

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, МАЈ 2007. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVIII, БРОЈ 2782

Слобода Шешелју!

**Странка српских радикала
организовала вечери подршке
др Војиславу Шешелју
у Андријевици, Плужинама,
Даниловграду и Тивту**

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ:

*„Да господине
Најс,
ја се залажем
за Велику Србију
и увек ћу се
за њу залагајти.
Ја се не
нећу одрећи,
иа макар и завршио
свој животи у Хаги”.*

Др Војислав Шешељ

СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
Проф. др Војислав Шешел
Главни и одговорни уредник
Елена Божић-Талијан

**Заменик главног
и одговорног уредника**
Марина Томан

**Помоћник главног
и одговорног уредника**
Момир Марковић

Издање приредио
Душко Секулић

Редакција

Огњен Михајловић, Амцад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић, Борис Алексић,
Љубомир Краговић, Владимир Ђукановић
Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић и Драгица Томић

Лектори

Бојан Струњаш и Александар Чарапић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазич, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Душко Секулић,

Зоран Красић, Паја Момчилов,

Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Борћа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Уводник

Доношење новог устава у Црној Гори значи подизање националних тензија, али и још један очигледан покушај власти да српски народ остави ван највишег правног акта у држави. Дио Српске листе је преко Нацрта Устава покушало да српски народ учини конститутивним, а дио наспрам тога, да се Србима у Црној Гори омогуће сва грађанска права.

Очито да од тога неће бити ништа, тако да ће Срби у будућој дукљанској држави морати да иду у дукљанске школе, проучавају фалсификовану историју, да НВО имају као своју цркву, да Месића и Санадера, Тачија и Чекуа дочекују као своје владаре и пријатеље.

Политичка групација СНП, НС и ДСС причају исту причу као и ДПС и просипају најопаснију теорију о томе „како су Срби и Црногорци исти народ“, иако заборављају да исти национални коријен имају и муслимани, и Хрвати. Уосталом, овом теоријом затире се чињеница да у Црној Гори живе Срби, наравно, као државотворни народ. Оваквом причом СНП, НС и ДСС ударају нож у леђа српском народу у Црној Гори, сада када нам ваља опстати.

Српска листа је истакла свој модел заштите грађанских права српског народа у Црној Гори.

Шта ће се десити ако Српска листа не одбрани интересе Срба у новом Уставу?

Они који заговарају нестанак српског народа са ових простора (ДПС, СДП, СНП, НС, ДСС) неће сносити одговорност за њихову политичку идеју. Напротив!

Странка српских радикала има Декларацију о мањинским правима Срба у Црној Гори и на њој ће до краја инсистирати јер је то, у овом тренутку, једина реална опција и излаз из слијепе улице.

Странка српских радикала организује трибине под називом „Слобода Шешелу“. Велики број људи долази и слуша српске радикале.

Странка српских радикала поднијела је захтјев државном тужиоцу Црне Горе за укидање парамилитарне усташке организације „Бокелска морнарица“, која отворено заступа припајање Боке Которске Хрватској.

Душко Секулић

Странка српских радикала организује вечери подршке проф. др Војиславу Шешељу

Слобода Шешељу! у Црној Гори

• Током прошлог мјесеца Странка српских радикала организовала је вечери подршке свом лидеру проф. др Војиславу Шешељу. Прва трибина је организована у Андријевици, затим у Пиви и Даниловграду. Следећа трибина је заказана уочи Ђурђевдана, 5. маја, у Тивију

Приредио: Мирослав Брајовић

Прво вече подршке др Војиславу Шешељу у Црној Гори одржано је у Андријевици 9. марта, у сали Скупштине општине. На трибини су учествовали: Душко Секулић – председник Странке српских радикала, Бојан Струњаш – генерални секретар, Амцад Мигати – посланик Српске радикалне странке, Велимир Зејак – члан Централне отаџбинске управе, мр Видосава Остојић – члан председничког колегијума Странке српских радикала. Домаћин скупа је био Стојан Мимовић, председник Општинског одбора Странке српских радикала у Андријевици.

**Војислав Шешељ учвршћује
вјеру у правду и право**

Мимовић је поздрављајући присутне госте нагласио: - Општински одбор Странке српских радикала Андријевице је организатор ове вечери подршке проф. др Војиславу Шешељу, физички утамниченом лидеру наше странке и највећем борцу за право, част, достојанство и слободу српског народа, чије идеје и мисао из дана у дан освајају просторе и шире видике, учвршћују вјеру у правду и право, у слободу српског народа, над којим гракћу и пријете бјелосвјетске вране и але, приписујући му све оно што је, заправо, том и таквом бијелом свијету својствено, због чега он, такав, треба да буде окривљен, а не српски народ. Утолико више је потребна наша подршка господину Шешељу, подршка и слобода, као највећи гарант успешне борбе српског народа за свој опстанак и мјесто у великој породици народа које му по свему припада и прије и више него многим.

Ово вече организовали смо под покровитељством Центра за културу и спорт Андријевице, коме изражавамо захвалност.

На самом почетку дозволите ми да топло поздравим наше драге госте, учеснике овог скупа, чију ћемо живу ријеч чути вечерас, затим представнике локалне управе на челу са градоначелником Андријевице господином Веселином Бакићем, представнике средстава јавног информисања и све вас, драга господо.

**Шешељу суде најбестијалнији
непријатељи српског народа**

Професор Математике на Филозофском факултету у Никшићу мр Видосава Остојић говорила је о судбини срп-

ског народа кроз вјекове и направила паралелу са оним што се дешава др Војиславу Шешељу и истакла:

- Србијо, ако нам отму Косово, знам да ће те највише бољети то што ће га Црна Гора прва признати. А не само да ће га признати, него ће потрчати да јавно кажу како су за ту независност њихове заслуге и учинци највећи и ненадмашни. Па и јесу. Морате их разумјети. Онамо они Шитгарима много дугују, јер су шитгарске заслуге за разбијање наше заједничке државе огромне и у парама и у људству на референдуму. А дуг се мора вратити.

Али, Србијо и српски народе, немаш ти само своје непријатеље – своје бивше Србе. Имаш ти и своје патриоте, своје хероје, људе за понос. Због њих главу горе! Због њих не смијеш да поклекнеш! Због њих се вриједи борити! Додуше, они најбољи данас тамнују у злогласном хашком логору за Србе. Тај НАТО-логор и НАТО-суд основали су западни злотвори да у њему суде Србима, а не злочинцима. Створили су га зато да у њему оперу своје кржаве руке и аболтирају своје злочине над Србима.

Да је та хашка творевина стварно суд а не фарса, не би злогласни босански злочинац Насер Орић био осуђен на само двије године. А како је у истражном затвору лежао три године, то су му се још морали и извињавати. Наравно, одмах је био ослобођен, похваљен и награђен. Кажу: „Био је

млад неискусан и сарађивао је." А и убијао је само Србе. У Сарајеву су га дочекали са одликовањем – орденом Соње Бисерко, првога реда.

Харадинај је у мало тежој позицији. Карла рече да је он гангстер крвавих руку, али да много страши своје свједоке. Ако тако настави, биће ослобођен без доказа. Само што му не рече: „Све их ућуткај, заувјек!" Ако не послуша Карлу могао би бити осуђен чак и на три године, јер је убио и по неког Албанца. Но, кад му скину негативне поене што је побио онолике Србе, вјероватно ће бити у великом плусу, па ће га морати наградити мјестом Генералног секретара Уједињених нација.

Дакле, да је тај суд створен да суди злочинцима, а не Србима, не би се у њему нашао Војислав Шешељ. Њему тамо суде најгори и најбестиднији непријатељи српскога народа и државе. Суде му, а плаше га се. Плаше се његових књига и истине у њима. Знају западни зликовци да су у тим књигама докази о њиховим злочинима на територији бивше Југославије, које су извршили по папним налозима и инструкцијама. Зато су против њега упрегли сво неправно бешчашће које силедије и нељуди имају на располагању. И опет им је цаба. Не могу они побиједити Воја и његове савезнике, а његови савезници су само истина и Божија правда. А, знају ли ове српске убице, против којих се Воја бори, која је привилегија у тој борби имати ове савезнике?

Саможртвовање Војислава Шешеља ствара за све нас огроман морални дуг. Он је понио крст мучеништва у име свог народа и ми немамо право да га оставимо самог у тој бици са суровим противником. Сви ми треба да се укључимо у борбу за његово спасење, а тиме и за спас цијелог Српства.

На крају, једно је сигурно – Запад не може побиједити Војислава Шешеља. Воја је њих већ побиједио. Шта год да му ураде, његово име ће оставити свијетли траг кроз вјекове. А трагови западних „демократа" већ одавно смрде нечовјештвом. Даће Бог да се у сопственом „продукту" угуше. И док се они буду гушили, Војислав Шешељ ће са задовољством посматрати хашку погребну поворку са сред Београда. Само ће му бити жао историје што много смрди од њиховог бешчашћа.

Шешељ је борац против глобализма

Андријевчани су бурним аплаузом поздравили Амцада Мигатија, посланика Српске радикалне странке који води поријекло из далеког Јордана.

– Ми смо вечерас овдје да будемо заједно за слободу Војислава Шешеља. Његова слобода није лични чин, то је слобода за све нас. Војислав Шешељ се не бори само за себе, него се бори за национални интерес српског народа. Да човјек буде слободан на својој територији, да слободно говори и каже шта му треба, а све у интересу свог народа.

Војислав Шешељ је одавно тражио да иде у Хашки трибунал. Више пута је питао да ли има тужба или сумња, а ви-

ше пута је добио одговор да није осумњичен. Све је то било тако док се није десила НАТО агресија на Југославију. Ви знате, они нису успели у својој агресији и бомбардовању, они су тек успели да спроведу агресију петог октобра. Петооктобарски пуч је наставак агресије, само у домаћим рукама.

Зоран Ђинђић је схватио да не може да спроведе агресију до краја и да поклопи Србију и српски народ док има Војислава Шешеља – закључио је Мигати.

Шешељ је скинуо колективну кривицу са српског народа

Након Мигатија присутнима се обратио Бојан Струњаш, генерални секретар Странке српских радикала и републички посланик. Струњаш је истакао значај Андријевице као једне од свега три општине у којима опозиција има власт. Почели смо вечери подршке Војиславу Шешељу баш из Андријевице, зато што је Андријевица остала да свијетли у тамни која се зове власт Мила Ђукановића. Кажем, кренули смо са овим вечерима подршке из Андријевице, наставићемо, промовисаћемо књиге проф. др Војислава Шешеља, говорићемо у одбрану Војиславу Шешељу, јер је он у Хагу говори у нашу одбрану. Јер он у Хагу не брани себе, он брани Србију, брани Црну Гору, брани све оне људе који су јуначки гинули на ратиштима по Косову и Босни и Херцеговини. Отишао је тамо да скине колективну кривицу са српског на-

Секулић: Циранка српских радикала у Црној Гори и Српска радикална циранка у Србији, никада, браћо моја и сестре моје, неће заборавити Српску Крајину. Никада нећемо заборавити Книн, јер Книн је српски. Браћо моја, никада нећемо одустијати. Ми Републику Српску имамо – то је наша држава. Браћо моја, кад говоримо о Шешељу, говоримо о мученицима на Косову који вечерас немају свијетла, који вечерас немају сна, јер цирају да им неко не поколе нејач. Према томе, кад говоримо о Шешељу, говоримо о сваком Србину и о сваком нашем дјетету. То што је Хашки трибунал урадио и што што је Хашки трибунал направио – то је зло. И што што је Хашки трибунал осуђује и осуђује искључиво Србе, доказује да у овом свијету и овом садашњем времену нема правде. Доћи ће Војислав Шешељ код нас. Код нас су његове идеје. Међу нама су његова прича, његова нада и његово хијење да побиједимо.

Остојић: *Како можемо помоћи Војиславу Шешељу у њој борби за сјас свих нас? Тако што ћемо бити заједно. Што ћемо слиједити оне који нису насјрам сјаса толог живога свога народа сјавили своје сјине и крујне шјересе. Како ћемо прејознајти шакве? Врло лако. Треба само видјети ко највише смјта српским нејријашељима. И оним зајадно-најовским и овим домаћим. То су, свакако, српски Радикали!*

рода. Ми вечерас говоримо о Војиславу Шешељу, а Војислав Шешел најбоље говори о себи, о свом народу, о Црној Гори и Србији у својим књигама. Његова „Идеологија српског национализма“ је буквар Српства и православља.

Вршећи поређење између власти у Србији и Црној Гори Струњаш је истакао:

– Нама се најчешће чини да између власти у Србији и власти у Црној Гори има разлике. Вјерујте ми да нема. И једна и друга власт, и Тадићева и Коштуничина и Мила Ђукановића, су слуге Америке и не желе добро овом народу – ни у Црној Гори, ни у Србији...

Струњаш је даље оцијенио да је Војислав Шешел штрајукујући глађу показао изузетну снагу:

– Све захтјеве које је Војислав Шешел тражио да му испуне да би прекинуо штрајк су испуњени. И судски савјет су разријешили и треба да именују нови. То је доказ да Војислав Шешел има снаге да побиједи Америку.

Оно што ми можемо је једно: да се унутар себе, дубоко у свом срцу, помолимо за нашег председника, за нашег брата Србина, за све људе који невини страдају, за све људе који желе добро своме народу. То није зло. Ми смо овдје вечерас дошли да пошаљемо поруку љубави, не мржње. Зато нека оде порука са овог скупа – све за Српство, Српство ни за шта. Слобода Шешељу!

Шешел је лидер отпора

Председник Странке српских радикала Душко Секулић је нагласио:

– Није потонуо српски народ – српском народу предстоји пobjеда. Ако вам се чини да су вам све наде потонуле, немојте да вам се то чини. Има наде. Ове године на сваком вјер-

ском скупу у Подгорици је било на десетине хиљада Срба. Никада их више није било.

То што сте вечерас дошли овдје, а дошли сте да дате подршку проф. др Војиславу Шешељу, ви сте, не само њему дали подршку, лидеру српског народа, неприкосновеном лидеру отпора према новом свјетском поретку, него сте дали подршку и нашој браћи са Косова и Метохије. Вечерас дајте подршку Републици Српској Крајини. Вечерас ви подржавате сваког Србина на Косову који са страхом улази у своју кућу и свако оно дијете које са страхом иде у школу. Ми у овом часу не ратујемо, али нећемо да се миримо са тим да било ко може да управља српским народом.

Након Андријевице Пивљани су били домаћини нове трибине „Слобода Шешељу“. Трибина је одржана 18. марта ове године у Плужинама, у сали Скупштине општине која је била тијесна да прими све који су дошли да дају подршку проф. др Војиславу Шешељу. На трибини су говорили: Душко Секулић, Бојан Струњаш, Велимир Зејак, мр Видосава Остојић, Мирослав Брајовић – председник Општинског одбора Странке српских радикала у Зети и Никола Радојевић – студент из Косовске Митровице. Домаћин скупа био је Вукота Пејовић, председник Општинског одбора Странке српских радикала у Плужинама.

Шешел је симбол чојства и јунаштва

Обраћајући се присутнима Пејовић је истакао: – Господин Шешел је у српском народу постао симбол слободе, непокорности, чојства и јунаштва. Господин Шешел је највећи борац за српске националне интересе и српску државу. Господин Шешел је приложио своју жртву за остварење тих светих циљева.

Шешел је срушио Хашки трибунал као кулу од карата

Велимир Зејак, председник Никшићког окружног одбора Странке српских радикала обратио се присутнима следећим ријечима:

– Хашко кукавичје гнијездо покушава задати завршни ударац нашем великом Србину, председнику Српске радикалне странке Војиславу Шешељу, покушавају да осуди свесрпског брата и нашег војводу. Човјека који је први приступио обнови завјештања Стефана Душана – сви Срби у једној држави.

Људска права су, браћо и сестре, оно што се увијек називало човјеким природним правима која се сада не пружају нашем народу, од Косова, српских република, Црне Горе, па све до зидова хашке неправде. Све ово се може поправити на само један начин. Знамо да морамо бити заједно, свјесни смо да не можемо другачије и морамо то да пренесемо другима. Подржимо нашег војводу и свесрпског брата др Војислава Шешеља у његовој борби за истину.

Ми добро знамо да др Војислав Шешел неће одустати од своје пobjеде и да се не боји када ће до ње доћи. Не тражи наш Војвода ништа што није наше, а жели само једно – Боже, правде! Побједиће наш Војвода. Уздајмо се у Бога који нам је увијек помагао, па ће и сада.

Свједоци сте да се снагом једнога човјека руши хашка неправда као кула од карата, иако је, као некада, вавилонски стајала не бојећи се ничега.

Шта очекује ову земаљску силу без нације, вјере и имена – која жели да влада свијетом играјући се божанства на земљи? Десиће се ријечи српског Митрополита које су се обистиниле на много народа у историји, а од којих сада нема ни камена на камену: „Тешко је бити непријатељ Бога живог!“

Позивајући вас све да молитвено помогнете борбу наше-га Војводе, поздрављам вас, желећи да га заједно дочекамо и поздравимо као побједника.

Морамо сви да се укључимо у одбрану др Војислава Шешелја

Мр Видосава Остојић је истакла: - За спас свих нас већ одавно се бори Војислав Шешел. Он је интересе српског народа ставио изнад својих личних и попут Исуса, који је трпио за све грешнике, понио крст мучеништва у име свога народа. Он је изабрао да се суочи са српским душманима, да им погледа у очи, умјесто да им падне на кољена.

Због саможртвовања Војислава Шешелја сви ми који још знамо ко смо и којима је вјера преча од вечере, имамо огроман морални дуг према њему. Оставити га самог у тој бици са суровим противником, била би истинска страмота за све нас.

Не укључимо ли се у борбу коју Војислав Шешел води за спас свих нас, значи да нисмо достојни слободе у име које се он тамо жртвује. Свјесни смо ми чињенице да под овом страховладом није лако и слободно борити се за спас Срба, јер србомрсци прогањају, уцјењују и застрашују. Али, хоћемо ли цио живот потрошити умирући од страха? Нећемо, јер нисмо кукавице. Само кукавице умиру више пута прије своје коначне смрти. Храбри, само једном!

Како можемо помоћи Војиславу Шешелју у тој борби за спас свих нас? Тако што ћемо бити заједно. Што ћемо слиједити оне који нису насрам спаса голог живота свога народа ставили своје ситне и крупне интересе. Како ћемо препознати такве? Врло лако. Треба само видјети ко највише смета српским непријатељима. И оним западно-натовским и овим домаћим. То су, свакако, српски Радикали!

Не смијемо дозволити да због страха или користољубља, будемо асимиловани и тако ишчезнемо. Срамота је да Војислав Шешел, из хашког хазамата, више сам учини за спас Српства, него сви ми који смо на каквој-таквој слободи.

Најпознатији политички затвореник у Европи

Апсолвент Економског факултета из Косовске Митровице и члан Општинског одбора Странке српских радикала у Никшићу Никола Радојевић је говорио о значају борбе коју Војислав Шешел води у Хашком трибуналу:

- Браћо и сестре, даме и господо, драго ми је што се вечерас налазимо у српској Пиви, да пружимо подршку најпознатијем политичком затворенику у Европи. Човјеку који упркос болести, једномјесечном штрајку глађу и без икакве помоћи од званичних државних органа Србије, пркосно одолијева тортури хашких инквизитора. Др Војислава Шешел не води битку за своју личну слободу, већ за слободу сваког појединца, сваког слободоумног и слободољубивог човјека. Наш слоган „Слобода Шешелју“ постао је синоним борбе против глобализма и неоколонијализма широм свијета. Пркосећи у лице творцима новог свјетског поретка, тим савршеним робовласницима људских душа, Шешел је постао огледало Европе и човјечанства.

Шешел брани српске хероје

Мирослав Брајовић, предсједник Општинског одбора Странке српских радикала у Зети је нагласио:

- Наш др Војислав Шешел није пошао тамо само због себе, него је пошао тамо да докаже да сви који су у рату штићили своју отаџбину нису злочинци, већ да су то најхрабрији

људи који потичу из најбољих братстава, којима се ми поносимо и дичимо.

Именом Војислава Шешелја поносиће се покољења

Обраћајући се присутнима Бојан Струњаш, републички посланик радикала у Црној Гори је истакао:

- Даме и господо, браћо и сестре, драги пријатељи, вечерас кад сте долазили на овај скуп, на ово вече подршке др Војиславу Шешелју, нисте ни слутили да ћете својим доласком бити уписани свијетлим словима у савремену српску историју.

Свако вријеме обиљежи по један велики човјек. Наше вријеме је обиљежио проф. др Војислав Шешел. Име Војислава Шешелја је већ уписано златним словима на странице српске и свјетске историје. Именом Војислава Шешелја поносиће се покољења. Не нимало мање, ако не и више, од онога како се ми данас поносимо.

Због онога што Шешел ради у Хагу за свој народ, за своју отаџбину, за своју Црну Гору и Србију, заслужује да га ниједан Србин сједећи не помене.

Увијек када говорим о Војиславу Шешелју, говорим као о човјеку који је веома близак. И кад говорим о њему увијек ме обузме неизмјерна радост, јер је Војислав Шешел оцртао оно што сам био, што сам сада и што ћу бити. Оцртао је пут човјека који ће се истински борити за права свог српског народа. Из његових књига сам учио како се воли свој народ и како се води политика. Поручујем данашњим опозиционим политичарима, а посебно позиционим, да прочитају књиге проф. Војислава Шешелја јер је тамо озбиљна политика, тамо је права политика, истинска и српска. Тамо се учи и тамо се зна како се води политика, а не како је они данас воде.

После ове вечери, драги пријатељи, отићи ћете кући. Можете слободно заборавити ову нашу вечерашњу причу, али једно запамтите, запамтите двије велике и најљепше ријечи на свијету - *Слобода Шешелју!* И кад се Господу помолите, за своје добро, за добро своје породице, своје нејаке дјечице, да их Господ заштити од сваког зла, на крају умјесто Амин кажите - *Слобода Шешелју!*

Што се тиче Хашког трибунала и положаја оптужених Срба у Хагу, о томе не треба много говорити. Ви знате да је Хашки трибунал створен само за Србе и да се у Хагу само суди Србима. Војислав Шешел је разоткрио злочиначке намјере Хашког трибунала од самог оснивања ове чудне институције. Он је по окончавању бомбардовања рекао овако: „Господо, народе мој, против мене се води процес пред Хашким трибуналом. Ја сам оптужен”.

Стигло је из Хашког трибунала – Војислав Шешелј није оптужен. Војислав Шешелј одлучује да сам оде у Хаг. Одлази и доказује да је истина била оно што је говорио. Против њега је у Хашком трибуналу подигнута оптужница. Кад је већ био заточен у Хашком трибуналу рекли су му: „Господине Шешелј, ви се не можете бранити сами. Господине Шешелј, ви не можете имати правне савјетнике из своје странке. Господине Шешелј, вама ће судити ово судско вијеће које смо ми одредили”, а Војислав Шешелј им је рекао:

– Не господо, ја ћу се бранити сам, а правни савјетници који ће ми помагати у раду биће оне које ја одредим. А неће ми судити ни ово судско вијеће, већ оно које ја будем хтио. Нису га послушали, али се он одлучио на онај најтежи, најупорнији потез за једног човјека, одлучио се да штрајкује главу.

И душмани су тада говорили: „Неће Шешелј издржати”. А издржао је. Узбуркао је свијетску јавност. Будите сигурни, не говори се у свијету, а чак ни у Америци, ни у Француској, онако како се раније говорило о Војиславу Шешелју. Својом упорношћу, својом праведношћу, својом истрајношћу, Војислав Шешелј је заинтересовао свијетску јавност и више се Војиславу Шешелју неће судити као што му се до сад покушавало судити. Судити му се онако како захтијева правда и истина. И кад се обистинило све оно што је Шешелј рекао и говорио, а нама је главно оно што је он рекао приликом Шестоог отацбинског конгреса када су га његови његови радикали испраћали на тај судбоносни пут: „Браћо, будите сложни, ја ћу се вратити”. И зашто да му не вјерујемо да ће се вратити? Вратиће се Војислав Шешелј, вратиће се и повећиће нас у нове побједе. Подићи ће Војислав Шешелј Србију са кољена. Само је Војислав Шешелј у стању да врати наше Косово и Метохију и да врати Црну Гору у вјековни загрљај са Србијом.

Драги пријатељи, хвала вам што сте вечерас својим присуством увеличали овај скуп. Ваш глас, ваше присуство, вечерас ће стићи до Војислава Шешелја. То будите сигурни.

Свјетлана: – После ове вечери, драги пријатељи, оићићи ћеће кући. Можеће слободно заборавити ову нашу вечерашњу причу, али једно зајамитиће, зајамитиће двије велике и највеће ријечи на свијету – Слобода Шешелју! И кад се Господу помолитиће, за своје добро, за добро своје породице, своје нејаке дјечице, да их Господ заштити од сваког зла, на крају умјестити Амин кажити – Слобода Шешелју!

Све ове новине које имате испред вас, које Српска радикална странка издаје за Црну Гору, Војислав Шешелј их прелиста и прочита. И ова слика вечерас ће стићи до Војислава Шешелја. Ова слика српског народа из Плужина стићи ће до Воја, и слика ова три дјечака који у загрљају држе „Велику Србију”. То је наша будућност. То је доказ да вријеме радикала долази.

Шешелј је човјек за сва времена

Говорећи о Војиславу Шешелју председник радикала у Црној Гори Душко-Секулић је рекао:

– Војислав Шешелј својим дјелом, својом причом, својим понашањем, својим ликом, својим пркосом, својом правдом, својом истином надилази ово вријеме. Он је човјек за сва времена, он је човјек који није само победио дух непобједивости и пркоса у српском народу, већ у овом тренутку представља свијетлу тачку читавом човјечанству. Он је човјек који својим ријечима из оне тамнице руши тамну кулу новог свијетског поретка. Он руши нешто што зликовци у Вашингтону спроводе и сањају десетинама година. Војислав Шешелј је наш председник. Војислав Шешелј је Србин који ће ући и који је ушао у историју. Војислав Шешелј је човјек чије дјело ће вјечито живјети у српском народу и Војислав Шешелј је човјек који сада нама у Црној Гори, у овој нападеној, у овој осиромашеној, у овој опустошеној, у овој црној Црној Гори, у срцима подгријава наду, он нам напросто нуди решење за све.

Странка српских радикала у Црној Гори и Српска радикална странка у Србији, никада, браћо моја и сестре моје, неће заборавити Српску Крајину. Никада нећемо заборавити Книн јер Книн је српски. Браћо моја, никада нећемо одустајати. Ми Републику Српску имамо, то је наша држава. Браћо моја, кад говоримо о Шешелју; говоримо о мученицима на Косову који вечерас немају свијетла, који вечерас немају сна, јер страхују да им неко не покоље нејач. Према томе, кад говоримо о Шешелју, говоримо о сваком Србину и о сваком нашем дјетету. То што је Хашки трибунал урадио и то што је Хашки трибунал направио – то је зло. И то што је Хашки трибунал осуђује искључиво Србе, доказује да у овом свијету и овом садашњем времену нема правде. Доћи ће Војислав Шешелј код нас. Код нас су његове идеје. Међу нама су његова прича, његова нада и његово хтјење да побједимо, закључио је Секулић.

Уважени читаоци „Велике Србије”, опширан извјештај са трбине „Слобода Шешелју” из Даниловграда и Тивта моћи ћете да прочитате у наредном броју.

Председник Странке српских радикала
господин Душко Секулић за „Велику Србију”

Устав је судбоносан за Србе

• Оно што је евидентна чињеница, по попису из 2003. године, Срби су мањина у држави Црној Гори. Они представљају 31,99 одсто укупног становништва, или 198,414 становника. Црногорци су бројнији и представљају 43,16 одсто, или 267, 51 становништва. Срби су већина у Пљевљима – 60,11 одсто, Плуџинама – 60,51 одсто, Херцег Новом – 58,88 одсто и Жабљаку – 50,26 одсто

Пише: Душко Секулић

У очекивању новог Устава, сублимирање мишљења, расправа, погледа (из овог или оног угла) заправо указује на једну и то веома јасну чињеницу. Наиме, политичка криза, очито постаје све тежа и компликованија, али она указује да ни изгласавање устава неће ријешити магистралне политичке проблеме.

Анализом досадашњих пописа становништва у Црној Гори идентификују се основни политички проблеми. Резултати пописа становништва у Црној Гори 1909. године био је: 95 одсто становништва у Црној Гори је српске националности. Године 1921. окрузи Андријевица, Бар, Колашин, Никшић, Подгорица и Цетиње укупно су имали 199.227 становника, од тога: Срби 181.989 или 91,35 одсто, Албанаца 8,45 одсто. Тако је било и у другим општинама и општинским центрима Црне Горе, с тим што су окрузи Беране и Бијело Поље вођени код црногорске власти као дио јужне Србије са процентом српског народа преко 98 одсто.

До велике промјене долази у вријеме Другог свјетског рата. У свом интервјуу француском листу „Le Monde” Милован Ђилас, бивши високи комунистички функционер, а затим прозападни дисидент, описао је последице братоубиљачког сукоба у Црној Гори за вријеме Другог свјетског рата: „За вријеме последњег рата, српски контрареволуционарни покрет био је најмоћнији у Црној Гори; стварањем једне државе у овој области ослободило би најозбиљнијег противника југословенских комуниста: централизам и хегемонизам српског национализма”. У том грму лежи зец. Ова формулација управо показује и најбољу слику савремених црногорских политичких (не)прилика.

Оно што је евидентна чињеница, по попису из 2003. године, Срби су мањина у држави Црној Гори. Они представљају 31,99 одсто укупног становништва, или 198,414 становника. Црногорци су бројнији и представљају 43,16 одсто или

Експертски Нацрт услова понудио је оно што се у савари од њега очекивало, форсирање ригидних, антидемократских и антисрпских ставова по питању свих сегмената грађанских права и људских слобода.

267, 51 становништва. Срби су већина у Пљевљима – 60,11 одсто, Плуџинама – 60,51 одсто, Херцег Новом – 58,88 одсто и Жабљаку – 50,26 одсто. Зато су Српска радикална странка и Странка српских радикала „испале” из уобичајене политичке шеме усвојивши Декларацију о правима Срба у Црној Гори. Уосталом, по објективној процјени учињен је прави корак.

Препорука СЕ 281 из 1961. године садржао је дефиницију: „Припадницима националних мањина неће бити ускраће-

Политичка реалност у Црној Гори Србима не нуди ништа добро. Оно што предлаже Шуковић као и препорука СЕ, значи правну неутемељеност која би се најбоље формулисала термином уставна геноцидност према српском народу.

но право да упражњавају сопствену културу, користе свој језик, оснивају своје школе и да имају наставу на језицима свог избора и да исповиједају и проширују сопствену религију”.

Експертски Нацрт устава понудио је оно што се у ствари од њега очекивало – форсирање ригидних, антидемократских и антисрпских ставова по питању свих сегмената грађанских права и људских слобода.

Правна формулација које је понудио Савјет Европе у седам тачака, а подржан од ДПС-а, СДП-а, СНП-а, НС-а и ДСС-а, није ништа друго до, практично, иста верзија експертског (читај Шуковићевог) тима у другачијем паковању. Иста је препорука СЕ искључивала сваку, па и најмању могућност заштите људских права и слобода српском народу у Црној Гори, три „опозиционе” странчице нијесу нашле за сходно да се од овог предлога дистанцирају и са тим су направили кључну политичку грешку која ће их на следећим изборима коштати толико да неће ући у парламент. Наиме, веома јасна чињеница је да управо ове три странке (СНП, НС и ДСС) опстају на политичкој сцени захваљујући гласовима Срба.

Политичка реалност у Црној Гори Србима не нуди ништа добро. Оно што предлаже Шуковић као и препорука СЕ, значи правну неутемељеност која би се најбоље формулисала термином **уставна геноцидност** према српском народу.

Уставни нацрт Српске листе, или боље речено, Жижичев предлог нацрта, полази од чињенице да је „српски народ

државотворни и у новом уставу би требао бити, заједно са црногорским, конститутиван...”. Колико је реалан показатељ вријеме, али стање и мјера одговорности мора постојати, посебно кад је статус српског народа у питању.

Тврдња неких бивших политичарки (што је званично теза СНП-а, НС-а и ДСС-а) „да су црногорци и Срби исто”, потпуно је накарадна и политички неписмена, а у контексту у којем је изречена, веома опасна или боље речено погубна за српски народ. Ова политичка теза није ништа друго до наставка Брозове и Ђиласове геноцидности према српском народу.

Ако Срби и Црногорци имају исти биолошки, односно национални коријен, а имају, зашто се СНП, ДСС и НС тако геноцидно понаша и према Бошњацима, муслиманима и католицима у Боки Которској, који такође имају српски национални коријен. Зар је то код идеолошки и марксистички острашћених странака спорна чињеница или се „историје држи као пијан плота”.

Значи, Срби преко Декларације о националним правима Срба у Црној Гори, обезбјеђују своја национална, вјерска, људска и културолошка права. То је, у суштини, најсигурнији пут да Срби имају своја права гарантована међународним конвенцијама.

Остати на позицијама које заговарају већина „опозиционих” странака, гдје се неће коначно и на јасан начин одредити заштита националних права Срба у Црној Гори – значи помагати властима, а то значи помагати непријатељима српског народа и православља.

Александар Вучић на трибини Српског народног вјећа „Уставни геноцид над Србима”

Живећемо опет заједно

• Видим да неки који тобоже нису против наше цркве по сваку цену избегавају да кажу Митрополија црногорско-приморска Српске цркве. То је Српска православна црква – свеједно које је епархије или митрополије. То би требало да чују и они у опозицији који су тобоже против сепаратистичког режима

Приредио: Н. Радојевић

Српско народно вјеће је организовало низ трибина под називом „Уставни геноциде над Србима”. На последњој трибини, одржаној крајем маја, говорили су лидери Српске листе. Гост трибине био је Александар Вучић, генерални секретар Српске радикалне странке. Дио његовог говора преносимо у овом броју „Велике Србије”.

Видим да неки који тобоже нису против наше цркве по сваку цену избегавају да кажу Митрополија црногорско-приморска Српске цркве. То је Српска православна црква – свеједно које је епархије или митрополије. То би требало да чују и они у опозицији који су тобоже против сепаратистичког режима. Ја ћу их увијек називати сепаратистички режим, јер су они одвојили један део државе од њеног припадајућег дела. И никада за мене, шта год они радили и колико год оних црвених застава истакли, Црна Гора и наш народ у Црној Гори неће бити нека друга држава и неки други народ, него исти народ са којим ћемо да тежимо заједно.

Српска листа је усвојила алтернативу где прецизно пише Српска православна црква, Римокатоличка црква, Исламска верска заједница. Они су чак могли да додају, мада таквих примера нема, али су могли и протестантска и јеврејска, и какве год друге светске секте. Не могу да додају политичке секте. Не може да буде црногорска православна црква, јер они немају вернике већ присталице секте или чланове секте, а не вернике како то извештава за неке београдске медије Небојша Реџић. И ту је требало направити разлику. То што сам видео само је Српска листа дала такву алтернативу.

Оно што се дешава последњих дана, а тиче се устава – по сваку цену покушавају, и то у договору са влашћу, узети црквену имовину. Нема тога без договора са влашћу. Тобоже им се власт супроставља да не заузму српске цркве и манастире, а то раде да би после тога могли да кажу у Скупштини како су они заштитили нашу цркву, а целокупном народу: „Ето, ми смо морали њима дати неко значајније место у Уставу”. Зато не може у уставу да пише Српска православна црква и зато не можемо да прихватимо те алтернативе.

Ко су људи који желе да заузму српске манастире и чинодејствују. То су три распопа – један у Банату згазио дете и побегао, па онда постао свештеник црногорске православне цркве, онај други покрао паре, па постао свештеник шпц, трећи служио у име васељене у Риму, ухватила га жена са не знам којим мушкарцима и не знам како, и он сада постаде свештеник. Не причам глупости! Жена му се звала Розана. Јесте, јесте, него шта је, то је митрополит шпц. То је шеф полицијске службе.

Немојте да имате илузије шта они то раде и зашто се купила маса. То је договорено да политичке последице буду веће. Погледајте шта нам раде са језиком – поистоветити језик са именом државе. Да ли неко од вас зна амерички језик. Људи тамо говоре енглески, још нисам чуо да од вас неко говори аустралијски, иако је много већа разлика између

аустралијске и америчке и британске варијанте енглеског језика, него између измишљене црногорштине.

И још нешто желим да упозорим, извинићете ме, увек говорим цивилизовано али ћу рећи онима који покушавају на сваки начин да кажу да су Срби и Црногорци једно. Јесу били кроз историју. Сваки човек је знао да кад каже да је Црногорац да је најбољи међу Србима, али данас то више није тако. Данас Срби јасно морају да кажу да су Срби. Не постоји ни једна друга шанса за српски народ да опстане. Погрешна је идеја да је то данас потпуно исто, јер ако је исто више нико неће бити Србин. Лакше је бити Црногорац него Србин. Ја ово говорим мојим пријатељима из Социјалистичке народне партије. Мислим да то није коректно према нашем народу. Шта ако кажете нашем народу да је свеједно? Погледајте колико је људима лакше да буду Црногорци него да буду Срби. Па није свеједно.

Оно због чега сам поносан – видим да су Срби дигли гласе, да се нису уплашили, да држе до свога. Ја се наддам да ће на следећем попису бити још већи број Срба него што је данас. То је кључна ствар и те алтернативе које је поднијела Српска листа морају бити прихваћене.

С ким власт тражи савез? Са Покретом за промјене.

Када сам правио анализу видео сам да је један број Срба гласао Покрет за промјене. Какава је то катастрофална грешка. Зато што су то људи који вам кажу да нам не треба црвено-плавобела застава, него хоће крпу коју и Мило Ђукановић и Мираш Дедић хоће за заставу. Уз то хоће српско-црногорски језик и црногорску православну цркву. Све то може, али би ти људи Срби требали да схвате да у будућности морају да размишљају о својој дједи, а не о својој задњици. Извините што тим речником говорим, али ја тако говорим свуда. Политика задњице коју заступају неки и у Србији и у Црној Гори довела нас је овдје. То: „Еј, мени ће данас да буде нешто боље”, добиће пет евра више, пошто су драматично скочиле плате, сви добили посао у Црној Гори. Наше је да размишљамо о деци, нашим унуцима, шта њима можемо да оставимо. Немамо више живота, како неки кажу, имамо један живот, наше деце, наших унука. Морамо да

Ко су људи који желе да заузму српске манастире и чинодејствију. То су ипри расиона – један у Банату згазио дете и побегло, па онда постојао свештеник црногорске православне цркве, онај други покрао паре, па постојао свештеник црц, ирећи служио у име васељене у Риму, ухватила га жена са не знам којим мушкарцима и не знам како и он сада постојаде свештеник. Не причам глупости! Жена му се звала Розана. Јесте, јесте, нешто иша је, био је мирољубиви црц. То је шеф полицijske службе.

бринемо о српском роду. Ако не бринемо, ако је свеједно што ћу ја бити у Покрету за промјене, или било којој другој странци, после свега шта и како, онда ми имамо велики и страشان проблем – нестаћемо као народ. То вам је данас као Косово и Метохија. Имате оне у Србији који кажу: „важне су европске интеграције”. Немам ништа против ниједне, али имам како нам они отимају територију. Ако Европска унија каже: „Ми вам отимамо Косово и Метохију”, а очигледно да каже, а ви после тога кажете: „Извините, ми волимо своју и вашу задњицу па једва чекамо то” – то би исто било као да вам неко убије дете, а ви кажете: „Па добро, није баш лепо што си ми убио дете. Сина си ми убио, није баш много лепо, али можемо да се договоримо да ти мене преселиш из четрдесет квадрата у шездесет квадрата. Кад ја морам да мислим на себе и своју задњицу да бих живео боље”. Е, ја нисам спреман на то и ниједан частан Србин није спреман да му неко убија народ, отима територију. Нема тих квадратара који могу да замене отаџбину и који могу да замене српски народ, јер ми трећи народ немамо и не можемо да идемо ни у Црногорце, ни у Бошњаке, ни у било које друге. Ми смо Срби, морамо да размишљамо о својој будућности и како државу да градимо.

Само у Црној Гори наш народ мора да каже: „Нисмо ми они који праве било коме проблеме, ми само хоћемо да будемо своји на своје. Само хоћемо да говоримо својим језиком, идемо у нашу цркву и само хоћемо да ми Срби нисмо грађани другог реда, да живимо као и сви други на својим огњиштима, да припадамо оном народу чијом сте се припадношћу и ви и неки други до скоро поносили, али вам је нешто политичка задњица била важнија од политике вашег рода и ваше отаџбине, и то морамо јасно до краја да ставимо до знања”.

Није ми се допало око државних симбола пошто сам видео неке друге опозиционе странке које хоће да буде химна „Ој свијетла мајска зоро”. Српска листа каже да буде „Онамо намо”. Ми смо својевремено предлагали у Савезној скупштини да „Онамо намо” буде химна Савезне Републике Југославије. Ако већ неко не може да прихвати „Боже правде” која је свесрпска химна, ајде да направимо нешто што је лепа, добра српска песма коју сви могу да прихвате. Ја не могу да се сагласим са тим да неке странке које имају српски мото кажу да буде химана „Ој свијетла мајска зоро”. Не може да буде права хина коју су правили и пропатили најгори непријатељи српског народа од Секуле Дрљевића па надале.

Ја морам да вам кажем колико је разочарење и огорчење код нашег народа у Србији према црногорској власти. Не можете да схватите колика је љутња и гнев због напада на српске цркве и манастире. Тек данас многи људи који то нису разумјели питају шта је то суштину сепаратистичком режиму. Нажалост, само мука и невоља код људи покаже да је светло на крају тунела. Али, никада није све изгубљено. И нама преостаје увек да се боримо и да се залажемо да опет живимо заједно.

Данас имају страشان проблем они који отимају. Немају ниједан аргумент амбасадори Пол, Цобел... Они кажу -

„деведесет одсто становништва жели независно Косово”. Ми на то узвраћамо питањем

– А како 90 одсто становништва у Републици Српској жели да живи са Србијом а не у Босни и Херцеговини, па нико ништа не предузима?

– То није исто.

– Шта није исто? Наравно да није исто јер је српски народ био конститутиван, и то посматрано са правничке стране, на целом подручју бивше Југославије, а Албанци су били мањина и то пише у Уставу Србије и бивше Југославије. Али то значи да не треба губити наду. Насиљем се може све. Ми не можемо да гласамо за Нацрт устава Црне Горе у коме нема српског народа, језика и цркве, у коме нема потпуно прихваћених алтернатива које је дала Српска листа. Ја мислим да посланици Српске листе, ево нисмо о томе разговарали, али не треба да гласају за такав нацрт устава, па нека неки нађу потребну већину. Нека је нађу с ким год хоће и како хоће, па нека је направе, па нека се покаже ко је против српског народа. Мртва трка ту ће да буде између ове две друге странке, утркиваће се ко ће са ДПС-ом. Српска листа то не сме и не може да прихвати, па ће онда кроз институције и на различите начине да се бори за право српског народа, али ће тиме неки заувек да изгубе српске гласове. Нећу да се препирем око тога хоће ли Пеђа или Група за промјене, али ако затреба може били ко. Ја се надам да неће нико јер ће се нажалост као и када сам говорио, а многи нису веровали, да ће неки прихватити „Ој свијетла мајска зоро”, па се нажалост и то догодило.

У сваком случају ја вас, браћо и сестре, поздрављам и много захваљујем на овом што чувате, не идеју, већ припадност српском роду, што чувате наша огњишта, што чувате нашу земљу, једнако онако како је ваш Београд, тако је и наша Рибница, Маслине, Љубовић, Голубовци и свако друго место у Црној Гори и никада никакву разлику правити нећемо, али вас молим свом својом снагом подржавајте оне који се боре за српски народ овде у Црној Гори, а то је Српска листа. Она има подршку данас, богами уз две грчке и једну румунску странку, највеће странке на Балкану, а то је Српска радикална странка. Ви сте чули и оно што је наш председник Војислав Шешел рекао да је Српска листа дуготрајно одређено. Српска радикална странка и ми знамо да морамо саборно да радимо за бољи положај српског народа.

Ја сам сигуран, а то није далеко ако се ми, а онда наша деца, сложимо да поново живимо у једној држави и ту нико неће изгубити, само ће сви добити, јер ја не правим разлику између било којег овде у сали и себе, сем што је вама много теже него мени, јер испаде да живите ван своје матице.

Хвала вам још једанпут што све издржавате. Хвала вам што сте достојанствени и поносни и што не посустајете под притисцима и уценама власти, а ја сам сигуран да ћемо имати знања и снаге да дочекамо боље време за државу и да наша деца живе заједно. Хвала вам још једанпут, Бог вас благословио. Надам се да ћемо сачувати српски народ, српски језик и српску цркву.

Када сам иправио анализу видео сам да је један број Срба гласао Покрећу за промјене. Какава је то кайасрофална грешка. Заједно ишло су ио људи који вам кажу да нам не иреба црвено-илавобела за-сјава, нешто хоће крју коју и Мило Букановић и Ми-раш Дедић хоће за засјава. Уз ио хоће српско-цр-ногорски језик и црногорску православну цркву. Све ио може, али ии људи Срби иреба ли би да схваће да у будућности морају да размишљају о својој дје-ци, а не о својој задњици.

Политика Ватикана погубна за Србе у Црној Гори

Идеја о црногорском народу, језику и цркви рођена у Ватикану

• Ко год у руке узме Нацрт Устава Црне Горе може јасно видјети да иакозвани грађански концепт и предсјавља замку, јер се из саме преамбуле види да се не ради о грађанском концепту већ националистичко-шовинистичким моделима који су били актуелни у Хитлерово вријеме. Наравно, све у служби затирања српског народа у Црној Гори – народа који је створио Црну Гору

Пише: Бојан Струџап

Својевремено је др Лазо Томановић, уредник првог црногорског часописа, у чланку „Из мојих успомена“ написао: „Књаз Никола упита ме, још кад сам био уредник „Гласа Црногораца“ како мислим о Уставу у Црној Гори. Ја се стравих, па подигох обије руке, као да га одбијам: „Боже сачувај! Ко ме дође на ум та мисао!“ Више ни ријечи ни он мени ни ја њему”.

Изгледа да би многи данас исто одговорили на питање о уставу који жели усвојити актуелна власт.

Ко год у руке узме Нацрт устава Црне Горе може јасно видјети да такозвани грађански концепт представља замку, јер се из саме преамбуле види да се не ради о грађанском концепту већ националистичко-шовинистичким моделима који су били актуелни у Хитлерово вријеме. Наравно, све у служби затирања српског народа у Црној Гори – народа који је створио Црну Гору.

Као директан резултат антисрпског набоја у Нацрту Устава Црне Горе јавила се незнавена одредница „црногорски језик”. Упркос већинској вољи народа одређеној на попису за српски језик, од актуелне власти је наметнут тзв. црногорски језик и у Нацрту Устава Црне Горе. Да је свако помињање непостојећег црногорског језика више него апсурдно, види се у чињеници да на попису једино грађани Рожаја и Цетиња предност дају тзв. црногорском језику у односу на вјековни српски језик, док у осталим општинама уједљиву већину има садашњи службени српски језик.

Ако знамо да је такозвани црногорски језик измишљен средином прошлог вијека, и то од стране усташких идеолога који су тежили да покатоличе правосавну Црну Гору, онда је потпуно оправдан страх сваког добронамјерног грађанина Црне Горе од увођења непостојећег језика у Устав Црне Горе.

И данас су главни протагонисти идеје о тзв. црногорском језику исти. То су савремени усташки идеолози који пружају логистичку и финансијску подршку самозваним црногорским лингвистима који не познају елементарне ствари о језику. Главни заговорник увођења тзв. црногорског језика не разликује ни врсте ријечи, а о падежима да не говоримо. Толико о научној и свакој другој озбиљности заговорника измишљеног језика.

Све ово не би било толико опасно да такозваним научницима и творцима новог језика на руку не иде однарођена власт оличена у Демократској партији социјалиста и Социјалдемократској партији.

Није ни мало случајна ни чињеница да се у Нацрту Устава Црне Горе за тзв. црногорску цркву залаже једино Хрватска грађанска иницијатива.

Важно је да грађани Црне Горе знају да су се идеје о такозваном црногорском језику и цркви јавиле истовремено, у Ватикану. Тек касније су наши људи који су били погодни за ове идеје одвођени у Загреб, и обучавани како треба угушити српски национални осјећај у Црној Гори.

У овом тешком времену кад се Црна Гора налази пред историјским испитом да ли ће у будућност закорачити нато-

Није нимало случајна ни чињеница да се у Нацрту Устава Црне Горе за иџв. црногорску цркву залаже једино Хрватска грађанска иницијатива.

Важно је да грађани Црне Горе знају да су се идеје о иакозваном црногорском језику и цркви јавиле истовремено, у Ватикану. Тек касније су наши људи који су били погодни за ове идеје одвођени у Загреб, и обучавани како треба угушити српски национални осјећај у Црној Гори.

Ако знамо да је такозвани црногорски језик измишљен средином прошлог вијека, и још од стварања усјавских идеолога који су тежили да покартићују Црну Гору, онда је још јаче оправдан сирх сваког добронамјерног грађанина Црне Горе од увођења нејосијојећег језика у Усјав Црне Горе.

варена фалсификатима, провидно дјелују и такозвана ком-промисна решења Покрета за промјене типа:

„У Црној Гори у службеној употреби је јединствен језик који грађани називају српски, црногорски”.

Познато је да су се колеге из Покрета за промјене прије избора залагале да се питање језика у новом уставу препусти лингвистима, а сада нуде решење које нема никакве везе са науком о језику и може једино ићи на руку режиму.

Ако покушамо да сумирамо сву причу око Нацрта Устава Црне Горе који се налази пред посланицима, можемо из-

вести два основна концепта: први је грађански на челу са ДПС-ом и партијама које подржавају овај пројекат; други концепт заступају партије сабране око Српске листе: Српска народна странка, Странка српских радикала, Народна социјалистичка странка, Демократска странка јединства и Српско народно вијеће. Концепт Српске листе је концепт који гарантује сва права свима, односно, једнака права за све народе.

На крају, ако црногорска власт не одустане од небулозних идеја о прогону Срба из новог устава Црне Горе и увођењу језика којим нико не говори (језик који не постоји не може имати ни своје говорнике) и који је измишљен само да би се у Црној Гори угушио национални осјећај, онда после усвајања устава који ће садржати такозвани црногорски језик можемо рећи оно што је др Лазо Томановић рекао прије сто година за први црногорски устав:

„Али је онај упуљвак ипак остао у Уставу старе Црне Горе, коју су вјекови стварали, и коју је Вук Караџић нашао уређену као републику. Сада Црну Гору Устав раствара”.

И заиста, ако нови црногорски устав буде лишен алтернатива Српске листе, онда ће, како би рекао др Лазо Томановић, „упуљвак” измишљеног црногорског језика да раствара, разара и растура Црну Гору, а њене грађане да тјера у политички, научни и морални бесмисао.

Будемо ли ми Срби, као народ који је створио Црну Гору, избачени из новог устава, на располагању нам остаје низ међународних споразума који имају већу правну снагу од било којег устава, а уз помоћ којих се можемо изборити за просветну и културну аутономију и заштитити свој народ од кобне асимилаторске политике црногорске власти.

И заиста, ако нови црногорски усјав буде лишен алтернатива Српске листе, онда ће, како би рекао др Лазо Томановић, „упуљвак” измишљеног црногорског језика да раствара, разара и растура Црну Гору, а њене грађане да тјера у политички, научни и морални бесмисао.

Слово на промоцији зборника „Уставни геноцид над Србима”

Између чекића и наковања

• И поред свега што се догодило, догађа и што ће се догодити, Срби су реално у Црној Гори и нико им не може оспорити право да се политички и национално организују и изразе. Нико им не може оспорити или забранити да сведоче и бране своје српско име и презиме, свој идентитет, свој језик, писмо, симболе, своју културу, да школују своју децу у духу српске историје и традиције, да имају своја национална друштва, удружења, фолклорне групе, ансамбле, хорове, гусларе, да се одвоје од асимилације, да имају своје националне странке (што мање то боље), да учествују на изборима, да понуде свој нацрт устава, да успостављају, негују и одржавају везе са својом српском браћом у Србији и Републици Српској, да интернационализују своје национално питање и траже међународну заштиту својих националних права

Пише: протојереј мр Велибор Џомић

Своје излагања вечерас започињем са једном занимљивом причом. Негде је велики Божији, црквени и народни човек – умировљени владику захумско-херцеговачки и приморски Атанасије (Јевтић) у шали рекао да он увек када треба да донесе неку важну одлуку обавезно консултује тројицу: владику, Атанасија и себе. Бојим се да тај принцип вечерас морам и ја да применим тако да сам и ја, поводом ове теме и промоције овог зборника, консултовао тројицу: свештеника, Велибора и мене, а то значи да ће један говорити као представник Митрополије црногорско-приморске, други ће говорити као правник, а трећи ће говорити као Србин који живи у Црној Гори.

Жао ми је што се промоција овог зборника вечерас одржава овде у малом простору ресторана „Рибница”. И та чињеница, поред других, довољно говори о статусу Срба и свега што је српско у Црној Гори. Како сам обавештен, у Подгорици не постоји могућност чак ни закупа адекватне сале за промоцију овог зборника радова са недавно одржаног научног скупа, који је насловљен речима академика Косте Чавошковића: „Уставни геноцид над Србима у Црној Гори”. Међутим, синоћ је у Сали Дома омладине у Подгорици, у организацији КИЦ „Будо Томовић” и Народне библиотеке „Радосав Љумовић”, одржана промоција политичких списа нацисте и ратног злочинца, доглавника Анте Павелића и великог црногорског издајника Секуле Дрљевића. Да парадокс буде већи, реч је о приватном издању књиге Данила Радојевића чију промоцију, од нашег новца, финансирају и организују две државне установе?! Дакле, за Србе и српско питање су затворене двери свих јавних сала у Подгорици, али зато нису затворене за црногорског усташу и ратног зло-

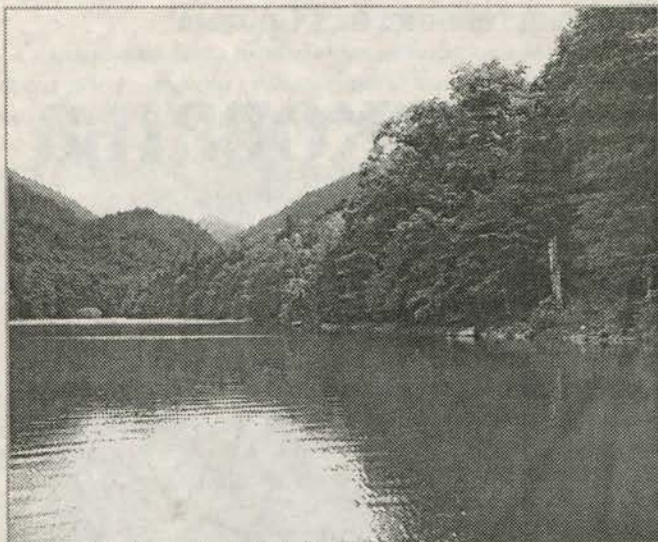

чинца Секулу Дрљевића и његове данашње следбенике и пропагаторе.

Дакле, започео сам ову причу као Србин и наставићу је као Србин и то ми, ваљда, нико неће замерити због тога што сам свештеник који, као и сваки свештеник у модерним државама, има уставом загарантовано и активно и пасивно бирачко право, тј. да има право да бира и да буде бирањак, опет, претпоставља и значи да има право да размишља и говори о свом народу и његовом месту под сунцем.

И поред свега што се догодило, догађа и што ће се догодити, Срби су реално у Црној Гори и нико им не може оспорити право да се политички и национално организују и изразе. Нико им не може оспорити или забранити да сведоче и бране своје српско име и презиме, свој идентитет, свој језик, писмо, симболе, своју културу, да школују своју децу у духу српске историје и традиције, да имају своја национална друштва, удружења, фолклорне групе, ансамбле, хорове, гусларе, да се одвоје од асимилације, да имају своје националне странке (што мање то боље), да учествују на изборима, да понуде свој нацрт устава, да успостављају, негују и одржавају везе са својом српском браћом у Србији и Републици Српској, да интернационализују своје национално питање и траже међународну заштиту својих националних права.

Независна Црна Гора, први избори у њој и доношење новог устава представљали су, по мишљењу многих, прилику да се српски национални њедови консолидују у политичком смислу и да се, са осмишљеном националном, политичком и идеолошком стратегијом, очува овај народ на овој дикљанској ветрометини у времену које долази. Неколико српских и левичарско-српских политичких партија и невладиних ор-

ганизација је, за ту потребу, формирало једну националну листу и представило је Србима бирачима са чврстом обавезом да ће се борити за конститутивност Срба, формирање дводомног парламента, пропорционалну заступљеност Срба у државним органима и органима локалне самоуправе у складу са резултатима пописа из 2003. године, културно-просветну аутономију, права на национална обележја и њихову јавну употребу и слично.

Неки Срби (неки промил изнад 15 одсто) су тај предизборни програм разумели и поклонили му свој глас, а неки, као што је познато, нису и кренуо је, не само процес политичког и националног раздвајања Срба и оних који су се изјаснили да су Црногорци који говоре тзв. црногорским језиком, него и небивали и невиђени процес раздвајања и грлатог свађања оних који су се изјаснили као Срби и који су гласали Српску листу и оних који су се, такође, изјаснили као Срби и оних који су се изјаснили као Црногорци који говоре српским језиком и који су и срцем и душом за заједничку државу са братском Србијом, а свој глас су поверили грађанским партијама (СНП, НС и ДСС – 15 одсто). И то лудило и загађивање је трајало до пре неки дан када сам јавно, на вечери о Косову у организацији СНВ, испред Саборног Храма, пред митрополитом Амфилохијем и владиком Шумадијским Јованом, бројним свештенством и хиљадама људи морао да их укорим и опоменем. Здушно се и са правом ових дана боре против срамног признања Стјепану Месићу у Подгорици, али видимо да на делу слушају и спроводе поуку Стјепана Месића који је Хрватима рекао: „Не Србе на врбе, него Србе на Србе“.

Знам, као што и ви знате, за савремену изреку „два Србина – три партије“, а из српске уставно-правне и политичке историје још боље знам како су изгледале унутарсрпске партијско-политичке, а и династичке борбе и обрачуни. Зато се у Бога надам и молим се да се Срби у Црној Гори, а и

сви Срби свуда, без обзира на разлике у политичким погледима, сложе, обоже и умноже.

Као правник, констатујем да доношење новог устава Црне Горе прати стравично и небивало незнање. И од стране режима, а богме и од дела посвађане опозиције. Као што је познато, у јавности фигурирају два нацрта уставног текста – такозвани експертски нацрт Савјета за уставна питања Скупштине ЦГ и нацрт, а не Предлог устава Српске листе. Остале политичке странке, на жалост, нису изнсиле своја виђења Црне Горе кроз нацрт уставних норми и тако су нас лишили те врсте задовољства, али на тај начин нису допринеле обогаћивању ионако сиромашне уставне историје Црне Горе.

Шта све нисмо прочитали у два нацрта устава, у медијима, а и у материјалима Уставног одбора? Многи од политичара и посланика не разликују нацрт и предлог устава; статус конститутивног народа и статус националне мањине; права конститутивних народа и права националних мањина; статус симбола конститутивних народа и симбола националних мањина; уставно-правне механизме за заштиту права конститутивних народа и културно-просветну аутономију; слободу вероисповести и статус цркава и верских заједница и да не набрајам даље. Отишло се толико далеко да се мешају и принципи: час важи принцип већине, а час не важи. Овом народу нико неће да каже да залагање за конститутивност Срба и Црногораца обавезно укључује и право на измишљени и некодификовани тзв. црногорски језик што, сасвим природно, искључује српски језик као једини службени језик.

Тakoђе, поставља се питање: зашто само двојна конститутивност и то само Срба и Црногораца? Ретки су они који поричу да су данашњи национални Срби и национални Црногорци из једног – српског корена. Али, зар и данашњи Бошњаци и муслимани нису из истога – српског корена? За што и за њих не важи принцип који важи за „конститутивне дукљанске Црногорце?“ А, онда се и њима мора дати право на језик, право на заступљеност у државним симболима – грбу, застави и химни, право на пропорционалну заступљеност у свим органима власти и све друго што би, на основу конститутивности, добили и Срби и Црногорци. Познато је да дукљански Црногорци нису за ово, а зар се оваквим приступом не би раширио фронт борбе за национална права?

Уместо озбиљног приступа и елаборирања питања конститутивности и његове адекватне примене на овим просторима, а све у циљу заштите права свога народа, многи тумарају по Скупштини Црне Горе и дају изјаве медијима, али само да би забављали и заводили Србе. Које је стало да се прича једно, а ради сасвим сасвим друго?

Нисмо чули стручан и утемељен одговор председнику Покрета за промене који се zaloжио за „конститутивност свих народа како би се у Црној Гори показало да су сви своји на своје, али да из конститутивности нико не може да црпи посебна права“. Уместо да му је из опозиције која се залаже за тај модел јасно и гласно одговорено да конститутивност народа не подразумева мртво слово на папиру него јед-

„Православна Црква, Римокатоличка црква, Исламска верска заједница и остале верске заједнице су равноправне и одвојене од државе.“

Држава пошtuje и не повређује слободу и устројство цркава и верских заједница. Признајући њихов идентитет и посебан допринос унапређењу друштва, држава одржава отворен и савремен дијалог са црквама и верским заједницама.“

Цркве и верске заједнице самостално уређују своју унутрашњу организацију и слободно врше верске обреде и обичаје. Цркве и верске заједнице имају право да оснивају своје стручне школе, социјалне, хуманитарне, добротворне и васпитне установе и да њима управљају, а у својој делатности уживају заштитну и помоћ државе.“

Сваком грађанину се јамчи право на слободу мисли, савести и вероисповести, као и право да промени веру или уверење и слобода да, сам или у заједници са другима, јавно или приватно, испољава веру или уверење молићвом, проповедима, обичајима или обредом.

Нико није обавезан да се изјашњава о својим верским и другим уверењима.

Слобода испољавања верских уверења може бити ограничена само законом ако је то неопходно ради заштите живота и здравља људи, сјечавања угрожавања идентитета и права друге верске заједнице, као и осталих права грађана зајемчених Уставом.

Родитељи и законски стваратељи имају право да својој деци, у складу са својим уверењима, обезбеде верско и морално васпитање.

нака и уставним механизмима заштићена права свим конститутивним народима наши микро-лидери самодомисљају шта ће Покрет за промјене подржати, а шта неће подржати. А и птицама на грани је јасно да Покрет за промјене неће подржати конститутивност Срба, српски језик као једини службени језик, да их канонски поредак и устројство Цркве Христове интересује колико и лањски снег и да ће се око тих питања врло лако договорити са режимом и глумећи „средњу страну”. То је легитимно право сваке странке, па и Покрета за промјене, али некима из наше опозиције није много битно што ће нас то скупо коштати у новом уставу и шта ће бити са нама за време важења тог новог устава него им је изгледа једино битно да Срби, који су свој глас подарили Покрету за промјене, то увиде и свој глас на наредним изборима дају њима?!

Видљиво је одсуство националног и политичког визионарства у сагледавању коначног исхода по питању устава. Готово да је свима јасно да Срби, а ни други неће добити статус и права конститутивног народа, али је и многим Србима неприхватљив грађански модел Црне Горе који у интерпретацији режима, по свему судећи, за основни циљ има фаворизовање црногорске и других нових и старих нација, а асимиловање и свођење на промил српске нације? Остаје ми да констатујем да је Српско народно вијеће Црне Горе једино остало доследно предизборном програму Српске листе, а Декларацију Странке српских радикала о правима Срба у Црној Гори видим као очајнички покушај да Срби у Црној Гори, у овој општој издаји, добију бар нешто и да свој никакав замене барем некаквим статусом.

Догодило се и то да посвађана, пољуљана и собом опчињена опозиција није истрајала на захтјеву да се нови државно-правни статус верификује амандманима на Устав Црне Горе из 1992. године пошто су, под патронатом међународне заједнице, амандманским путем мењани и прилагођени ратни или уставни република из времена распада бивше Југославије. Тако су извршене уставне реформе у Хрватској, Словенији, Македонији, у Федерацији БиХ и Републици Српској. Вреди ли да поменем да су, рецимо, Срби у Федерацији БиХ преко амандмана (које је 19. априла 2002. г. наметнуо свима нама добро познати Волфганг Петрич) постали трећи конститутивни народ; добили су српског обмудмана; српски језик је један од три службена језика; установљен је дводомни парламент (Заступнички дом и Дом народа); добили су пропорционалну заступљеност у парламенту; заштиту од мајоризације; посебно важно и ново дефинисање

витаљних националних интереса (остваривање права конститутивних народа кроз адекватну заступљеност у законодавним, извршним и правосудним органима власти, очување идентитета конститутивних народа, једнака права конститутивних народа у процесу доношења одлука, право на национално образовање, вероисповест, језик, неговање културе, традиције и културног наслеђа, територијалну организацију, средства јавног информисања уколико тако сматра 2/3 једног од клубова делегата конститутивних народа у Дому народа (амандман 37), затим, утврђена је парламентарна процедура за заштиту витаљних националних интереса конститутивних народа (амандман 38), добили су право на једног члана Председништва (председника или потпредседника), у Влади (председник и потпредседник не могу бити из истог конститутивног народа и пропорционални број министара) и правосуђу (пропорционални број судија). Пропорционална заступљеност Срба, Бошњака и Хрвата у Федерацији БиХ је постала уставно начело, а заступљеност се не одређује и не примењује на основу тренутног броја Срба у Федерацији БиХ него према попису из 1991. године. Укратко, то су, а и много тога другог (рецимо, сви закони се у службеним новинама објављују и на српском језику и ћириличним писмом) Срби добили након рата и ратовања, а шта смо добили и шта ћемо добити у Црној Гори?

И на крају, да не бих предуго задржавао пажњу, проговорих и као свештеник Митрополије црногорско-приморске. Више бих волео да о свему претходном нисам говорио него да сам са свима вама уживао у правима и своје дете сачувао од штетног утицаја дукљанизованих антисрпских школских програма.

Режим, опозиција и јавност су упознати са ставовима Правног савјета и Епископског савета у Црној Гори о томе како треба уредити слободу вероисповести и статус цркава и верских заједница у будућем уставу. Митрополит Амфилохије и епископи Филарет, Григорије, Јоаникије и Јован су 1. децембра представницима Српске листе (Андрија Мандић, Емило Лабудовић, Зоран Жижкић, Бојан Струњаш), Народне странке (Предраг Поповић), Демократске српске странке (др Ранко Кадић), СНП (Срђан Милић и Предраг Булатовић). Ставови нашег Правног савета су више пута у целости објављени и парафразирали у дневној штампи али ћу их, ипак, поновити:

„Правни савет је констатовао да прва и основна претпоставка сваког устава јесте да осигура темељ једне државе, успостави ред и пружи оквире сваке сигурности грађана.

У том погледу, задатак устава јесте и да, између осталог, осигура верски мир у земљи, да подстиче верску толеранцију и створи реалну основу за отклањање свих разлога и повода за било какве сукобе између цркава и државе, као ни унутар појединачних цркава и верских заједница. То се може осигурати једино ако се у будућем Уставу РСГ буду гарантовала сва права сваком грађанину и ако се из Устава изостави све оно што може да унесе државе у унутрашња питања вера и верских заједница.

Правни савет предлаже да се статус цркава и верских заједница нормира на следећи начин:

„Православна Црква, Римокатоличка црква, Исламска верска заједница и остале верске заједнице су равноправне и одвојене од државе.

Држава пошtuje и не покрећује спорије и успројство цркава и верских заједница. Признајући њихов идентитет и посебан допринос унапређењу друштва, држава одржава отворен и саван дијалог са црквама и верским заједницама.

Цркве и верске заједнице самостално уређују своју унутрашњу организацију и слободно врше верске обреде и полове. Цркве и верске заједнице имају право да оснивају своје стручне школе, социјалне, хуманитарне, добротворне и васпитне установе и да њима управљају, а у својој делатности живе уживају заштити и помоћ државе.”

Предложена норма је утемељена на досадашњем Уставу Црне Горе и допуњена је сходно норми из члана 1-52 Устава Европе, који регулише статус цркава и неконфесионалних организација у Европској унији. Такође, проширена је и усклађена са сличним нормама устава земаља у окружењу (нпр. Устав Републике Хрватске). Упоредна је и са нормама бројних држава кроз чије је уставе примењен систем одвојености цркава и верских заједница од државе како на западу, тако на истоку.

Право на слободу мисли, савести и вероисповести треба третирати на начин како је третирано у члану 18 Опште декларације о правима човека Уједињених нација и члану 9 Европске конвенције о људским правима, те Правни савет предлаже да се норма о слободи вероисповести нормира на следећи начин:

Сваком грађанину се јамчи право на слободу мисли, савести и вероисповести, као и право да промени веру или уверење и слобода да, сам или у заједници са другима, јавно или приватно, испољава веру или уверење молитвом, проповедима, обичајима или обредом.

Нико није обавезан да се изјашњава о својим верским и другим уверењима.

Слобода испољавања верских уверења може бити ограничена само законом ако је то неопходно ради заштите живота и здравља људи, сиречавања угрожавања идентитета и права друге верске заједнице, као и осталих права грађана зајемчених Уставом.

Родитељи и законски стваратељи имају право да својој деци, у складу са својим уверењима, обезбеде верско и морално васпитање.”

Правни савет стоји на становишту да се зајемчењем права на слободу мисли, савести и вероисповести у грађанском друштву и модерној држави подједнако користе и верници и неверници, и они који на исти и они који на различит начин верују или изражавају своје мишљење. Такође, стоји се и на становишту да се сваком грађанину Црне Горе, без обзира да ли и којој цркви или верској заједници припада, мора омогућити уживање права на слободу мисли, савести и вероисповести у пуном капацитету. Кроз инкорпорирање члана 9 Европске конвенције о људским правима свим грађанима се пружа могућност и гарантује право на остваривање и заштиту слободе мисли, савести и вероисповести.

Правни савет је, дакле, реаговао на понуђени тзв. експертски нацрт, а мој рад у зборнику који је вечерас пред на-

ма је управо посвећен третману слободе вероисповести и статуа цркава и верских заједница у будућем Уставу.

С обзиром да се после тзв. експертског нацрта појавио и нацрт, а не предлог Устава Српске листе, остајем, по сопственој савести, дужан да и о том тексту кажем своју реч подсећајући све вас да су академик Коста Чавошки и правни историчар проф. др Марко Павловић дали своје утемељене критичке осврте на тај текст који је, нема разлога да не кажем, изневерио многа, па и моја очекивања. Нећу се овде бавити разлозима који су лидере Српске листе подстакли да одустану од предизборних обећања, од дводомног парламента, од дефинисања права конститутивних народа и одређивања уставно-правних механизма за заштиту права конститутивних народа већ ћу се кратко осврнути на нацрт норме о државним симболима (чл. 7), службеном језику и писму (чл. 9) и статусу цркава и верских заједница (чл. 11).

Занимљиво је да је Нацрт Устава Српске листе заправо постојећи левичарски и грађански Устав Црне Горе из 1992. године који је допуњен немуждним флоскулама о двојној конститутивности Срба и Црногораца и њиховој пропорционалној заступљености, а о томе како се она остварује и о механизмима који их штите нема ни говора. Већа пажња је посвећена правима националних мањина него правима конститутивних народа!?!

Није ми јасно зашто су аутори овог нацрта одлучили да не србују тамо где треба, а да србују тамо где не треба. Зашто Срби – аутори Нацрта Устава Српске листе и сви они који њихов нацрт хвале и подржавају не кажу која је то застава, који је то грб и која је то химна Срба у Црној Гори? Ко то сме и ко то може да им забрани, али и шта им смета да то не кажу него „откривају врћу воду” да „Црна Гора има грб, заставу и химну” (чл. 7)? Ко за ово сноси одговорност?

У нацрту Устава Српске листе се не србује ни када је у питању службени језик него се понавља, чак и под истим бројем (чл. 9) преписује сепаратистичка и антисрпска норма из грађанског и левичарског Устава из 1992. г. која гласи: „У Црној Гори у службеној употреби је српски језик ијекавског изговора. Равноправно је ћирилично и латинично писмо.” Прича о „ијекавском изговору” која је од 1992. г. направила разлику у једном и јединственом српском језику, јесте прича која је незнавене људе подстакла и дала им идеју да измишљају тзв. црногорски језик. Које треба раздвајање мене као Србина који говори екавицом и свих вас као Срба који говоре ијекавицом. А ево како је то регулисано у члану 7 Устава Републике Српске из 1992. године: „У Републици је у службеној употреби српски језик ијекавског изговора и ћирилично писмо, а латинично писмо на начин прописан законом.” Да не говоримо о томе да латиница није писмо српског народа!!!

Када је све то пропуштено, није пропуштено да се промени норма из члана 11 Устава из 1992. године у којој се, управо ради спречавања подела и деоба изазваних вештачким и полицијским стварањем лажне цркве, дефинише „Православна Црква” коју овде чине Митрополија Црногорско-приморска и Епархије Будимљанско-никшићка, Захумско-Херцеговачка и Милешевска па су написали - Српска православна црква. Могу да кажем да тзв. експертски нацрт директно уводи лажну цркву анатемисаног и проклетству предатога распола Мираша Дедеића, али нацрт уставне норме Српске листе (чл. 11), нажалост, ствара простор да се то догоди.

Отуда поздрављам и подржавам напоре СНВ и његовог председника др Момчила Вуксановића да се оваквим скуповима, књигама, трибинама и протестима разгони мрак незнања и у власти и у опозицији у Црној Гори. У Бога се надам гледајући и вас вечерас да ћемо се, ипак, одржати и очувати као народ Светога Саве.

Монтенегрински уставоклепци на дјелу

Албански језик у Скупштини – српски ван Устава

• Већ првог дана расправе (26. 03. 2007), док су посланици бивших, а и неких садашњих Срба черчили српски језик на четиоро – на црногорски, српски, хрватски и бошњачки, посланици Албанаца су свој албански језик „угурали“ по први пут у Скупштини Црне Горе, не дијелећи га, иако су им вјере подијелене...

Пише: Милисав Поповић

Пет последњих дана марта, и још једног приде, из априла 2007. године, посланици Скупштине Црне Горе бавили су се Нацртом новог устава нове „суверене“, односно „дивилзацијски исклизнуле“, Црне Горе, прије него што су га предали на јавну расправу.

На самом почетку расправе посланик владајуће ДПС – Мишко Вуковић рекао је да нови устав треба да буде „акт који ће бити у пуној кореспонденцији са вјековним трајањем Црне Горе“.

Када се не би знало за превртљивост ДПС режима, и његово батргање од поштовалаца традиције и вјековних вриједности државе Црне Горе и њеног Српства, на чему су и освојили власт, до преласка у антитрадицијску и антисрпску ДПС – СДП депонију, грађани би помислили да се Црна Гора кроз нови устав враћа својим државотворним извориштима.

Међутим, ток вишедневне скупштинске дебате о уставним нормама само је потврдио ушанченост режима да у Уставу Црне Горе не буде мјеста за државотворне црногорске Србе нити за њихов исконски српски језик, иако њиме говори 63,49 одсто грађана Црне Горе.

Само су Никшићки студенти и професори прије три године упозорили шта на овом плану црногорске „бацкуље“ припремају Црној Гори и зато платили високу цијену остајући без посла.

У Нацрту устава такође нема имена мањинских народа у Црној Гори, иако им је од стране режима уочи референдума 2006. године, било обећано – ако буду гласали за оцјепљене Црне Горе из државне заједнице са Србијом, што су они и урадили – да ће бити именовани као конститутивни.

Именовање само Црногораца у преамбули устава као јединог конститутивног народа, а у даљем истицање грађанског устројства државе Црне Горе показује недопустиво лицемерје монтенегринских уставоклепаца.

Већ првог дана расправе (26. 03. 2007), док су посланици бивших, а и неких садашњих Срба черчили српски језик на четворо – на црногорски, српски, хрватски и бошњачки, посланици Албанаца су свој албански језик „угурали“ по први пут у Скупштини Црне Горе, не дијелећи га, иако су им вјере подијелене...

О промишљањима у антисрпској коалицији у Скупштини Црне Горе говори и страховање једне даме („посланице“) да би нови устав могао прогласити жене „машинама за рађање дјеце“. Можда ова дама зна за неку другу машину за рађање дјеце?!

Ијед монтенегринског конгломерата на Србе и Српску (посланичку) листу нарочито иритира то што се број Срба

у Црној Гори на попису 2003, са 9 одсто из 1991. године, повећао на 32 одсто.

„Нећемо се служити разним пописима и сличним пошта-паницама“ ... изјавио је на Скупштини репрезент Мишко Вуковић (02. 04. 2007. године).

Као да режимлијама није јасно да је у Црној Гори 1991. године било свеједно ко је Србин, а ко Црногорац, и да су Србија и Црна Гора биле „два ока у глави“! Као да су заборавили на хајку против Србије и Срба у Црној Гори од 1997. године па на овамо, чиме су изазвали повратак расрбљених Срба српству („Удар нађе искру у камену“).

Попис становништва у Црној Гори 2003. године остаће упамћен и уписан за сва времена као својеврсна „сјеча“ преко сто хиљада Бидових Црногораца! Уствари, до такве „сјече“ довела је црногорска „бритва“ у корицама Коза-ностр, која сада из сјенке „гладно своје пасе око“ очекујући да се из Устава Црне Горе избаци све што је српско!

Није случајност то што су, док се у Скупштини Црне Горе водила расправа о Нацрту антисрпског устава, у тиватску луку упловили ратни бродови НАТО пакта са разарачем „Рузвелт“! То су они исти ратни бродови са којих су узлијетали бомбардери и излијетале ракете пуних 78 дана 1999. године и уништавале: аеродроме, мостове, возове, далеководе, болнице, телевизијске станице... Убијале на хиљаде недужних жена, дјеце, старца... у сада већ бившој СРЈ (Србији и Црној Гори)!

Добродошлицу таквим НАТОвцима сада могу пожељети само они који су њихову агресију поздрављали тада! А то су, зна се, они у који антисрпством дишу и миришу... То су Монтенегро ушкопљеници, који се пред својом Црном Гором уз туђа муда курче!

Треба нам истинит и праведан Устав

• Грађани Црне Горе су као свој препознали концепт Српске листе, јер институционално изражава стварност црногорског друштва у коме не постоји доминантна нација, односно у коме нема већинског народа

Поштовани грађани, расправа о Нацрту Устава Црне Горе трајала је свега пет дана. Српска листа сматра да је вријеме за расправу у парламенту било доста кратко. Подсећамо јавност Црне Горе да је Српска листа тражила да се продужи радно вријеме скупштине како би сви посланици добили право да говоре о овом важном питању за грађане Црне Горе. Међутим, иако је то било обећано, до тога није дошло.

Познато је да је режим упорно покушавао да ускрати вријеме за полемику о Нацрту новог устава у Скупштини Црне Горе, али Српска листа је успјела да на квалитетан начин образложи своја схватања новог највишег правног акта и да грађанима објасни зашто би устав без наших алтернатива и сугестија, које су ушле у Нацрт, био велики промашај, како у правном, тако и у политичком смислу.

Насупрот доминантној жељи режима да у устав унесе решења која су добрим дијелом испод европских стандарда, а којима се мијењају традиционалне вриједности државног и духовног бића Црне Горе, алтернативама Српске листе се по принципу – *сва њрава свима и једнака њрава за све* изједначавају сви који живе у Црној Гори.

Српску листу радује чињеница што се после петодневне расправе потврдило оно што су тврдили наши посланици, а то је чињеница да у Нацрту устава постоје два концепта: национално-грађански и националистичко-грађански.

Први, национално-грађански концепт, заступа Српска листа, као најјача опозициона снага у Скупштини Црне Горе, док други – националистичко-грађански, заступа актуелни режим, који на све начине покушава обесправити српски народ у Црној Гори, маргинализовати га и оставити без заштите основних, личних, политичких, економских, социјалних и културних права и слобода.

Предлог Српске листе карактерише истинитост и праведност, зато Српска листа реално очекује подршку својим решењима у току јавне расправе.

Грађани Црне Горе су већ као свој препознали концепт Српске листе, јер институционално изражава стварност цр-

ногорског друштва у коме не постоји доминантна нација, односно у коме нема већинског народа. Истинитост се огледа у томе што наш концепт изражава реалност Црне Горе у коме постоје два конститутивна народа – Црногорци и Срби, и националне мањине.

Наш предлог је правичан због тога што се из чињенице конститутивности не стварају никакве погодности за конститутивне народе, нити било каква дискриминација за националне мањине, али ни прецењивање народа који има релативну већину.

Као озбиљна политичка снага Српска листа је спремна на компромис за добро грађана Црне Горе, али компромиса, по нашем мишљењу, не смије бити по питању српског језика у новом уставу.

Главни адути за увођење такозваног црногорског језика су следећи:

1. Из власти тврде како је оправдано назвати језик у Црној Гори по имену државе, јер је српски језик добио назив по том принципу.

Српски језик не носи име према имену државе Србије, него према народу – Србима. Да носи име према имену државе звао би се србијански. Пошто носи име према народу српском, зове се српски, а нас је таквих већина у Црној Го-

Српски језик не носи име према имену државе Србије, него према народу – Србима. Да носи име према имену државе звао би се србијански. Пошто носи име према народу српском, зове се српски, а нас је таквих већина у Црној Гори, јер се на њој изјаснило 63 одсто грађана да говоре српским језиком.

Српску лисицу радује чињеница што се после његодненне расправе потврдило да у Наирину устава постоје два концепта: национално-грађански и националистичко-грађански.

Први, национално-грађански концепт, заснива Српска лисица, као најјача опозициона снага у Скупштини Црне Горе, док други – националистичко-грађански, заснива актуелни режим, који на све начине покушава обесправити српски народ у Црној Гори, маргинализовати га и оставити без заштитне основних, личних, политичких, економских, социјалних и културних права и слобода.

ри, јер се на попису изјаснило 63 одсто грађана да говори српским језиком.

2. Из власти се позивају да су све државе у окружењу, чланице бивше Југославије, дале име језику према називу своје државе.

Ни то није тачно. У Босни и Херцеговини су три имена (бошњачки, српски и хрватски). О босанском језику говоре само неки који хоће у Босни да створе некакав српскохрватски језик, али ни Срби, ни Хрвати, нити ико други то признаје. Хрвати су свој језик такође назвали према имену свог народа, а не према имену државе. У свијету постоји око пет хиљада језика и око двеста држава. У просјеку свака држава има двадесет пет језика, што значи да се имена језика не дају према именима држава, него према именима народа.

3. Неки се позивају на Љубу Ненадовића истичући да је он рекао да се књижевни језик у Црној Гори разликује од онога у Београду и Новом Саду.

То иде само против њих самих. У то вријеме није се говорило о књижевном језику – он се стабилизује и формира тек крајем 19. и почетком 20. вијека. Говори се само о језику књижевности. По Вуковом првом предлогу сваки писац треба да пише као што народ у његовом крају говори. И тако се писало.

Ненадовић је то чуо на Цетињу. И заиста је у праву. И данас се разликује говор Цетиња од говора Подгорице, Никшића, Пљеваља, итд. Разумљиво је да се он разликовао од оног што је писало у Београду и од оног у Новом Саду.

Тек касније Вук одустаје од те своје прве препоруке, јер је видио да би било књижевних језика колико и писаца.

У то вријеме, а и данас у говору, ближе је подручје Катунске нахије косовско-ресавским говорима, него говорима Никшића, Пиве, Дробњака и др, а ови су ближи говорима у Чачку, Ужицу, Тршићу, Лозници, него Цетињу.

На крају се питамо који ће црногорски говор да узму Црногорци за основу свога језика. Да ли онај из Никшића или онај са Цетиња? А Црна Гора је дијалекатски шарена као тигрова кожа.

Српски језик између политике и лингвистике

• Идентификација „лингвистичког“ језика почива на лингвистичким критеријумима: структурном (каква је граматичка структура датог језика), генетском (из чега је настао дати језик, односно шта му је основа) и комуникативног (колико је он (не)разумљив говорницима другог језика). Уколико се три критеријума подударују код више идиома, онда кажемо да они не представљају различите језике, него да подпадају под исти „лингвистички“ језик

Пише: Проф. др Милош Ковачевић

Тешко да бисте данас икога на балкансим просторима бившег српскохрватског језика могли наћи ко вам – на питање о томе има ли утицаја политика на лингвистику не би одговорио потврдно.

Зар је онда чудо што су управо земље бившег српскохрватског језика постале сјајна подлога за диференцијацију „лингвистичких“ и „политичких“ језика. Сам термин „лингвистички језик“ готово је плеонастичан, ако се зна да не може постојати неки „нејезички језик“. Иако плеонастичан, он је више него потребан да би се помоћу њега, негативном дефиницијом, могао одредити „политички језик“. Па шта су то „лингвистички“, а шта „политички језици“? Идентитет „лингвистичког“ језика почива на лингвистичким критеријумима: структурном (каква је граматичка структура датог језика), генетском (из чега је настао дати језик, односно шта му је основа) и комуникативног (колико је он (не)разумљив говорницима другог језика). Уколико се та три критеријума подударују код више идиома, онда кажемо да они не представљају различите језике, него да потпадају под исти „лингвистички“ језик.

С друге стране, „политички је језик онај који не удовољава ниједном од наведених лингвистичких критеријума идентификације „лингвистичког“ језика. То је језик који уважава само политички (у лингвистици познат као социолингвистички) критеријум „самопројекције његових говорника“. Конкретно речено, ако већи дио говорника одређеног језика, без обзира на његово лингвистичко одређење, сматра да дати језик није тај којим га лингвистика сматра, него овај којим га они сматрају (доживљавају) – онда се лингвистички језик по правилу преводи именом – не губећи ништа од својих лингвистичких карактеристика – нелингвистички или политички језик. Нормално, уз један битан нелингвистички услов: да дата воља (дијела) говорника добије и политичку овјеру (најчешће кроз скупштинску сагласност за ново уставно именовање). Будући да и сваки „лингвистички“ језик такође добија своју политичку верификацију (кроз уставну одредбу о језику), испада да је сваки лингвистички језик истовремено и политички. Али, обрнуто не важи: сваки „политички језик“ није и „лингвистички језик“.

Зар томе најбоља потврда нису језици настали после распада бившег српскохрватског књижевног језика. Позивање на српскохрватски језик је нужно јер је тај језик чињеница која је претходила стварању већег броја политичких језика. Али је такође нужно знати да ти нови „политички“ је-

зици, иако се директно наслањају на српскохрватски као претходницу, заправо и не представљају преименовани српскохрватски, него преименовани српски Вуков(ски) књижевни језик. Јер, Вук Стеф. Караџић је утемељио на основу источнохерцеговачког дијалекта српски књижевни језик за Србе, без обзира на њихову вјерску раздијеленост, дакле и за оне „закона грчкога“ (тј. православце), и оне „закона римскога“ (тј. римокатолике) и оне „закона мухамеданскога“ (тј. муслимане). Тај Вуков српски књижевни језик преузели су у времену илирског покрета Хрвати, настојећи свим силама да уз српско угурају и своје име у назив језика, што им је коначно успјело тек 1954. године на Новосадском договору, када је – првенствено због „братства и јединства“ – и са српске стране прихваћено ново име српског језика. Отада се он више није звао српски него *српскохрватски* или *хрватскохрватски књижевни језик*. Тако су заправо новоформирану језици након распада СФР Југославије настали преименовањем српског језика, а не српскохрватског, јер је и српскохрватски био преименовани српски језик. Друкчије речено: „српскохрватски“ је у истој равни са „хрватским“, „босанским/бошњачким“, „црногорским“, јер представља „политички језик“ настао преименовањем српског као лингвистичког језика.

У новим друштвено-политичким околностима насталим распадом СФРЈ као заједничке државе и претварањем њених истојезичких република у самосталне (међународно признате) државе, свака од тих новостворених држава желела је стари језик (српскохрватски као преименовани српски) под новим несрпским именом. При том су се држали два критеријума: политичко-социолингвистичкога, који се огледа у „исказаној вољи већине говорника“ и правно-политичког, који се огледа у „неотуђивом праву свакога народа да свој језик назива властитим именом, без обзира ради ли се о филолошком феномену који у облику засебне језичне варијанте или чак у цјелости припада и неком другом народу“. (Декларација 1697) Тако су у Хрватској и у БиХ, и то у Федерацији БиХ као једном њеном ентитету, управо позивањем на то „неотуђиво право“ и „самопројекцију већине говорника“

да језик којим говоре није српски, васпостављени „хрватски књижевни језик“ и „босански/бошњачки књижевни језик“ као „политички језици“.

Критеријуми за проглашавање тих језика били су ванлингвистички. Истина, први се – „самопроцјена или вредновање језика од стране његових говорника“ – назива и социолингвистичким, без обзира што у њему не партиципира ни дјелићем ништа што чистој лингвистици као науци припада. Други – „право народа да језик зове властитим именом“ – већ по дефиницији потпадао би под правне као, истина нелингвистичке, али ипак научне критеријуме. И тако су га не само политички заговорници новопрокламованих нелингвистичких језика него и балкански социолингвисти и прихватили, не сумњајући у његову правнонаучну заснованост. А онда је њемачки лингвиста Б. Грешел доказао да то „право“ заправо и није право јер га не прописује ниједан правни документ ни ОУН –а или УНЕСКО-а, као ни документи Савјета Европе или ОЕБС-а који се односе на већинска или мањинска језичка права. То назови правно, односно за властите потребе инаугурисано право – недвосмислено је доказао Б. Грешел – измислили су хрватски националисти 1967. године у познатој „Декларације о називу и положају хрватског књижевног језика“ (Грешел 2003:164). Због тога данас стручни сардник Њемачког института за међународну политику и безбједност Волф Ошлес и каже да је „хрватски књижевни језик бесмислица“ заснована на „идиотизму који је почео 1967. године Декларацијом о називу и положају хрватског књижевног језика, која је изазвала даље провокације“ (Ошлес 2007:14). Међу те „даље провокације“ свакако

спада политичко промовисање „босанског књижевног језика“, као и покушај промовисања некаквог „дрногорског књижевног језика“.

И у оквиру „политичких језика“ некакав „дрногорски књижевни језик“ без сумње би представљао специфичан случај. Најприје он се, будуће још непромовисан, након откривања хрватске лажи о постојању „права народа да језик именује својим именом“ више не може на то непостојеће право позивати. Зато у најмању руку, ако се зна да их изговара један правник, нелогично и научно нонсенсно – и са лингвистичког и са правног аспекта – звуче ријечи Миодрага Вуковића, високог функционера владајуће ДПС у Црној Гори, да „имановање језика није лингвистичко већ искључиво политичко питање и службени језик се мора утврдити по доминантној нацији.

Логично је да службени језик буде црногорски“ (Никшић 1997:56). Шта стоји у подлози дате „логике“, јер ако иједна наука не може без критеријума, онда је то без сумње логика, будући да она испитује критеријуме правилног мишљења? Ако наведена „логика“ не призове у помоћ критеријум „правног насиља“, онда она очито не може ни у једном другом критеријуму наћи своје упориште. Чак ни у ономе социолингвистичкоме о „самопроцјени већине говорника“ датога језика, на које се позваше Хрвати и муслимани при преименовању српскога језика у „хрватски“ и „босански“ као политичке језике. Јер, у Црној Гори, показао је то последњи попис становништва, на велику жалост заговорника „дрногорског књижевног језика“, апсолутна већина говорника (чак 63%) се изјаснила за српски као свој језик, док је

Због тога данас стручни сардник Њемачког института за међународну политику и безбједност Волф Ошлес и каже да је „хрватски књижевни језик бесмислица“ заснована на „идиотизму који је почео 1967. године Декларацијом о називу и положају хрватског књижевног језика, која је изазвала даље провокације“ (Ошлес 2007:14). Међу те „даље провокације“ свакако спада политичко промовисање „босанског књижевног језика“, као и покушај промовисања некаквог „дрногорског књижевног језика“.

Нема, дакле, никаквог научног – ни лингвистичког ни правног – упоришта за претварање лингвистичког српског у политички црногорски језик, а о томе недвосмислено свједоче бројни радови у књигама и зборницима посвећеним покушајима политичког прогона српског језика у Црној Гори, као што су нпр: Војиновић 2003; Језик и памћење I 2003; Језик и памћење II 2004; Ковачевић 2005; Распеће српског језика 2005; Стојановић & Брајовић 2006. Оставши без било каквог научног упоришта за прогон српског језика, политички и „социолингвистички“ поборници „дрногорског“ а прогонитељи српског језика сада би, попут Хрвата из деветнаестог вијека, да направе некакав компромис (као да било која наука почива на компромосима?!): да изврше не потпуно него полуприменовање српског језика. Наиме, све чешиће се као могућности уставног решења језика помиње термин „српски или црногорски језик“. Присјетимо се, иако је почело и са Вуковим српским књижевним језиком у Хрватској. Хрвати су 1876. српски језик званично преименовали у хрватски или српски језик.

„дрногорски“ подржало свега 20%. Зато би се „дрногорски књижевни језик“ по том критеријуму могао бранити једино као мањински језик.

Наиме, у европској „Повели о регионалним језицима и језицима мањина“ (Стразбур, 1992) дословце каже: „Регионални језици или језици мањине значе језике... који су различити од званичног језика те државе; ово не укључује дијалекте званичног језика државе, нити језике миграната“. Одатле проистиче да би

се „дрногорски“ могао прогласити мањинским језиком само ако је он лингвистички неподударан са српским као званичним уставним језиком у Црној Гори. А за такав подухват једино се могуће позивати на дукљанске критеријуме Војислава Никчевића о постојању вишка „фонема“ у „дрногорском језику“, с тим да се те фонеме не могу идентификовати као фонеме ни по једним лингвистички познатом критеријуму, него једино по Никчевићев(ск)ом оригиналном а лингвистички небулзном науковању по коме је „фонема минимална дистинктивна јединица исказа у разликовном мислу“.

Нема, дакле, никаквог научног – ни лингвистичког ни правног – упоришта за претварање лингвистичког српског у политички црногорски језик, а о томе недвосмислено свједоче бројни радови у књигама и зборницима посвећеним покушајима политичког прогона српског језика у Црној Гори, као што су нпр: Војиновић 2003; Језик и памћење I 2003; Језик и памћење II 2004; Ковачевић 2005; Распеће српског језика 2005; Стојановић & Брајовић 2006. Оставши без било каквог научног упоришта за прогон српског језика, политички и „социолингвистички“ поборници „дрногорског“ а прогонитељи српског језика сада би, попут Хрвата из деветнаестог вијека, да направе некакав компромис (као да било која наука почива на компромосима?!): да изврше не потпуно него полуприменовање српског језика. Наиме, све чешиће се као могућност уставног решења језика помиње термин „српски или црногорски језик“. Присјетимо се, тако је почело и са Вуковим српским књижевним језиком у Хрватској. Хрвати су 1876. српски језик званично преименовали у хрватски или српски језик. И тај термин су, нормално, најчешће употребљавали све до времена васпостављања политичког „хрватског књижевног језика“. Највећи недостатак датаога термина јесте његова неистинитост, јер он подразумева да је дати језик подједнако двонационално утемељен и да се та истост потврђује алтернативним термином *српски или црногорски*. У датаома термину везник или има вријед-

ност експланативног (објаснидбеног) везника којим се ре-именује претходно наведени појам, истовремено указујући на потпуно равноправност датих појмова. А то и јест циљ предлагача: нека једно вријеме функционише алтернативни термин, а онда ће се, у погодном друштвено-политичком тренутку, баш као у Хрватској, политички отписати један од алтернативних термина, тј. синтагматски термин ће се свести на лексички. Тешко ли је погодити који! Термин „српски или црногорски“ семантички је нпр. аналоган термину „правоси или ортографија“. А свакоме ко ишта зна из лингвистике, више је него јасно да термин „српски или црногорски“ нема никакво научно упориште, јер одредница *српски* упућује и на „лингвистички“ и на „политички“ језик, а одредница „дрногорски“ чак ни на политички него само на политикантски језик (јер нема правнополитичку, али ни социолингвистичку потпору, какву нпр. имају „хрватски“ и „босански“ као политички језици). Због свега тога само уз помоћ, из времена Стаљина познатих критеријума језичког насиља, могуће је у нови устав Црне Горе увести „дрногорски језик“. Али он не би могао по досад једино на Балкану примјениваним критеријумима добити статус чак ни „политичког језика“, него једино можда „политикантског језика“, као нове уникатне „социолингвистичке“ категорије.

Литература:

- Војиновић 2003: Рајо Војиновић, *Српски језик и зборим: Разговори о језику Црногораца*, Подгорица – Нова Пазова: Културни центар „Свети Сава“, Бонарт.
- Грешел 2003: Бернард Гросхел, *Постјугослависке Амтспрачхенрегелунген – Созиолингвистиске Аргументе геген дие Единхегитлицхкеит дес Сербокроатисцхен, Српски језик, VIII/1-2* (Београд) 135-196
- Декларација 1967: Декларација о називу и положају хрватског књижевног језика, у: Славко Вукомановић, *Језик, друштво, нација*, Београд: Југословенска ревија, 164-165
- Језик и памћење I 2003: *Свевиће*, лист Епархије будимљанско-никшићке за вјеронауку, хришћанску културу и живот цркве, тематски број: *Језик и памћење*, бр.7, април 2003, Беране.
- Језик и памћење II 2004: *Свевиће*, лист епархије будимљанско-никшићке за вјеронауку, хришћанску културу и живот цркве, бр.19, тематски број: *Језик и памћење II. Одбрана српског језика*, Беране 2004.
- Ковачевић 2003: Милош Ковачевић, *Српски језик и српски језици*, Београд: СКЗ, БИГЗ.
- Ковачевић 2005: Милош Ковачевић, *Против неистине о српскоме језику*, Источно Сарајево: Српско просвјетно и културно друштво „Просвјета“, Просвјетно књижевно коло 6, књ. 16.
- Николић 2007: Татјана Николић, *Изворишта будућих сукоба*, НИН, 2923, 4.1.2007, 56-57.
- Ошлес 2006: Волф Ошлес, *Подела српскохрватског језика је потпуни идиотизам*, *Глас јавности*, 3019, 15.1.2007, стр. 14.
- Стојановић, Бојовић 2006: Јелица Стојановић, Драга Бојовић, *Српски језик између истине и обмане у Црној Гори*, Београд: Јасен.

Мијат Шукловић – праобразац квазинаучника

У цара Тројана козије уши

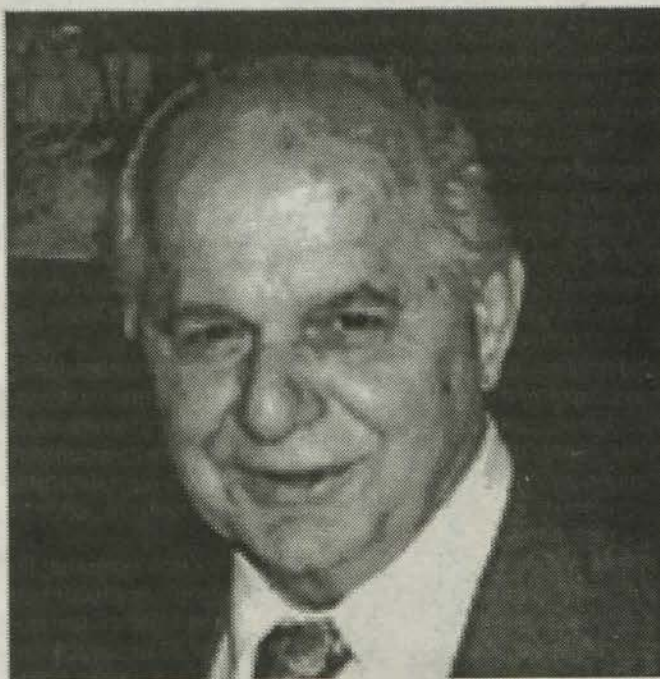
• *Антички биограф Плућарх би имао јуне руке јосла да оишише наше квазинаучнике, лажног владика и многе јолићиканије на јавној сцени Црне Горе*

Пише: Радивоје Меденица

Цитирање подналова из овог Мијатовог „демарша“ на научном скупу „СР Југославија као двочлана федерација“ одржаном 29. и 30. септембра 1994. године у ЦАНУ је намјерно да би се и преко овако чудно формулисаних подналова могло видјети гдје је зрно клицу замјетнуло, односно, ко је „спиритус агенс“ или покретач комплетног разбратничког процеса у Црној Гори, само двије године након референдума одржаног 01.03.1992. године, као и двије године након изгласавања „жабљачког“ Устава.

Ријетко се неко са материјом коју треба да добро познаје (устав и уставно право) тако поиграва, као наш јунак Мијат, доносећи супротне и контрадикторне закључке. Он даје паушалне оцјене тог устава очигледно злонамјерно. Социјалиста Светозар Марковић није био правник већ инжењер али је некада давно критиковао први устав кнежевине Србије идући од члана до члана. Не треба трошити ријечи на Мијатову причу око „пукотина“ – тај несуђени грађевински инжењер у поднаслову пукотине или напрелине бесомучно разваљује, продубљује и демолира умјесто да их заглади и замалтерише. Управо овдје видимо тај деструктивни набој који се деценијама може уочити код Мијата због само њему знаног комплекса инфериорности и нихилизма: динамички посматрано комплекс инфериорности особу тјера да оно што је велико умањи, лијепо поружни, брзо успори. То је својерсно некрофилство и деструкција. Она се пластично приказује и кроз ону чувену реченицу једног мијатолога: „Црна Гора ће бити независна па макар и банкротирала“. Мијат покушава да ревидира Његоша – и ова нова тумачења ћемо касније посматрати преко комплекса инфериорности. Слично Херострату који је, да би постао чувен, запалио Александријску библиотеку или болесном Нерону који је запалио Рим – ради и Мијат, прво на разбијању федерације СФРЈ, па цјепкању предузећа, и на крју разбијању двочлане федерације СРЈ и што је најгоре цијепању народа у Црној Гори разбуктавањем националистичке братомржње. А све чега се Мијат дотакао, има задах распадања.

У садашњем тренутку води се рововска борба око неких питања новог устава републике Црне Горе. (Иначе, на бившем Југо-простору сваке пете или десете године мијењамо устав и образовни систем, што је стално генерисало многих врста несигурности и нестабилности) У познатом маниру Мијат се својевремено наметнуо као „експерт“ за уставно право, па сада у историји нашег народа постоје сртењски, никољдански, лучиндански, видовдански октроисани, жабљачки, али и „експертски устав“. Вјероватно га је овако крстио баш Мијат да се Власи не сјете, односно да би пјесма

била љепша од ђевојке. Јер тај фелерични „експертски“ устав од 182 члана мијатолошке школе са Бећирове пољане нема једног члана, али нема ни здраворазумских решења за језик, писмо, религију и нека друга животно важна питања. Неопходно је у овом моменту, због правних лаика, гдје год се може, користити дискету „Устави од 1921. до 2003. године“ коју је издала Савремена администрација прије три године и превести спорни европски конфедерални устав који на референдумима нијесу прихватиле неколике европске државе. А ваљда су оне имале много веће експерте од ових са Бећирове пољане. Јер сврха и циљ овог писања је да се спријечи уношење у устав Мијатове аветне науке и права његових епигона – мијатолога који су остали у Црној Гори послје одлива мозгова у друге струке и у друге средине.

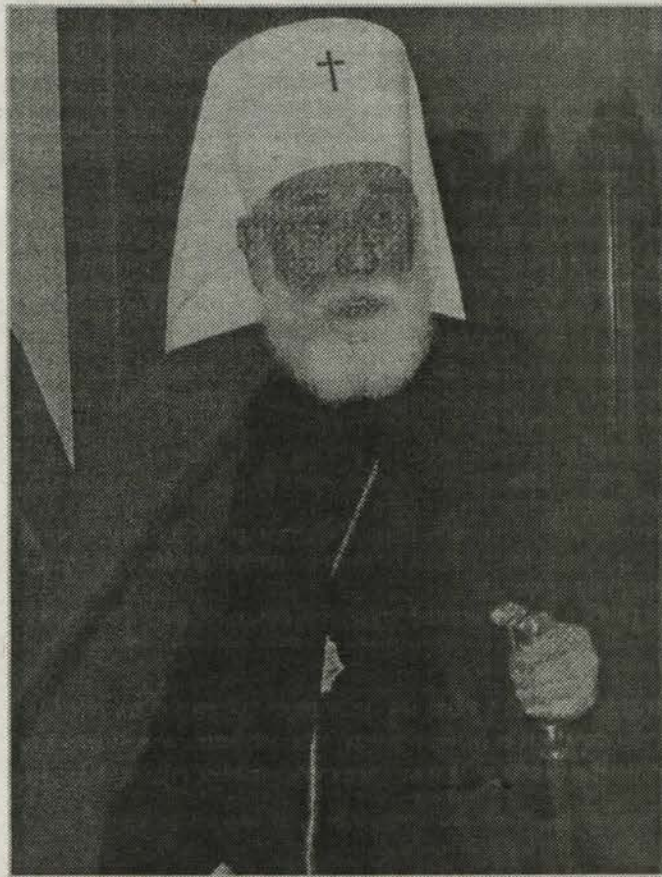
Пошто Мијат има сукоб са логиком за њега је логичнији монтењегринско-дукљански унитаризам него некакав вели-

Ријетко се неко са материјом коју треба да добро јознаје (устав и уставно право) иако поиграва, као наш јунак Мијат, доносећи супротне и контрадикторне закључке. Он даје паушалне оцјене иког устава очигледно злонамјерно.

Слично Херосирају који је, да би пописао чувен, зајалио Александријску библиотеку или болесном Нерону који је зајалио Рим – ради и Мијат, прво на разбијању федерације СФРЈ, па цијекању предузећа, и на крју разбијању двочлане федерације СРЈ и ишио је најгоре цијекању народа у Црној Гори разбукивањем националистичке брајомржње. А све чега се Мијат дошкао, има задах расидања.

косрпски, односно југословенски, а тиме је и започео свој братомрзачки поход са висина ЦАНУ.

На овом скупу Мијат је започео причу о црногорској нацији (а да се није потрудио да нам каже коју то дефиницију нације користи, макар идеолошке – Лењинову, Стаљинову или Кардељеву), о државоправном статусу и о новом референдуму у Црној Гори. А како је то радио видјећемо из пасуса које ћемо цитирати у цјелости како не би изгледало да су извађени из контекста.

Са сигурношћу можемо тврдити да је Мијат знао за књигу др Николе Вукчевића „Етничко поријекло Црногораца”, Београд, 1981. године, у којој је на око 130 страница аргументовано и са навођењем огромног материјала негирао све тврдње Шпира Кулишића, а тиме и Сава Брковића, односно етногенезичара, који су негирали српско поријекло Црногораца. Свој књижевни допринос завршетку дискусије о овој разбртанничкој работи дао је Михаило Лалић у књизи „Гледајући доље на друмове” 1988. године. Али, авај, нашао се Мијат да само шест година после завршетка расправа по овим осјетљивим питањима разбукта искру национализма доносећи своје чувене „оцјенске, чињеничне и sukcesивне”

закључке. Па да цитирамо фусноте са стране 96 и 97 поманутог материјала гдје Мијат наброји двадесетак наслова и исто толико аутора (од којих неке сигурно није нити читао нити очима видио), након чега рече: „Ниједан од поменутих аутора изричито не номинира црногорску нацију. Али, чињеница да велики број мислилаца обрађује историјске, културне, етичке, државничке и друге облике(?) народа у Црној Гори, не може се другачије схватити и разумјети него као резултат чињенице да су они сазнали да је тај народ по тим својствима, по начину живота, другачији од других, особен, самосталан. То значи да је особен, самосвојан по скупу особина које у савремености чине националну посебност...”. Формално логички не може се из негативних премиса доносити позитиван закључак. То само Мијат може. Зар се у маленој Црној Гори племена у понечему не разликују и то осјетно? Зар од села до села обичаји нијесу различити?

Мијат Шуковић је био организатор научног скупа који је одржан децембра мјесеца 1992. у ЦАНУ, под називом „Основни проблеми филозофије права”. Овдје је Мијат, наравно, био уводничар, један од референата и уредник. Али какво је ово чемерно филозофирање, како је тада Мијат „филозофирао” на овом скупу, и Хегел, писац прве филозофије права на европском тлу, би се три пута преврнуо у гробу. На скупу је један од учесника у реферату „Аргументација и аргументација у праву”, између осталог, говорио и о аксиомима. А ево како само двије године касније Мијат на овом савјетовању о двочлавној федерацији говори о аксиомима: „Заједнички интерес држава Србије и Црне Горе да имају заједничку демократски уређену државу, кроз историјску праксу животну је откривен, идентификован, потврђен. Научно и стручно је објашњен. Праксом је верификован. Знања о њему широко су позната и масовно усвојена. Задобила су својство аксиома”. Овај аксиом је само мало касније Мијат разбио „као беба звечку”. Али, још очигледније можемо видјети ово формулисање „аксиома” код Мијатовог наклапања о „црногорској нацији”: „Црногорска нација је реалност у садашњости. Историјска је чињеница. За приврженике истине – аксиом је. А аксиом се не доказује. Њиме се доказује”. Ова Мијатова „мудрост” могла се наредних година више пута чути преко неких режимских ТВ емисија.

А за „приврженике истине”, посебно научне истине, а не политичких полуистина, у облику теза да кажемо следеће: први пут црногорску нацију помиње Савић Марковић Штедимлија, један од двојице црногорских усташа, у Загребу 1936. године. Први пут црногорски језик намећу нам Италијани у Другом свјетском рату. После Другог свјетског рата у листу „Борба” 1945. године Милован Ђилас, творац „лијевих скретања” из 1941. године промовише и намеће црногорску нацију. Већ 1946. године у свједочанствима за основну школу појављује се нација – Црногорац. До почетка Другог свјетског рата у свједочанствима за основну школу краљевине СХС, први предмет је био Основи науке о вери са моралним поукама. Од 1946. године до данас избачена су из

Мијат Шуковић је био организатор научног скупа који је одржан децембра мјесеца 1992. у ЦАНУ, под називом „Основни проблеми филозофије права”. Овдје је Мијат, наравно, био уводничар, један од референата и уредник. Али какво је ово чемерно филозофирање, како је тада Мијат „филозофирао” на овом скупу, и Хегел, писац прве филозофије права на европском тлу, би се три пута преврнуо у гробу.

А за „дирвженике истиине“, посебно научне истиине, а не пољитичких полуистиине, у облику ишеза да кажемо следеће: први иуи црногорску нацију помиње Савић Марковић Шћедимлија, један од двојице црногорских истиина, у Загребу 1936. године. Први иуи црногорски језик намећу нам Ишиалијани у Другом свјетском рату. После Другог свјетског рата у листу „Борба“ 1945. године Милован Ђилас, иворац „лијевих скрепиања“ из 1941. године промовише и намеће црногорску нацију. Већ 1946. године у свједочанствима за основну школу појављује се нација – Црногорац.

нашег образовног система два значајна стуба друштвене надградње – морал и религија. Зато сада живимо у једном безморалном или како би социолог Емил Диркем рекао „Морално анонимном друштву“, које заслужује једну детаљну психопатолошку, социјално-патолошку и посебно антрополошку анализу.

Године 1948. Србима се забрањује да славе крсну славу. Слиједе године раскола послје резолуције ИБ-а, и дефинитивног геноцидног разрачуна са свештенством, јединим правим државотворним сталежом у Црној Гори. Осуђен је нпр. владика Брادرчевић, старац од преко 70 година, на дугогодишњу робију. Слиједе похаре манастира и цркава. У вријеме разбуктавања МАСПОК-а у Хрватској, Владимир Бакарић 1968. године поново промовише црногорски језик. Године 1971. насилнички се врши рушење Његошеве капеле на Ловћену. Године 1974. Саво Брковић (такође велики братољуб), један од твораца „ласијег гробља“ у Колашину, објављује памфлет „Етногенеза црногорске нације“ и први пут промовише дукљанство. Године 1980. Шпиро Кулишућ објављује своју студију „О етногенези Црногораца“. И баш кад смо мислили да се прича завршила послје објављивања Вукчевићеве књиге о етногенези Црногораца, Мијат је у ЦАНУ, у одјељену друштвених наука, отпочео оно што је 2001. године крунисао књигом на 610 страница великог формата под називом „Црна Гора од федерације ка независности“.

Да прескочимо стране и стране Мијатовог наклапања о нацији и да цитирамо само ово: „Црногорци имају право, дакле, да траже од свакога, па и од грађана Црне Горе који су по националности Срби, да уважавају црногорску нацију и њена права“. Невјероватно, али иза овога слиједи, у наредном пасусу, овакво Мијатово поимање истине и научне истине: „Политика користи не само истине него и полуистине и неистине, када жели да оствари одређени политички циљ. У политици, дакле, практикује се и толерише и негирање чињеница. Али, то је злоупотреба слободе а не легитимно право. И доказ да је слобода погодна за исказивање не само поштења него и непоштења. Наука, међутим, нема оправдања за негирање чињеница...“ итд. Али, друг Мијат очито не схвата да наука нема два лица римског бога Јануса – само је једна истина, а лажи може бити на милионе.

Може ли неко да вјерује да овако пише исти онај Мијат од малоприје: „Међутим, нијесу ни израз, ни облик остваривања тих права оријентација и дјеловање да се загриженостима, изолационизмом, потирањима заједничког и одвајањима, кривотворењима, ксенофобијама, једностраностима... штите државност Црне Горе, црногорска нација и црногорско културно наслеђе.“

А за „дирвженике истиине“, посебно научне истиине, а не пољитичких полуистиине, у облику ишеза да кажемо следеће: први иуи црногорску нацију помиње Савић Марковић Шћедимлија, један од двојице црногорских истиина, у Загребу 1936. године. Први иуи црногорски језик намећу нам Ишиалијани у Другом свјетском рату. После Другог свјетског рата у листу „Борба“ 1945. године Милован Ђилас, иворац „лијевих скрепиања“ из 1941. године промовише и намеће црногорску нацију. Већ 1946. године у свједочанствима за основну школу појављује се нација – Црногорац.

Та оријентација, дјеловање са тим садржајем - црногорски је национализам саздан од неадекватног начина остваривања легитимног и уставно гарантованог права.

Ова врста црногорског национализма реалност је садашњости у Црној Гори.

Иако се своди на начин дјеловања, и овај црногорски национализам доприноси дестабилизацији односа у Савезној Републици Југославији...“ Ово је само примјер како Мијат говори против Мијата, примјер његове „критике и самокритике“ и доказ да му је био бурурет у глави док је ово писао.

Мијат је својом причом о државности Црне Горе покушао (и успио) да утиче не на разум Црногораца већ на емоције. Али његово разорно дјеловање најбоље се може видјети кроз појаву такозваног етноцентризма и етно филетизма, који у својем најгорем издању производи национални ексклузивизам. Тако су се на јавној политичкој сцени појавили сто посто Црногорци и муслимани – Бошњаци, сто посто Албанци, сто посто Хрвати, а и сто посто црногорска православна црква. Мијатова „наука“ тражи црногорску државу, али и државну нацију, државни језик и државну тзв. ЦПЦ. Али тражи и промјене идентитета. А психологија, а посебно социјална психологија, објашњава проблем промјене идентитета преко индивидуалне и колективне психологије конвертита - превјера. У пракси то изгледа овако: брат хоће да „дигне чергу“ па оде у други вилајет и промијени вјеру или помакне међаше на имању свога брата или му поара љетину, завиди му и на малом успјеху или напретку. Догађа се потом осјећај кривице, а механизмом пројекције она се пребацује на брата који је остао у вјери или чији су међаши помјерени, односно, имовина поарана. И други брат не остаје дужан и тако се расплеће ово коло мржње које на ицјепканом Балкану можемо најбоље видјети преко атавистичке мржње између Хрвата и Срба, Срба и муслимана, муслимана и Хрвата. Ово је психологија Каин-комплекс. Слично је и код политичких партија – дојучерашњи партијски другови, само ако су подијелили партију, више се не могу очима видјети.

А промјена идентитета и није нека велика новост на нашим просторима: Црногорци најмање три пута за ових стотинак година мијењају свој национални идентитет, а муслимани су то успјели шест пута. Да није жалосно и трагично, било би смијешно. До скоро ројајски Калачи су знали, и то не само Исо Калач, да су од Милачића и да смо браћа. То важи и за Адровиће који су од чувеног братства Ђурашковића са Цеклина. До скоро су се својакали са Недовићима, а сада, захваљујући Мијатовом „науку“, вјероватно и међу њима има Бошњака. Ова садашња подјела на Црногорце и Србе имаће у догледном времену једну смијешну и жалосну по-

Мијаилова „наука“ изражи црногорску државу, али и државну нацију, државни језик и државну изв. ЦПШ. Али изражи и промјене идентитета. А психологија, а посебно социјална психологија, објашњава проблем промјене идентитета преко индивидуалне и колективне психологије конвергенција - превјера. У пракси то изгледа овако: браћи хоће да „дигне чергу“ па оде у друђи вилајет и промијени вјеру или помакне међаше на имању свога браћа или му поара љешину, завиди му и на малом устјеху или најређику. Догађа се пошом осјећај кривице, а механизмом пројекције она се пребацује на браћа који је осџао у вјери или чији су међаше померени, односно, имовина поарана. И друђи браћи не осџаје дужан и пако се расџеће ово коло мржње које на исџејканом Балкану можемо најбоље видјети преко аџависџичке мржње између Хрваџа и Срба, Срба и муслимана, муслимана и Хрваџа. Ово је психологија Каин-комџекса. Слично је и код пољичких парџија – дојучерашњи парџијски друђови, само ако су подијелили парџију, више се не мођу очима видјети.

следицу – појаву такозваних мијешаних бракова, између Црногораца и Срба у Црној Гори.

Мијат не би био Мијат кад не би овако „маестрално“ завршио свој разбратнички посао. Цитираћемо у цјелости: „Независност Црне Горе ниучему не би могла довести у питање у свијест Црногораца дубоко укоријењену чињеницу да имају исти коријен са Србима, да су они два братска народа. Напротив, историјско искуство потврђује да су српски и црногорски народ најмање трунили своје братољубље у периодима независности и у условима пуне развноправности Црне Горе и Србије”.

„У сваком случају, независност Црне Горе водила би већем степену слоге и братољубља између српског и црногорског народа, него унитарно уређење њихове заједничке државе, присаједињење Црне Горе Србији или неко треће слично рјешење.

Разумије се, ово није вршење избора.

Ово је само испуњење научне дужности да резултате својих научних изучавања предочим научној и другој јавности, народу и онима које је он, посредно или непосредно, одредио да га воде, да би имали у виду и садржину овог рада, када процјењују, када се одређују, када врше избор, када усвајају одлуке”.

Ово напријед су били примјери дволичности и лицемјерства једног лажног научника. Овдје најбоље видимо како се Мијат понудио и наметнуо онима који су га очигледно добро чули и купили ове његове „цигле”.

Мијат у овом раду два пута помиње Томаса Хобса (који је изрекао ону чувену мисао „Човјек је човјеку вук”), а помиње да је у материјалу на овом скупу цитиран још на три мјеста. Није случајно Мијат поменуо Хобса јер Хобсова политичко-правна филозофија подразумијева вучије односе хорде међу људима. Ако је човјек човјеку вук, онда ти је и рођени брат вук. Ако на небу нема Бога, онда нема ни кума на земљи и слободно га можеш ошпијати и издати за уцјену или шлепер цигарета. Мрзи ближњег свога као највећег крвника. Само је твој егоистични интерес водила према

Мијаилологија није нека нова наука, ни право и правда. Није социологија, али ни филозофија права. Мијаилологија је лажна, квазинаука, пародија науке, глумљење умности и научности, неизнавање методологије наука, примјер нелогичног и конфузног мишљења, замјена науке и научне испине пољичким полуиспинама, примјер пољички-канџива и пољичке преврџљивости. То је интелектуално скоројевићство – снобизам и јаничарење, џшикоумно интелектуализирање и фразеологија.

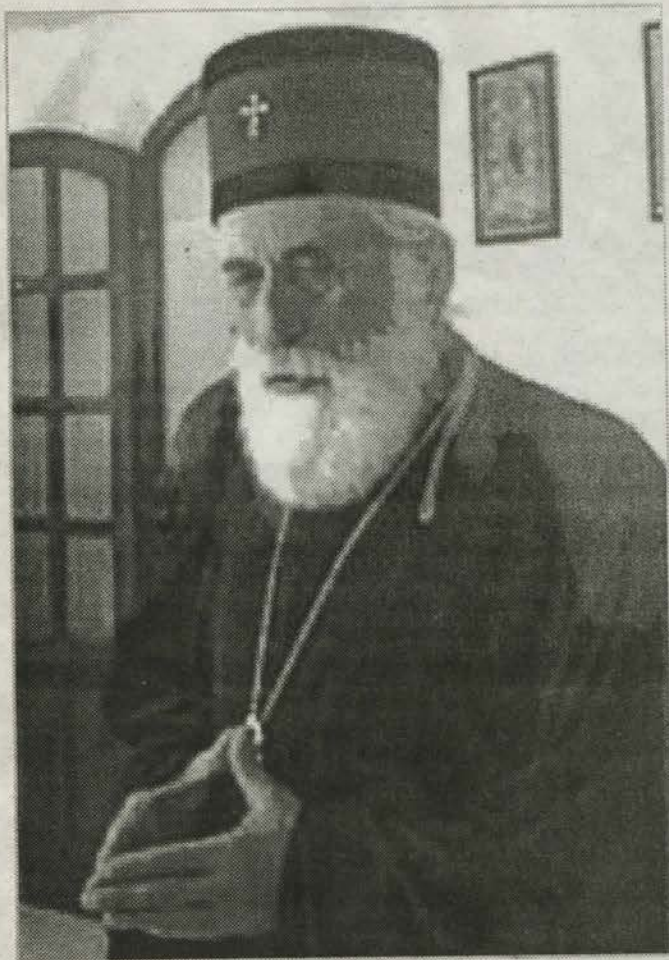
правом путу. Богатство и профит треба стицати и притом не бирати средства (то је идеја водила неких данашњих шапоња).

Због овакве политичке филозофије, Енглези су једанпут протјерали Хобса, а парламент је и други пут запријетио, при крају његовог живота, да ће га протјерати јер је проповиједао апсолутизам. Изгледа да се исто ово проповиједа посебно у Црној Гори све од 1941. године до данас, а у најскорије вријеме су Мијат и њему слични правни „филозофи” ревитализовали комунистички тоталитарни систем и васоставили апсолутизам Мила Ђукановића.

Избројали смо колико пута је Мијат у тексту поменуо братство и братољубље српског и црногорског народа. Нећете вјеровати: чак седамнаест пута, што нико на овом скупу није урадио осим њега. Велики је братољуб наш Мијат. Добро је познато да је, још као голобради студент на Свеучилишту у Загребу, постао шпијун Удбе и из своје велике љубави према браћи Црногорцима (и Србима) послао њих неколико десетина на Голи Оток у вријеме страшног раскола у нашем народу, после резолуције Информационог бироа.

Католичка црква у Пољској је најјача друштвена организација. Ових мјесеци 2007. године потреса је афера са католичким свештеницима који су били шпијуни – доушници током комунистичког тоталитаризма. Један католички бискуп је повукао своју кандидатуру за кардинала, а рачуна се

да има већ око тридесет свештеника који су дошли под удар, оног што се сада модерно назива лустрација.

Било би праведно да и код нас у Црној Гори најзад један овакав крвотучник какав је Мијат Шуковић дође под удар моралне стигме и осуде.

А такође би било значајно да се ЦАНУ, и посебно њено одјелење друштвених наука, означи као један од криваца најновијег братомрзачког раскола у Црној Гори. Јер видјели смо да се Мијат наметнуо у ЦАНУ као политички, а најалост и научни ауторитет, и како је успјешно „продано циглу“. Тако сада сваки становник Црне Горе има по глави једну или двије цигле, неки од ових Мијатових цигала праве виле и куле, а неки дипломатске и политичке каријере. Аферим, Мијатолози братољубиви.

У Београду је прије двије године била четрдесетједна породица Шуковића (увид у телефонски именик, од тога два су била на Мијатово име, очигито у питању су и два стана), а било је и близу шест хиљада Колашинаца. Мијат им је маја 2006. године поставио граничне међе између Србије и Црне Горе.

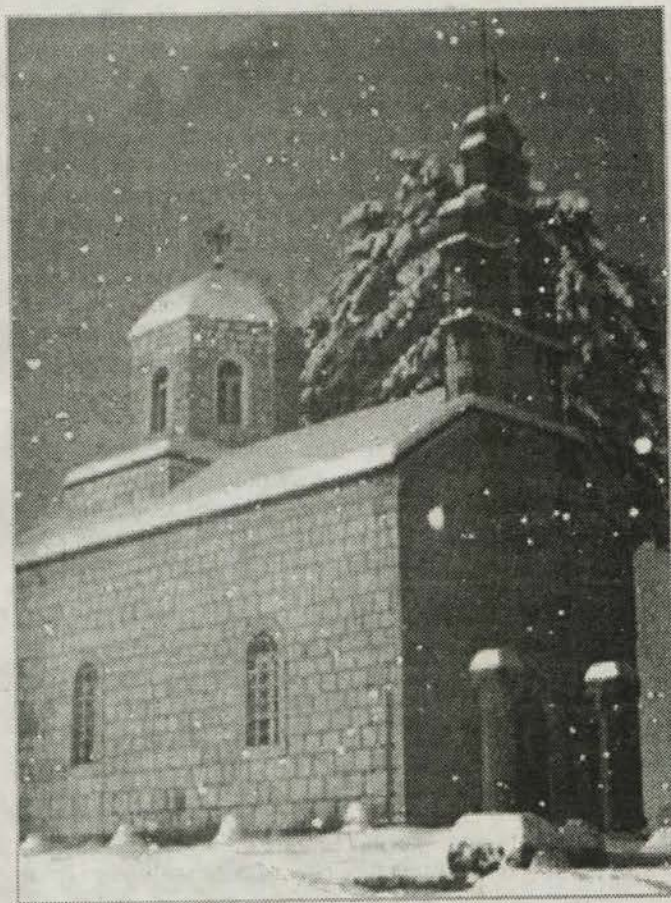
На крају ове анализе о Мијатовом разбратништву и улози бабе смугљивице из „Горског вијенца“ треба да дефинишемо шта је (односно шта није) мијатологија и мијатизам. Мијатологија није нека нова наука, ни право и правда. Није социологија, али ни филозофија права. Мијатологија је лажна, квазинаука, пародија науке, глумљење умности и научности, непознавање методологије наука, примјер нелогичног и конфузног мишљења, замјена науке и научне истине политичким полуистинама, примјер политиканства и политичке превртљивости. То је интелектуално скоројевић-

ство – снобизам и јаничарење, плиткоумно интелектуализирање и фразеологија. Зар треба бољег примјера за ово последње од Мијатовог обраћања на скупу о религији, јануара 2004. године, које је новинар „Дана“ вјероватно дословце пренио како је Мијат изговорио. Мијатизам је такође интелектуална логистика једној опскурној, мрачној, разбратничкој политици која се последњих тридесетак година води у Црној Гори. По питању нације мијатизам је духовни перпетум-мобиле. У правној пракси мијатологија је хобсовско-макијавелистичка правно-политичка филозофија и етика (све од 1941. до данас) и најновија ревитализација тоталитарног режима у Црној Гори – апсолутизма једног човјека и олигархије која му је била блиска и одана. Мијатизам је пракса арбитрарног тумачења појединих закона и прописа, инфлација правне нормативистике, примјер правно-политичког волунтаризма и самовоље: од ситног кршења правила и прописа до драстичног кршења закона и устава (као у случају оног уставног пуча када се у Црној Гори гласало до зоре пред очима кратковиде или разроке Европе).

Мијатологија је лажно, лицемерно, дволично и подло „братољубље“, а у суштини (инверзијом) идеологија братомржње и динамика Каин-комплекса, ипотенцијалног фратеницида. Мијатизам је сијање отровног сјемена раскола на већ давно припремљено тло вјерских, националних и идеолошких подјела (посебно карактеристичних за Балкан – јер појам балканизација у науци постоји од 1953. године).

Мијатизам је дуги процес идеолошког испирања мозга и континуираног државног терора у циљу промјене идентитета. Тако сада у Црној Гори Мијат није једина јабука која је пала са крушке. Мијатизам је сличан дукљанизму и другим измима, а читаоцима остављамо да асоцирају на онај најважнији.

(Наставиће се)

Андрија Драшковић ухапшен у Немачкој

Сигурније у затвору него на слободи

- *Незванично се сазнаје да је Драшковић имао ближе везе са Милом Ђукановићем, некадашњим премијером Црне Горе. Да ли ће био Ђукановићу биши још један камен о враћу, осћаје да се види. Очистио да хоће, можда баш онај пресудни*

Пише: Душко Секулић

Андрија Драшковић, „контрверзни бизнисмен” из Београда, нешто више од мјесец дана ухапшен је у Немачкој. Како је добио њемачку визу није тешко одгнетнути. Наиме, могуће да је и сам Драшковић знао за потјерницу коју је лично потписао италијански државни тужилац Шелзи, али је прорачунао да му је боље у италијанском затвору него мртвом на београдском асвалту.

Чињеница је да Андрија Драшковић много зна о крупним мафијашким пословима режима у Подгорици, јер је још деведестих година био укључен у „инсталирање” мафије из италијанских покрајина Пуље и Камигоније у Црну Гору. Драшковић се недуго затим „уваљује” у руску мафију и дуго времена представља њеног експонента на читавом балканском полуострву.

Италијански медији, као на примјер Газета дел Медзођорно, наводе интересовања италијанске полиције за овог окорелог криминалца, па кажу: „Истражитељи су Драшковића повезали са шверцом цигарета, хероина, кокаина, али и за помагање руској мафији, као и да је представник те мафије за западну Европу”.

Оптужница терети Драшковића да је припадао криминалном картелу састављеном од мафијаша из Пуље и Камигоније који су се деведестих крили по Црној Гори. Како оптужница појашњава „под заштитом међународних брокера цигарета и црногорских фласта”!

Истражитеље понајвише интересује је веза Sacra corona unita, једне од најјачих италијанских мафијашких организација које имају преко 60.000 регистрованих чланова, и црногорског државног врха, понајприје Ђукановића.

Посебно оптерећујући за Драшковића је податак да је директно укључен у смакнуте Желјка Ражнатовића Аркана, некрунисаног краља београдског подземља, а ако се томе додају подаци да је већина организатора Аркановог убиства већ под земљом, онда није тешко извући закључак.

Да сам Драшковић није „ситна риба” говоре и подаци да је одвајкада био врло добро повезан са врхом тајних служби како у Србији, тако и у Црној Гори. Шта је све радило за тајне службе Црне Горе и Србије вјероватно ће остати тајна, али је сигурно да му „не цветају руже”. Док је „инсталирао” најјачу италијанску мафију по Црној Гори, кажу, имао је, уз помоћ тадашњег РДБ-а, пролаз до највиших државних врхова који су итекако водили све послове око шверца дувана преко територије Црне Горе. Да Драшковић то све није радио цабе сазнали су истражни органи Италије, јер је као противуслугу добио монопол на снабдијевање мафије у Пуљи

и Сицилији скупим наркотицима – кокаином и хероином. Драшковић је дрогу пребацивао брзим мафијашким путевима на релацији црногорска – италијанска обала.

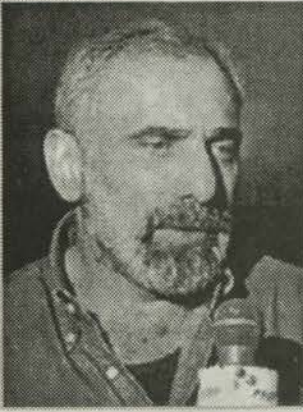
О везама са Драшковићем у истражном поступку, проговорили су „покојника” на челу са једним од шефова мафије Витом ди Емидидјадом.

Драшковић је био близак сарадник и са Sautom Vautadjoinom, једним од одбјеглих шефова мафије који се од полиције и мафије крио у Бару све до своје смрти.

Драшковићу је, по причи „покојника”, уз директну помоћ државног врха омогућио Vautodjouti боравак у Црној Гори, гдје се о његовој безбиједности бринуо и Василије Васо Баошић, бивши шеф полиције у Бару.

По изворима из њујоршке Инвестиционе банке Сџермен, Spira i Karson Драшковић је са црногорским државним врхом пружио уточиште и другим гангстерима, као на примјер браћи Томацо: Рафаелу Лараспату и Ђузепеу Каламару!

Баошић је познат и по томе што је ухапшен у Италији, гдје је отишао да се лијечи, али је на веома чудан и мистериозан начин пуштен из затвора у Барију и пребачен натраг у Црну Гору.

Сада се спекулише да би Драшковић могао постати свједок – сарадник. То се доводи у везу са бившим премијером Црне Горе Милом Ђукановићем и истрагом коју је Дирекција специјалног тужилаштва у Барију водила против њега и његових подгоричких пријатеља.

Било би наивно помислити да је Ђукановић постао највећи европски шверцер, а да за то нијесу знале обавјештајно-безбједносне службе других земаља, па и Италије, али је

чињеница да су дуго година биле затворене очи за тај огромни криминал.

Према доступним подацима у Црној Гори у Италију је од средине деведесетих до 2000. године сваког мјесеца кријумчарено најмање хиљаду тона цигарета! Италија је сваке године губила између двије и три ипо милијарде долара на име неплаћеног пореза, што се истовремено сливало у џепове црногорских моћника.

По ријечима Драшковићевог адвоката Вељка Делибашића, њега за сада сумњиче за умијешаност у шверц цигарета 1999. и 2000. године. Остали подаци који су прикупљени за овог гангстера остају у резерви.

На скупштинама општинских одбора ДПС-а, који се ових дана спроводе у Црној Гори, све се чешће помиње могућност поновног избора Ђукановића за предсједника ДПС-а, што је у овом тренутку, најзначајна политичка функција у Црној Гори. Како се приближава редовни конгрес ове странке, тензије постају све извјесније. Појављују се и озбиљне политичке пукотине па се јасно виде дефинисани кланови и интересне групе које у предизборно вријеме покушавају да заузму што бољу позицију како би у евентуалном коначном Ђукановићевом повлачењу видјели своју шансу.

Миомир Мугоша, актуелни градоначелник Подгорице, отворено јуриша на мјесто првог човјека и шансе му нијесу

Андреја Драшковић, „контраверзни бизнисмен“ из Београда, нешто више од мјесец дана ухаишен је у Њемачкој. Како је добио њемачку визу није ишешко одговорио. Наиме, могао да је и сам Драшковић знао за ишјерницу коју је лично ишисао ишалијански државни ишжлац Шелзи, али је ишрачунао да му је боље у ишалијанском зашвору, него мшав на београдском асвалту.

безначајне јер се претпоставља да се након конгреса или на самом конгресу Ђукановић коначно и заувјек повлачи из политичког живота Црне Горе.

Када се зна да су Ђукановића и Маровића из политике „одувале“ њихове дојучерашње газде са Запада и припремање Драшковића за евентуалног свједока-сарадника. Тако су Ђукановићу послали веома јасну и прецизну поруку: што даље од власти и политике – то боље!

Да овај притисак није ни мало наиван, из Италије „од покојника“ цуре вијести о чињеницама које су понудили и о обиму умијешаности самог Ђукановића у шверц цигарета. Наиме, тврди се да су цигарете куповане у САД па су преко Црне Горе шверцоване за Италију и земље ЕУ. Зарада од цигарета кретала се мјесечно око седам милиона долара. Од сваког пакета дувана директно у Ђукановићев џеп се сливало по 10 долара!

Ако се погледа књига „Правила ћутања“, аутора Момира Булатовића, бившег предсједника Црне Горе, онда се може сасвим лако сазнати да Ђукановић у овим мафијашким пословима није био сам.

Прије и изнад свега десетине милиона њемачких марака у свој џеп је ставио и Светозар Маровић, вјечито трећи или други у ДПС-у. Ту значајну улогу има извјесни Веско Баровић, па Вујошевић, и низ главешина црногорске тајне службе.

Да иза свега стоје тајне службе Србије, Црне Горе, Италије, Енглеске и неких других земаља, потпуно је јасно. Наиме, Драшковић је у Београду 2000. године у једном ресторану убио, пуцајући му у леђа, Сурчинца Звонка Блечића. Након тога врло кратко вријеме борави у Окружном затвору Сремске Митровице и онда невјероватно и под нерасвијетљеним околностима бива пуштен на слободу и путује по Европи, бораваћи највише у Хрватској, али је шетао и по Француској, Њемачкој, Грчкој, па чак и Италији. Никада нигдје није било никаквих проблема. Није тешко ни докучити зашто је то тако. Када се изанализирају везе Драшковића са високим функционерима некадашње Савезне ДБ, па онда са врхом ДБ Црне Горе, посебно са Вукашином Марашем, некадашњим шефом те службе, па и везе са хрватском обавјештајном службом, србијанским врхом ДБ-а...

Неки извори тврде да је Драшковић већ 20 година тијесно сарађивао са тајним службама и да је за њих одрађивао многе прљаве послове.

Незванично се сазнаје да је Драшковић имао и ближе везе са Милом Ђукановићем, некадашњим премијером Црне Горе. Да ли ће то Ђукановићу бити још један камен о врату, остаје да се види. Очито да хоће, можда баш онај пресудни.

Странка српских радикала затражила од суда

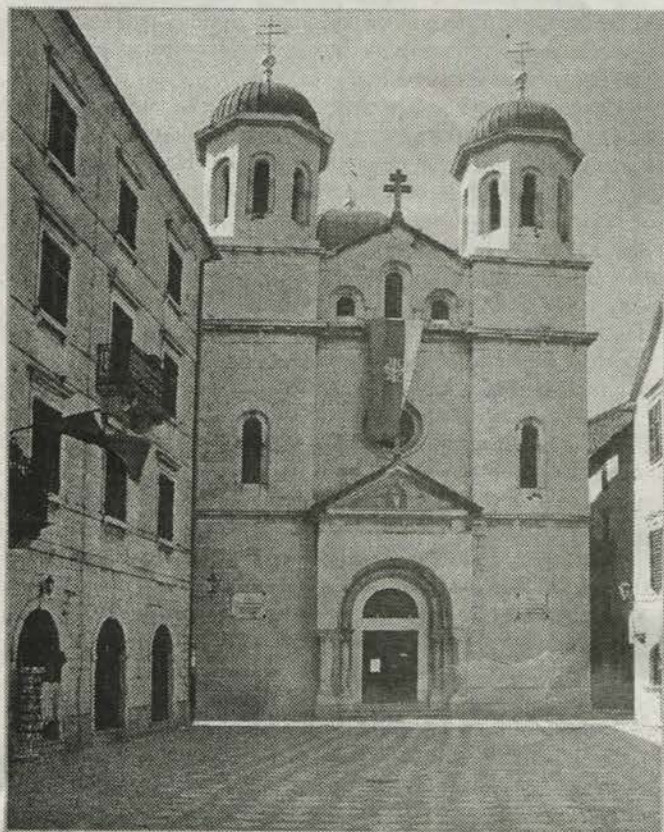
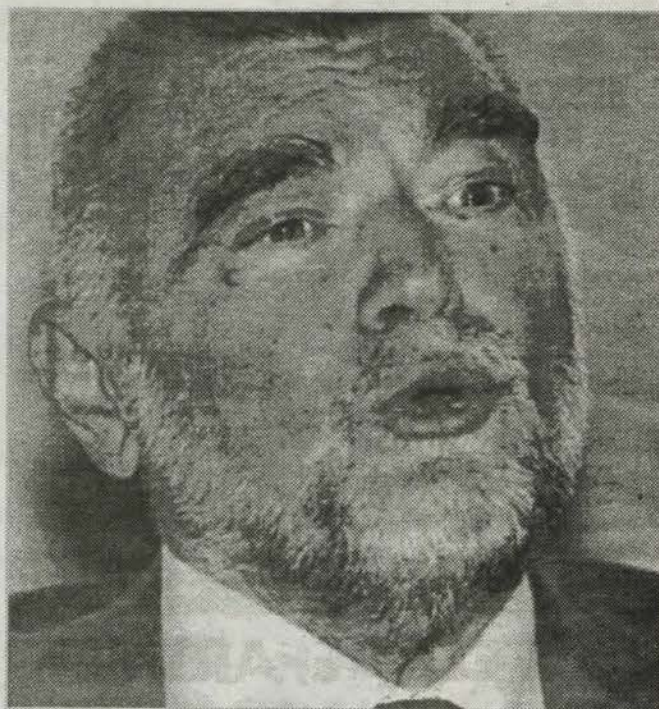
Забранити Бокељску морнарицу

- Странка српских радикала поднјела је Врховном државном тужиоцу преставаку, сходно члану 33 Устава РЦГ, о покретању поступка за заштиту интереса Републике Црне Горе којим би се спријечило даље дјеловање и консолидовала забрана оснивања и рад Бокељске морнарице на територији Црне Горе

Странка српских радикала поднјела је Врховном државном тужиоцу преставаку, сходно члану 33 Устава РЦГ, о покретању поступка за заштиту интереса Републике Црне Горе којим би се спријечило даље дјеловање и констатовала забрана оснивања и рад Бокељске морнарице на територији Црне Горе. Чл. 13 Закона о државном тужиоцу каже: „Државни тужилац се оснива за територију Црне Горе” – ако се државни тужилац огласи ненадлежним - одрекао се своје територије, односно, доказао је да не врши функцију на својој територији, тј. значајном дијелу територије Црне Горе. А како је Република Црна Гора недјелјива територија, самим тим је дала и оставку за територију и Боке Которске и Републике Црне Горе.

Узевши у обзир да Устав Републике Црне Горе забрањује дјеловање такве организације као нерегуларне војске и подстицање националне, вјерске и друге мржње и нетрпељивости, које Бокељска морнарица и чини у свом дјеловању. Све има упориште у Уставу (чл. 2, чл. 8, чл. 42, чл. 43, чл. 105 – Устав Црне Горе – сви чланови се односе на горе предње наведено и повријеђени су).

Бокељска морнарица јавно, јасно и отворено приказује Боку Которску као дио територије Хрватске, што, такође, значи кршење Устава Републике Црне Горе.

Сматрају да је Бока Которска хрватска територија била, како данас, тако и одувјек.

Јосип Печарић, члан управног одбора Бокељске морнарице, објавио је књиге „Борба за Боку Которску I” и „Борба за Боку Которску II”. Исте књиге је издала Бокељска морнарица. Бокељска морнарица тиме подрива територију Црне Горе, чл. 2 и чл. 8 Устава РЦГ, јер главни израз у тексту је: „Сваки камен Боке Которске говори хрватски”, и „Борба за Боку Которску”, тј: „Бокељска морнарица увијек ће се борити за Боку Которску и са том идејом организују скупове на територији Црне Горе, додјелују чинове адмирала, адмирала луке и остале командне функције и подривају како територију, тако и распаљену расну националну, вјерску нетрпељивост и неравноправност и подривају функције највиших државних органа и институција у Црној Гори јер не подлијежу прописима Црне Горе, јер нијесу ниједним правним актом оспоравани од стране државних органа Црне Горе, првенствено то је била обавеза Врховног државног тужиоца који је основан за територију Црне Горе. Напомињемо, Врховном државном тужиоцу смо у многоме олакшали посао јер смо му поднјели, уз писмену преставаку са доказима, све оно што Бокељску морнарицу чини организацијом која нема утемељење у Уставу Црне Горе. Бокељска морнарица самостално дјелује као цјелина у односу на Републику Црну Гору и Војску Црне Горе, а са идејом борбе за Боку Которску представљају велику опасност на тлу Црне Горе, закључује се у саопштењу

Врховном државном тужиоцу

На основу чл. 33. Устава Републике Црне Горе и на основу чл. 13. Закона о државном тужиоцу гласи: „Врховни државни тужилац се *оснива за територију Републике Црне Горе*”, *износимо:*

Штитећи територију Црне Горе, Државни тужилац штити њене интересе ради којих и постоји и за које је основан, то јест за територију Црне Горе. Само подривање територије Црне Горе је подривање функције Врховног државног тужиоца за територију Црне Горе.

Даље износимо:

Као прво – циљ постојања Бокелске морнарице је потврда да се на територији Црне Горе налази организација која дјелује противно уставном поретку Црне Горе, дјелујући као самостална цјелина на територији Републике Црне Горе, независно од њеног институционално-државног апарата.

Доказ: Јосип Печарић као члан
Управног одбора Бокелске морнарице 809 из
Загреб, аутор књиге
„Борба за Боку Которску I” и
„Борба за Боку Которску II”

Као друго – књига „Борба за Боку Которску I” и „Борба за Боку Которску II” издата је до стране Бокелске морнарице 809, у Загребу. У књизи Јована Печарића издате од стране Бокелске морнарице 809 наводи се да „Сваки камен Боке Которске говори хрватски”, те да ће територија Боке Которске „увијек бити хрватска и да ће се увијек борити за Боку”.

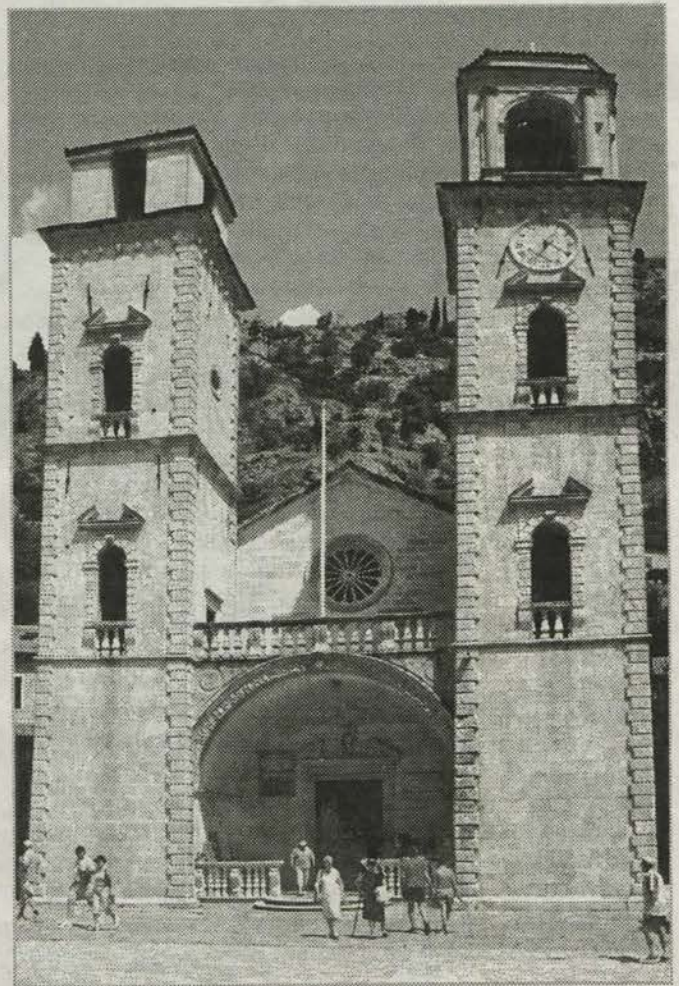
Доказ: књига „Борба за Боку Которску I” и „Борба за Боку Которску II”

Као треће: Бокелска морнарица на територији Републике Црне Горе додјељује чинове адмирала, адмирале луке и остале „командне функције”, тј. имају свој одбрамбени механизам и као Бокелска морнарица – функционишу самостално на територији Црне Горе као „војне формације”, самостално дјелују као цјелина у односу на Црну Гору и Војску Црне Горе, а противно чл. 42 Устава Републике Црне Горе који гласи: „Забрањено је дјеловање политичких, синдикалних и других организација које је усмјерено на насилно рушење уставног поретка, нарушавање територијалне цјелокупости Црне Горе... те између осталог забрањено је оснивање тајних организација и нерегуларних војски”. Бо-

келска морнарица организовањем разних скупова изазива неравноправност и нетрпеливост – повреда чл. 43. Устава Црне Горе који гласи: „Против уставно је и кажњиво свако изазивање и раширивање националне, вјерске, расне и друге неравноправности као и изазивање и раширивање националне, расне, вјерске и друге мржње и непријатељности, које Бокелска морнарица и чини на овим скуповима.

Даље износимо:

У складу са чл. 2 Устава РЦГ који гласи: „Црна Гора је суверена у стварињама које није пријенијела у надлежности СРЈ. Суверености припада грађанима. Грађани остварују власти неједнако и преко слободно изабраних представника. О пројени државног сјајуса, облика, владавине и пројени границе не може се одлучивати без прејходно сјроведеног референдума грађана”, те у складу са чл. 8 Устава РЦГ који гласи: „Територија Црне Горе је јединствена и неопијива. Црна Гора се територијално организује у општини”, те у складу са чл. 105 Устава РЦГ по којем: „Врховни државни тужилац врши полове кривичног зонјења, улаже јравна средстава ради заштити уставности и законности и заштити Републику у имовинско-јравним односима”, те тако у односу на Бокелску морнарицу **Врховни државни тужилац није заузео јојшвердан јисани сјава о јовредама уставног јорейка, јериторије Републике Црне Горе од сјране „Бокелске морнарице”, сјава јредлажемо да: Врховни државни тужилац јокрене јосиујак и заштити јинтересе Републике Црне Горе којим јосиујком би се сјријечило даље дјеловање и консјајивала забрана оснивања и рад Бокелске морнарице на територији Црне Горе, а све јредње у складу са јројисима.**

Просторни план ружна слика црногорске стварности

- *Неприхватљиво је да Нацрт Просторног плана не игнорира духовне потребе вјерника у Црној Гори, а њих је највише, и не предвиђа изградњу нових храмова и манастира*

Странка српских радикала сматра да је Нацрт просторног плана Црне Горе веома лош и да је требало упутити у јавну расправу много квалитетнији предлог.

Неприхватљиво је да Нацрт просторног плана не третира духовне потребе вјерника у Црној Гори, а њих је највише, и не предвиђа изградњу нових храмова и манастира.

Очевидно је да овако конципиран Просторни план нема функцију која утемељује будућност црногорског простора у сваком погледу, него овакав какав је, напосто, као да конзервира духовне потребе Црне Горе на период од прије четрдесет година.

У Нацрту Просторног плана када се говори о заштити културних споменика нема ни ријечи о заштити вјерских објеката: црква, манастира, цамија... Такође се види да је Црна Гора једина земља на свијету која води негативну демографску политику.

Занимљиво је, на примјер, да се у Пљевљима између последња два пописа број становника смањило за 6,5 хиљада и да Пљевља данас имају свега 992 становника више него 1948. године, док се за последње двије деценије више него дуго смањило број новорођенчади у овом граду.

Невјероватно је да нико у Црној Гори не води рачуна о смањењу броја становника, не само у Пљевљима, него широм сјевера. Катастрофална је чињеница да трећа општина по величини у Црној Гори полако остаје пуста.

Стручњаци који су приредили Нацрт Просторног плана Црне Горе предвиђају исти тренд опадања броја становника, па тако тврде да ће у Пљевљима 2021. године живјети 32.880 становника, што је мање за 3.000 у односу на данашње стање. Ако у Пљевљима остане исти тренд смањења броја становника слободно можемо утврдити да ће овај лијепо град на крајњем сјеверу Црне Горе на почетку следећег вијека остати пуст.

Невјероватно је да опадање природног прираштаја, пораст морталитета, смањење броја склопљених бракова и опадање броја становника у општинским центрима (Беране, Бијело Поље, Котор, Мојковац, Плав, Цетиње и Шавник) државу не брине. Ово је незабиљежен примјер у Европи.

Невјероватно је и то колико Нацрт Просторног плана Црне Горе посједује застарјелих, нетачних и конфузних података, па је, просто речено, несхватљиво да је један овакав документ изашао из Скупштине у јавну расправу.

Очевидно је да овако конципиран Просторни план нема функцију која утемељује будућност црногорског простора у сваком погледу, него овакав какав је, напосто, као да конзервира духовне потребе Црне Горе на период од прије четрдесет година.

У Нацрту Просторног плана када се говори о заштити културних споменика нема ни ријечи о заштити вјерских објеката: црква, манастира, цамија...

Странка српских радикала сматра да овакав Нацрт Просторног плана не смије бити усвојен у Скупштини, јер би то било поражавајуће за Црну Гору која је постала независна држава, али још увијек неспособна да било шта озбиљно уради и уреди.

По подацима из Нарта Просторног плана Цементара у Пљевљима још увијек „ради“, Пљевља „нису значајно загађена“, иако су најзагађенији град у Европи, у Варинама би налазиште бакра „могло бити рентабилно“, иако никад није радило, па тако није могло ни бити рентабилно, пљеваљска ријека Ђехотина у Нацрту је добила нови назив „Чехотина“ и низ бесмислица које нису само везане за пљеваљску општину, већ за све општине у Црној Гори.

Све у свему Нацрт просторног плана је ружна слика црногорске стварности.

Странка српских радикала сматра да овакав Нацрт Просторног плана не смије бити усвојен у Скупштини, јер би то било поражавајуће за Црну Гору која је постала независна држава, али још увијек неспособна да било шта озбиљно уради и уреди.

Љубиша Филиповић, представник расељених Срба
са Косова и Метохије у Црној Гори за „Велику Србију”

Ојађени и међу браћом

- *Несрећа моје породице почела је истиога часа када су почеле масовне демонстрације шиптарских студентима 1981. године у Приштини, када ми је убијен најстарији брат Драган, рођен 1950. године, ожењен, отац двоје деце, ћерки. Након шест месеци од његовог убиства рађа му се син коме смо дали име по оцу. Убица мој брата, Абедин Лика, син Хаџије из Ораховца, никада није одговарао за злочин који је починио јер су га одмах након његовог привођења издашње власти Косова пребациле у Албанију. Од када му се губи сваки траг до 1998. када се враћа на Косово и Метохију и постаје један од терористичких вођа у предјелу Ораховца и околине – информације су проверене*

Разговарао: Славко Влаховић

- **Како се осећате у Црној Гори као прогнано лице са Косова и Метохије?**

Од нашег прогнанства са вековних огњишта, од стране шиптарских терориста и такозваних мировних снага – то јест агресора – под присилом и окупацијом наше српске прадевоине и нашег српског Јерусалима, били смо приморани да са тешком муком напустимо не само наша огњишта, него и наше светиње, наше гробове, али са заветом да ћемо се кад тад опет вратити.

У Црној Гори се осећамо веома ојађено, разочарано, као да нисмо дошли међу своју браћу, као да смо сваком терет, а посебно смо разочарани у своје рођаке из Црне Горе који су нас примили са резервом, као да смо ми једини кривци за сва дешавања која су се збила на Косову и Метохији, мада им никада нисмо били на терету. Боли нас највише пребацивање од стране појединаца који кажу чије су овце тога је и планина, на шта сам им ја одговорио да се овце могу поклати и појести, а планина увек остаје. Мада увек има добрих људи који нас веома добро схватају и који разумеју и саосећају с нашом муком, и који се, заједно са нама, моле за наш повратак на наша огњишта, нашим светињама, нашим изораним гробовима, нашој српској земљи, нашем Косову и Метохији.

- **Шта је власт у Црној Гори предузела да вам олакша положај?**

Пре свега предузела је да ниједна породица прогнатих лица са Косова и Метохије не уђе у неки објект чије је вла-

стништво Црна Гора. Мало је актуелна власт помогла да се прогнаним лицима са Косова и Метохије и колико толико олакша агонија и патња које су претрпјели током агресије на просторе Косова и Метохије. Не могу се никако сетити да су некој породици, које су већином дошле са једном кесом у рукама, спасавајући голе животе и животе својих најмилијих, директно помогли, да им бар на тренутак речима добродошлице ублаже муке.

Све прогнане породице биле су принуђене да се на почетку самоорганизују и да се усељавају у одмаралишта која су искључиво власништва Србије, а која су касније, од стране Комесеријата и УНХЦР-а, призната у колективне центре, а власницима је, нормално, све било плаћено и то до 3 марке дневно за свако лице, плус струја, вода и остале комуналије, и све то до 2003. године, када почињу поново велике муке и патње прогнатника.

Власницима србијанских одмаралишта је све било мало, мислили су да се преко наше муке на брзину обогате и онда

Љубиша Филиповић је рођен 10. 03. 1956. године у Призрену, од оца Чедомира и мајке Илиске, рођ. Најкић. Живео је у породичној кући са 8 чланова породице у ул. Свештозара Марковића бр. 10 у Призрену, гдје је завршио средњу техничку школу, смер машински техничар, одслужио војни рок 1978. године у хрватским Карловцима – род везе. Након одслужења војног рока вратио се у родни Призрен гдје се запослио у РО Мешалац, а након тога прешао у Г. Р. организацију Елан.

Након погоније мој најстаријег брата од великог бола и муке умире ми мајка, која је сахрањена у породичној гробници у Призрену.

Нове несреће за породицу Филиповић настављају се 1999. године када ми на Васкрс албански терористи обучени у униформе МУП-а Србије, у месту Трње, надомак Суве Реке, киднапују најмлађег брата Жарка и односе га у непознатом правцу.

су почеле муке у виду повећавања станарина, што Комесаријат и УНХЦР не прихватају због недостатка средстава, и почиње агонија и избацивање породица на улице под присилом.

Од 14 колективних центара, колико их је било од средине 1999. године до краја 2004. године, сва су угашена. Нико од власти Србије, а ни Црне Горе, није нашао за сходно, а ни времена, да размишља о овим паћеницима који су по други пут изгубили кров над главом. И сада, после толико времена, у Колективном центру Партизански пут живи 12 породица без икаквих елементарних услова за живот достојних човјека, без струје и воде, више од двије године.

Програмом немачке организације ХЕЛП из Подгорице почела је акција трајног збрињавања у додели грађевинског материјала за изградњу и надокнаду, али је и ту велика дискриминација, јер је програм намењен искључиво породицама које имају земљиште – парцелу, искључиво на своје име, и то 1/1.

Кредите ће, већином, добити они који имају, а породице које ништа не поседују и даље ће бити без ичега, препуштени сами себи и Богу.

У најтежој ситуацији налазе се породице киднапованих, несталих и убијених јер су то породице које су остале без храниоца домаћинства, јер су то породице којима сигурно нема могућности повратка и јер је то категорија којој је требало прво помоћи. Али, нажалост, оне су увек дискриминисане у свему.

• Ко је Љубиша Филиповић?

Исте године у августу месецу албански терористи, обучени у црне балистичке униформе, упадају нам у породичну кућу у ул. Светозара Марковића бр. 10 и хватају ми стрица Панту, који је радио у Општој клиници у Призрену, кога су злочинци мучили, испитивали, а на крају му одсекли уши, језик и извадили му очи, па га онда заклали. Након тога је убица, окрвављених руку и каме, мирно изашао из куће не знајући да га неко посматра и, упутивши се уз улицу, убија с леђа и нашу комшиницу Марицу.

Рођен сам 10. 03. 1956. године у Призрену, од оца Чедомира и мајке Илинке, рођ. Најкић. Живео сам у породичној кући са осам чланова породице у ул. Светозара Марковића бр. 10 у Призрену, где сам завршио средњу техничку школу, смјер машински техничар, одслужио војни рок 1978. године у хрватским Карловцима – род везе. Након одслужења војног рока вратио сам се у родни Призрен и запослио се у РО Металац, а након тога прешао у Г. Р. организацију Елан.

Несрећа моје породице почела је истога часа када су почеле масовне демонстрације шиптарских студената 1981. године у Приштини, када ми је убијен најстарији брат Драган, рођен 1950. године, ожењен, отац двоје деце, ћерки. Након шест месеци од његовог убиства рађа му се син коме смо дали име по оцу. Убица мог брата, Абедин Лика, син Хаџије из Ораховца, никада није одговарао за злочин који је починио јер су га одмах након његовог привођења тадашње власти Косова преbacиле у Албанију. Од тада му се губи сваки траг до 1998. када се враћа на Косово и Метохију и постаје један од терористичких вођа у предјелу Ораховца и околине – информације су проверене.

Након погоније мог најстаријег брата од великог бола и муке умире ми мајка, која је сахрањена у породичној гробници у Призрену.

Нове несреће за породицу Филиповић настављају се 1999. године када ми на Васкрс албански терористи обучени у униформе МУП-а Србије, у месту Трње, надомак Суве Реке, киднапују најмлађег брата Жарка, и односе га у непознатом правцу.

Након два дана терористичка група коју је предводио терористички вођа, која је деловала на територији Суве Реке, Малишева и Дуља, под псеудонимом Балија, састављена од бивших припадника МУП-а Србије, јављала се путем радио станице у станици МУП-а у Призрену где су захтевали ослобађање педесет ухапшених терориста у замену за ослобођење пет српских насилно отетих мученика међу којима је био и мој брат Жарко.

Председник Општине Призрен и Командант Одбране града нису пристали на њихове захтеве и од тада им се губи сваки траг.

Исте године у августу месецу албански терористи, обучени у црне балистичке униформе, упадају нам у породичну кућу у ул. Светозара Марковића бр. 10 и хватају ми стрица Панту, који је радио у Општој клиници у Призрену, кога су злочинци мучили, испитивали, а на крају му одсекли уши, језик и извадили му очи, па га онда заклали. Након тога је убица, окрвављених руку и каме, мирно изашао из куће не знајући да га неко посматра и, упутивши се уз улицу, убија с леђа и нашу комшиницу Марицу.

Следећег дана у породичну кућу Филиповића у ул. Светозара Марковића бр. 10 долазе униформисани терористи и пљачкају све што се може понети, на крају пале кућу која је горела пет дана. Изгорело је оно што се може понети, а оно што је остало терористи, да би сатрли своје трагове, дижу у ваздух преостале делове наше куће.

У прогнанству, тачније у колективном центру Партизански пут у Сутомору, од великог бола и туге умире ми и отац Чедомир који је сахрањен на градском гробљу код цркве Свете Петке у Сутомору.

Што се мене лично тиче, одувијек сам био и остао велики борац за Српство, па и сада када сам инвалид рата борим се, и борићу се са још више елана, за све српске мученике и паћенике са простора Косова и Метохије, као и за сва нестала лица из Републике Српске и Крајине који су нашли боравиште у Црној Гори.

Живим са шесточланом породицом, са супругом, троје деце и јединим братом у Сутомору, у ул. Суви поток бб, као подстанар, и живимо искључиво од мојих примања и од братових дневница, када има посла. Супруга ми је по струци грађевински техничар, али не може се запослити јер нема право на то пошто смо још грађани Србије. Најстарија кћи Надица је завршила средњу музичку школу и није могла наставити јер нисам у могућности да јој плаћам даље школовање. Средња ћерка Наташа похађа Угоститељску школу у Бару, смер ветерина, и четврта је година, а најмлађи син Никола похађа прву годину Угоститељске школе у Бару. За све ово потребно је много одрицања, али најтеже ми је што немам никакве могућности за боље сутра и што се нико није сетио да ме обиђе, да види да ли ми је нешто потребно, да ми каже бар речи утехе.

Изгледа да су ме сви заборавили, једино Бог није.

• Да ли вам помаже Влада Србије?

Што се тиче Владе Србије могу слободно рећи да нити мени, нити иједној породици са простора Косова и Метохије у Црној Гори, од нашег прогнанства, никада нису ништа помогли они лично. Што се тиче Координационог Центра за Косово и Метохију од 1999. године до данас два пута су нам слали хуманитарну помоћ. Помажу свим удружењима за нестала лица која се налазе у Србији, а нас су одавно заборавили.

Ове породице које су нашле привремено боравиште у Црној Гори од средине 1999. године су у неравноправном статусу са породицама у Србији јер, како кажу, далеко од очију, далеко од срца, што је велики грех и срамота за све оне који седе у удобним фотељама и не интересује их нико осим како да се што више обогате. Све наше породице, као и наше удружење које једино делује и ради на овим просторима по питању киднапованих, несталих и убијених лица са простора Косова и Метохије и Републике Српске и Крајине, које се бори да одржи ове породице на окупу, које једино долазе и окупљају се у канцеларији удружења, скупљају цент по цент да би имали да платимо кирију, телефон, канцеларију, материјал и остале дажбине, породице које и саме једва састављају крај са крајем, на рубу егзистенције. Па зар оне да буду заборављене, зар њима да се не помогне?

Ово је велика срамота за све нас, а поготову за Владу Србије којој смо се безброј пута обраћали, а која није нашла за сходно ни да нам одговори.

• Која политичка странка највише води рачуна о прогнаним лицима са простора Косова и Метохије?

Нажалост, ниједна политичка странка од 1999. године до данас није нашла времена да нас обиђе, а камоли да помогне нашој организацији или појединцу, бар што се тиче материјалне или хуманитарне помоћи. Само нам је помогло Коло српских сестара из Новог Сада, на чијем је челу била наша вољена госпођа Савка Гојковић, тада нашег председника господина Војислава Шешеља, која ме је примила у просторијама Кола српских сестара у Новом Саду и после неколико дана послала нам један камион одеће, обуће и прехранбених производа за најугроженије породице у Бару.

Што се тиче Српске радикалне странке веома смо јој захвални што се највише залаже и бори за очување нашег Косова и Метохије, да остане у саставу Србије.

Верујемо да убудуће неће бити као до сада, да нам неће сви окренути леђа, да нећемо, убудуће, бити препуштени сами себи, да ће Странка српских радикала изнаћи могућности и снаге да нам помогне јер су ове породице то заслужиле.

Поштоване сестре и браћо, немојте дозволити да будемо заборављени, немојте дозволити да будемо препуштени сами себи, немојте дозволити да породице наших великих мученика остану без своје просторије у којој се једино слободно осећају, у којој једино могу да се изјадају о својим мукама и да се исплачу.

Сви ми полагамо велику наду у вас, верујемо вам неизмерно, јер сте се ви једино заинтересовали за ове породице, за њихове муке и проблеме.

Још једном вас молимо, немојте никад дозволити да Ахтисари, и остали злотвори, кроје наше судбине и судбину нашег Косова и Метохије, ако изгубимо нашу Свету Земљу, изгубићемо све, наше најмилије, наше светиње, наше гробове, наша огњишта. Изгубићемо нашу прошлост и нашу будућност, једном речју – све! После тога нам наш живот неће значити ништа.

Поштоване сестре и поштована браћо, захваљујемо вам за све што сте до сада урадили и што радите за наше Косово и Метохију, јер без њих ми ћемо постати само биљке, без икаквог даљег циља.

Само нам је помогло Коло српских сестара из Новог Сада, на чијем је челу била наша вољена госпођа Савка Гојковић, тада нашег председника господина Војислава Шешеља, која ме је примила у просторијама Кола српских сестара у Новом Саду и после неколико дана послала нам један камион одеће, обуће и прехранбених производа за најугроженије породице у Бару.

Режимска телевизија

- *Како која година пролази Телевизија Црне Горе постаје програмски све слабија, али зајо све ближе актуелном режиму, коме служи пуних седамнаест година и никако да престане са њим слуганством. За уреднике су постављени плаћеници режима који немају ни најмање професионализма, а сваки погодан моменат користе за давање погрешних података о Србији и српском народу*

Пише: М. Булатовић

Више никога не изненађује чињеница да се такозвани јавни сервис оличен у Телевизији Црне Горе најмање гледа у Црној Гори. Наиме, од када је основана ова телевизија је увијек била слушкиња власти. Не кажемо да није било покушаја појединих уредника да од ТВЦГ створе телевизију каква телевизија заиста треба да буде, али су ти уредници обично отпуштани, или толико маргинализовани да више нису имали никаквог утицаја на програмску шему.

Како која година пролази Телевизија Црне Горе постаје програмски све слабија, али зато све ближе актуелном режиму, коме служи пуних седамнаест година и никако да престане са тим слуганством. За уреднике су постављени плаћеници режима који немају ни најмање професионализма, а сваки погодан моменат користе за давање погрешних података о Србији и српском народу.

Невјероватно је колико мржње према Србима извире са таласа ове телевизије. Нису још одржани ни једни парламентарни, локални, нити предсједнички избори, а да се Телевизија Црне Горе није ставила на страну владајуће Демократске партије социјалиста и њених сателит партија.

За све оне који шире лажи о Србима, који су српски непријатељи и који се отворено залажу за самосталност Косова и Метохије, на овој телевизији увијек има мјеста. Тако из дана у дан црногорском телевизијом дефилирају Стјепан Месић, Агим Чеку, Адем Демаћи, Марти Ахтисари, Балша и Јеврем Брковић, као и многи други. Истина, од када је Јеврем Брковић дио своје књиге „Дукаљански љубавник“ посветио црногорском режиму од тада га више нема на ТВЦГ – телохранитељ Срђан Бојић му је убијен, а његов „Црногорски књижевни лист“ је престао да излази. Тако је, изгледа, Јеврем Брковић заувјек ућуткан.

Колико се Телевизија Црне Горе последњих година трудила да прогура небулозне идеје о такозваном црногорском језику, то је напросто смијешно. Са ове озлоглашене телевизије смо први пут чули нове црногорске кованице које су у потпуној супротности са природом српског језика који има вјековно утемељење у Црној Гори.

По томе која је од опозиционих странака највише заступљена на Телевизији Црне Горе може се знати да је и најближа власти. Зато се ових дана са телевизије не мичу Покрет за промјене и Либерална партија. Свакоме у Црној Го-

ри је јасно колико је Миодраг Живковић, као наводни опозиционар, одиграо добрих потеза за власт. Сјетимо се само измишљеног атентата када га је цијела опозиција подржала и позвала народ на улице. Није много времена прошло, а исти Живковић се почео грлити са Милом Ђукановићем, човјеком кога је оптуживао за атентат који је наводно извршен на њега. Зато се Миодраг Живковић не миче са ТВЦГ, иако знамо да његова Либерална партија у политичком смислу не постоји, јер је у Скупштину ушао захваљујући гласовима муслимана са којима је био у коалицији прије избора.

Није занемарљив ни простор који на Телевизији Црне Горе добија самозвани митрополит и распоп Мираш Дедеић, те његова анатемисана и расколничка невладина ЦПЦ.

Није ТВЦГ увијек сурова за политичаре из Србије, тако да Борис Тадић, Ненад Чанак, Чедомир Јовановић, Весна Пешаћ, Драгољуб Мићуновић и остали издајници српских националних интереса увијек нађу мјеста на овој телевизији.

Уважени читаоци „Велике Србије“, што ћете даље од програма Телевизије Црне Горе, то ћете се боље осјећати и имати више вјере да ће се власт у Црној Гори ипак промијенити.

По томе која је од опозиционих странака највише заступљена на Телевизији Црне Горе може се знати да је и најближа власти. Зато се ових дана са телевизије не мичу Покрет за промјене и Либерална партија. Свакоме у Црној Гори је јасно колико је Миодраг Живковић, као наводни опозиционар, одиграо добрих потеза за власт. Сјетимо се само измишљеног атентата када га је цијела опозиција подржала и позвала народ на улице. Није много времена прошло, а исти Живковић се почео грлити са Милом Ђукановићем, човјеком кога је оптуживао за атентат који је наводно извршен на њега.

ЦПЦ издала календар за 2007. годину

Голе жене у Мирашевском „црквеном” календару

• У календару је наведено да 14. марта жене треба да се скину голе и прије сунца омету кућу. У истом поглављу календара постоји више рецепата како треба ијерархи вјештице

Пише: Мирко Ђукић

Анатемисани распоп Мираша Дедеић не престаје да глуми „аутокефалног” владуку, а бијелу калмилавку добијену од полиције не скида са главе. Својој вјерској организацији, „крштеној” у полицијској станици на Цетињу, у вријеме мандата Драгана Шоћа, Мираш је ове године подарио и „црквени” календар. У календару је наведено да 14. марта жене треба да се скину голе и прије сунца омету кућу. У истом поглављу календара постоји више рецепата како треба тјерати вјештице.

Зар послје објављивања овога календара није свима потпуно јасно зашто ова псеудорелигиозна организација не смије да нађе мјесто у новом Уставу Црне Горе?

За све подјеле у Црној Гори које произведи псеудорелигиозна организација ЦПЦ директно је одговорна владајућа коалиција.

Лажни вјерници и свештеници објављеним календаром још једном су доказали да су болшевичка дружина која не разликује бајање од службе Божије. Нажалост, они још уви-

јек могу лажно да се представљају, а да пролазе некажњено. У свим иоле правно уређеним државама, они би били послати о државном трошку у одговарајуће установе гдје би могли слободно да замишљају да су ко зна ко.

Оваквим понашањем најбоље се осликава озбиљност, традиционалност и духовност владајуће елите. Предлагање народу врачања и бајања у 21. вијеку није ништа друго до срамотење Црне Горе. Додуше, ово најбоље говори о онима који све ово вријеме подржавају овакво богохуљење и безбожнике којих ће се Црна Гора стидјети пред свијетом.

Лажни вјерници и свештеници објављеним календаром још једном су доказали да су болшевичка дружина која не разликује бајање од службе Божије. Нажалост, они још увијек могу лажно да се представљају, а да пролазе некажњено. У свим иоле правно уређеним државама, они би били послати о државном трошку у одговарајуће установе гдје би могли слободно да замишљају да су ко зна ко.

Мираш постаје Терминатор

- *Мираш ових дана расписује оглас: итражи маце, крамјове, ашове, чекиће, бонсеке и глијетта како би са осталим циркузантима отворио цркве и манастире. И он је схватио да без иједне цркве или манастира не може бити пош, па је уз помоћ италијанске полиције кренуо у походе. Тако да је смијурја потпуна. Једна врста полиције тобож брани манастире и цркве, а друга врста преобучена са лопатама, крамјовима и Јешом Жбиром јуриша на те исте храмове. Каква је ово прича и из какве државе? Какво друштво икакве и приче.*

Пише: Милица М. Кривокапић

Није се тешко сјетити једног финог господина Сабита из околине Бијелог Поља који је још прије тридесетак година тврдио да је реинкарнација Џингис Кана, највећег монголског цара и војсковође који је за своје владавине и ратовања, са својом коњицом, покорио већину земљине кугле.

Други случај се десио на приморју када је извесни Ђопо схватио, након тешког и хаотичног сна, да је он, у ствари, Тито! Будући да је био скромног имовинског стања није имао новац да купи маршалску униформу и шапку, па је то надомјестио облачењем милицијске униформе и капе. Наравно, ту је била и неизбјежна петокрака коју је Ђопо излијао својим грубим језиком како би „у тунелу у сред мрака – засијала петокрака“.

Негдје крајем 80-их догодио се историјски сусрет Сабита и, односно, Џингис Кана и Ђопо К, званог Тито, у маленом приморском мјесту близу Котора – у Доброти. Тај сусрет је био јако дирљив, иако су посматрачи закључили да их у том мјесту треба задржавати што дуже, посебно Тита, јер је одвајакада био опасан по околину, не само зато што је био агресивног понашања, већ је, не знамо како, добијао преносиве полне болести од којих су се људи гадили и бојали.

Људи који су дуго живјели у Доброти сјећају се да је ту боравио, наравно кратко, Наполеон Бонапарта. Неки тврде да су ту упознали и румунског властелина, реинкарнираног Дракулу и низ других занимљивих ликова.

Почетком 90-их Црна Гора убрзано улази у транзициони процес, настаје тешко социјално раслојавање, људи скоро свакодневно бивају шокирани. Прво, шокирани зато што су преко ноћи остали без старих, комунистичких изањћалих руководилаца промијенивши их новим, комунистичким свјежим омладинцима из Брзовог малог џепа.

Код душевно лабилних особа наступају ломови без наде да ће се њихово стање битније поправити. Неки Црну Гору и даље не могу замислити без Видре, Веса, Дура, Тадије, Лазара, Спаса и наравно Ђопо Б. (који је прешао нешто касније у драгу нам Љубљану). То није Ђопо К. са приморја, већ Ђопо Б. из Кумроваца. Кад смо код ова два Ђопо мора се схватити и њихова сличност, али, зашто не, и разлике: Ђопо К. је већину свог живота провео на црногорском туристичком приморју, док је Ђопо Б. обишао читав свијет. Несумљиво да је Ђопо К. био бољи човјек, иако је заглавио у Доброти, међу решеткама, док је Ђопо Б. из решетака стао на чело Јужних Словена и њих покушавао да стрпа у Доброту. Бар половину. На челу Црне Горе долазе „млади, лијеви, паметни, сналажљиви и помало поштени – Мило, Момо, Милица, Светозар, Ферхат, Новак и Сефер.

У вуненим временима стварају се нови људи, попут Сабита И. из Расова код Бијелог Поља, па и Ђопо К. са приморја. Тада се појавио и распоп Дон Педро Антоније, који је, Бог да му душу опрости, мислио да је свештеник. Али на запрепаштење једног броја обичних, нормалних људи Дон Педро Антоније добија присталице који му сљепо вјерују као свом поглавици. На сваку њихову тобожњу молитву носе пиштоље, пушке, каме, митраљезе, кашикаре и Павелића у срцу.

Садашњи сувремени црногорски историчари – философи Новак Адић, и Стевица Вучинић, заједно са полицијским командиром са Цетиња, тврде да од тога дана и датума почиње нова ера Дукљанско – добротске циркуске цркве (у даљем тексту ДДЦЦ). На Новакову, Стевичину, и још још једнога Новака, жалост, Дон Педро Антоније није дуго живио. Опхрван савременом болешћу овај пацијент Завода из Доброте је једног облачног дана – издахнуо! Тако је ДДЦЦ остала без главе и задњег дијела, на жалост присталица које су одмах почеле да траже новог Худинија. Нијесу га много тражили. Италија нам је вазда помагала. Кад нам је год шта требало одмах су били ту да помогну, па чак и у најинтимнијим стварима.

За владара ДДЦЦ није дуго био отворен оглас, Розана Д. уцвиљена распуштеница из Рима пријавила је свог распусног бившег мужа на упражњено полицијско мјесто.

Мираш, који се са жаљачке висине виноу по италијанским борделима, као расни пастув који није бирао своје пацијенте и пацијенте. Препун планинских црвених зрнаца, одрастао на домаћем сиру и скорупу, још док је био на Његовући, почео је да умишља да је Први Витез од Шаранаца. Захваљујући мученици Розани Д. Мираш Митраљезац је добио нови задатак. Важан за државу. Важан за полицију, важан за Дон Педрове присталице. Није ни размишљао – прихватио се новог изазова да умјесто италијанско-његовућког пастува постане владика ДДЦЦ.

И тако даље Сабит И. и Ђопо К. имају друштво у Розанином Мирашу. Тако један поред другог живе и владају Џингис Кан, Тито и Владика ДДЦЦ, Комплетан циркус.

Мираш ових дана расписује оглас: тражи маце, крампове, ашове, чекиће, бонсеке и глијета како би са осталим циркузантима отворио цркве и манастире. И он је схватио да без иједне цркве или манастира не може бити поп, па је уз помоћ тајне полиције кренуо у походе. Тако да је смијурја потпуна. Једна врста полиције тобож брани манастире и цркве, а друга врста преобучена са лопатама, крамповима и Јешом Жбиром јуриша на те исте храмове. Каква је ово прича и из какве државе?

Какво друштво такве и приче.

Какав Џингис Кан, какав Тито, Ђопо, такав и Мираш! Циркус!

Власт опет ударила на цркве у Црној Гори

Католицима православна светиња

- *Прошлог мјесеца власти је спровела пресуду Основног суда у Бару уз подршку полицајца и судије Срђана Косановића, а уз подршку вјерног народа. Из пресуде произилази да је црква Свете Петке у сутоморском Спличанском пољу сувласништво Митрополије црногорско-приморске и Бискупије которске, иако у посједовном листу из Дирекције за некретности РЦГ стоји да је Митрополија једини и апсолутни власник спорне цркве*

Пише: Мирко Ђукић

Актуелна власт никако да остави Српску православну цркву на миру. У сваком моменту и на сваком мјесту користи прилику да нападне нашу цркву и покуша да оспори њена вјековна права на тлу Црне Горе.

Прошлог мјесеца власт је спровела одлуку Основног суда у Бару уз противљење вјерног народа. Из пресуде произилази да је црква Свете Петке у сутоморском Спличанском пољу сувласништво Митрополије црногорско-приморске и Бискупије которске, иако у посједовном листу из Дирекције за некретности РЦГ стоји да је Митрополија једини и апсолутни власник спорне цркве.

Полицајци су упали у цркву, онако насилнички како и додикује атеистима и разбојницима, и то усред Молебана који је служио парох сутоморски јереј Петар Церовић, у намери да из порте избаци вјернике који су присуствовали служби и омогуће ангажованим радницима да промијене браву на цркви. По наредби замјеника начелника Центра безбједности Бар Жељка Царића, на чије агресивно понашање је било највише примједби, двије полицајке су, након што су њихове колеге физички уклонили звонара са улазних врата, насилно из цркве избацили мјештанку Тању Матовић повриједивши јој притом руку, а убрзо потом, по наређењу старјешине, физички је и грубо из порте избачен шездесетогодишњи вјерник Драгољуб Обрадовић. Полиција је удаљила и члана црквеног одбора Младена Михајловића, који је упозорио полицајце да не богохуле и злостављају вјернике, нашта му је Царић одговорио: „Ућути прпроче“ и удаљио га службеним возилом из порте цркве.

Овом приликом морамо се запитати гдје је сва она, прије свега људска, а затим и професионална култура?

Командант Царић није обраћао пажњу на то што у храму траје служба Божија, већ је, напротив, инсистирао да се у то вријеме обави посао због којег су полицајци дошли. Православни свештеници и грађани остали су запрепашћени тиме што су полицајци и извршитељи појавили баш у том времену, тј. после пет часова изјутра, иако је извршење било заказано за 11 часова истог дана.

На наше питање због чега су дошли читавих шест сати прије термина у којем је заказано извршење, односно прије свитања, извршни судија Косовић је прилично збуњено и љутито одговорио да то није тачно, иако је све вријеме био ту и чак разговарао са парохом Церовићем и вјерницима. Изгледа да се, по ко зна који пут, у правом елементу пока-

зао однос власти према сопственом народу и цркви, око које се тај народ окупља. Ово је само још једно у низу искустава из којег се види да је правда у нашој Црној Гори још увијек недостижна.

Треба поменути да су католички свештеници стигли око дванаест сати испред цркве у пратњи хрватског конзула Игора Ђушића и одмах прихватили кључ који им је полиција са задовољством уручила. Православни свештеници нису узели кључ од цркве.

Овим дешавањима се у најбољем показао какав је однос католичке цркве према православним вјерницима. Католици добро знају да ово њихова црква никад није била, али су као много пута до сада са радошћу прихватили насиље над српским вјерницима.

По одлуци Основног суда у Бару православни и католички свештеници и вјерници могу поменути цркву користити наизмјенично, дакле, ујутро једни, а поподне други. Такав однос није нигдје забиљежен од постанка свијета до данас.

Изгледа да је режиму Мила Ђукановића све могуће, само му је истина и вјера у светиње далеко.

По одлуци Основног суда у Бару православни и католички свештеници и вјерници могу поменути цркву користити наизмјенично, дакле, ујутро једни, а поподне други. Такав однос није нигдје забиљежен од постанка свијета до данас.

Албанци купују Црну Гору

- *Продаје се све живо, па и туристички потенцијали. Наш министар туризма, господин Ненезић, саопштава нам преко медија како долази страни капитал. Капитал на наше тржиште (по његовим ријечима) долази из Русије, Велике Британије и других центара, тј. из Албаније. Ово тврди и председник Центра за антитероризам и свјетски мир Војислав Милошевић, који је на ову проблематику Балкана указивао приликом многих свјетских конференција на тему антитероризма*

Пише: М. Булатовић

Ових дана се решава питање Косова и Метохије. Свјетске силе покушавају на све начине да узму српску земљу за потребе албанских терориста и лобиста из САД-а. На другој страни наши владајући актери свим снагама навијају да Косово и Метохија постане албанска територија. Треба рећи да код нас у Црној Гори све „двјета” и иде како треба. Продаје се све живо, па и туристички потенцијали. Наш министар туризма, господин Ненезић, саопштава нам преко медија како долази страни капитал. Капитал на наше тржиште (по његовим ријечима) долази из Русије, Велике Британије и других центара, тј. из Албаније. Ово тврди и председник Центра за антитероризам и свјетски мир Војислав Милошевић, који је на ову проблематику Балкана указивао приликом многих свјетских конференција на тему антитероризма. Између осталог и на једном од највећих свјетских скупова на ту тему - „Стратегија НАТО-а и ЕУ у борби против тероризма”.

Милошевић објашњава да се претензије о великој албанској држави јављају још у 19. вијеку на скупу „Призренска лига”. У данашњем времену све се остварује преко капитала и јаких албанских лобија. Као примјер се наводи издавање у закуп хотела Свети Стефан, Милочер и Краљичина плажа, који су отишли у руке сингапурске компаније Амана ристорте, иза које, према његовим ријечима, стоји албански новац. Он наводи да је уговор о закупу потписао председник туристичке компаније Андријан Зека. „Све је јасно”, закључује Милошевић. Заједно са Зеком тај уговор је потписао и министар Предраг Ненезић.

Сличан сценарио је већ познат са Косова и Метохије, гдје је улаган капитал, да би након неколико година почела прича о независности. Све иде по реду – прво купи, па насељавај.

Поменули смо Призренску лигу када је и донесена одлука о самосталности Косова, а од тада је прошло сто година. Албанци су у то вријеме били мањина, а данас тај план постаје стварност. Изгледа да исто чека Црну Гору. Зато питамо Министра туризма и Министра саобраћаја зашто коначно не кажу истину ко су стварни купци нашег богатства и ко су прави власници компанија у овој земљи. Народ у Црној Гори би требао јако да се забрине над овом чињеницом, јер ће једнога дана албански аспиранти довести у питање државност Црне Горе.

Када боље погледамо историјске чињенице, некада је Скадар припадао Црној Гори, да би у расподјелама након балканских ратова припао Албанији, која тада није постојала као држава. Реализовано је све уз свестрану помоћ великих сила и Запада.

Према Милошевићевим процјенама ширење територија албанског народа биће настављено даље, па ће следећи бити Санџак, који се пружа и на територији Црне Горе. Према подацима, већ сада тамо има пуно оружја, само треба одабрати повољан моменат за изазивање инцидента. Тај инцидент одмах ће бити проглашен међуетничким, као и сви досадашњи. Свему овоме у великој мјери доприносе и поједине тзв. невладине организације за људска права које су у већини случајева само инструменти за аспираторске амбиције оваквих и сличних акција. Онда ће Запад према истом шаблону решавати проблем и признавати албанске државице.

Милошевић даље наводи и недавне догађаје у Црној Гори када је ухваћена група Албанаца која је имала за циљ да у Црној Гори изазове нестабилност и устанак на подручју Плава и Гусиња, па све до Подгорице. Срећа у свему томе је што су брзо ухваћени посредством тајних служби, јер очито да полиција добро не чува границе. Подсећања ради (иако је опште познато) Влада је донијела одлуку о укидању сталног састава војске. Јединице су послате кући, а начелник генералштаба и министар војни остали у фотели. Ко ће боље да брани државу од војске? Како је могуће да се једини ми не бојимо тероризма, а остале свјетске силе стално су на опрезу?

Посебно морамо имати на уму да су свјетски, па и наши политичари, корумпирани. То ће се најбоље видјети ако се аболурају Хашим Тачи, Рамуш Харадинај и Агим Чеку, за које постоји обимна документација да су починили ратне злочине. Тиме ће се показати да су медијатори и тзв. преговарачки тимови дебело плаћени да спроведу независно Косово.

Горе смо поменули покушаје за Плав, Гусиње и Тузи и шта је било намјеравано да се уради на том дијелу територије. Томе треба још додати и црногорско приморје гдје је, од границе са Албанијом, па све до Луке Бар насељавано албанским становништвом. Рецимо да у Улцињу од укупног броја становништва око 95% чине Албанци. Данас се у Улцињу ријетко чује српски језик, што наводи на закључак да ће убрзо и нестати са те територије.

На крају треба додати и помоћ албанског лобија како би Црна Гора што прије постала самостална. Када већ помињемо лобије треба скренути пажњу да се ради о финансијски моћним људима. Поменућемо неким имена, и то најзначајнија, а то су: Џо Диогардиј, Боб Дол, који има изузетне контакте међу моћницима, Бен Џет Пацоли, супруг италијанске пјевачице Ане Оксе (која је прошле године наступала у Подгорици)... Последњи поменути финансијер је купио све велике фирме по Косову и Метохији. Уједно је помогао Милу Букановићу да оствари сан о самосталности.

Вјечни усуд српском народу

Српство лажних ауторитета

• Но, као што рекосмо, ближи се годишњица највећег српског пораза у историји Црне Горе. Питање које се пробија кроз маглу наших очајања страхова и разочарења је: шта даље чинити. Имамо два пута. Један је да наставимо да слиједимо лажне ауторитете и оковани временом несталимо са историјске позорнице. Други, светосавски пут је да се окренемо Цркви и њеној Литургији која превазилази вријеме, јер иконизује, призива и најављује есхатон. Она је вјечито нова и самонадахнута њом. Српство ће заузети своје мјесто и свој удио у Новом Израилу. Дакле, избор је јасан. Или, можда, ипак није

Пише: Веско Иличковић

„Тешко вама књижевници и фарисеји” (Мт. 23,23) – Христове су ријечи чији есхатолошки набој звучи заиста опомињујуће. Оне заправо подсећају на будући суд Божији на којем ће свако од нас суочен лицем у лице са самим Христом дати одговор за сва дјела. Међутим, било би неодговорно ову мисао тек тако извући из контекста и примени је на актуелно стање српске националне идеје у Црној Гори. Зато је неопходно рећи да су књижевници, као уосталом и фарисеји, у Старом Израилу били тумачи и чувари саскона Божијег који не разумјевши добро пророштва нису препознали Христа и одиграли су кључну улогу у Његовим одбацивању и распињању од стране цијелог јеврејског народа. Другим ријечима идејне вође пропасти старозавјетног изабраног народа Божијег били су управо књижевници. Али, какве то везе има с актуелним тренутком у српским земљама?

Потписник ових редова је противник генерализовања ствари. Књижевници су у тешким тренуцима историје других народа одигравали одлучујуће улоге у спасавању свога рода и налажењу пута ка спасењу. Излишно је говорити о дјелу Фјодора Достојевског и утицају његових мисли на актуелну духовну обнову и јачање руског народа. Овдје управо налазимо паралелу између актуелног тренутка у српском народу и стања у јеврејском народу у доба Христа. Чињеница је да су теоретичари српске националне идеје у току 90-их година, када је наш народ досегао само дно сатка-

но од пораза, страдања и патњи, били управо књижевници. Луцидни левичар Добрица Ђосић, писац књига са срцеларајућим насловима, па велики демократа Вук Драшковић, а немогуће је избјећи, иако би то жарко жељели, лик и дјело бањанског виртуоза Новака Килибарде. Али у овој широкој лепези ликова, од којих су неки заиста били одлични писци али врли политичари, једна личност заузима посебно мјесто. Наравно, мислимо на славног ровачког умјетника ријечи, идејног вође већине српских странака у Црној Гори (нарочито Народне Странке). Мислимо на персону о којој се покорно ћути, ауторитет против кога се не смије. Мислимо на Матију.

„Ми смо деца комунизма, нас ће да увек прати та харизма” – стихови су из пјесме србијанске панк-рок групе.

Мишљења смо да ови стихови одлично исказују стање свијести једнога народа, коме је још покојни доктор Јован Рашковић дао дијагнозу. Питање је у чему се све огледа та

харизма о којој пјевају горњомилановачки панкери? Управо у чињеници није могуће повлачења пред сумњивим ауторитетима. Свакако се примјећује и у разним удружењима књижевника и новинара у којима се такви ауторитети опонашају и цитирају. Огледа се у сваком писцу, лекару, професору, свештенику који осјећа сву тежину проблема, а ипак из неког страха, ваљда усађеног још преко црвене пионирске мараме, нијемо ћути. Све ове године је Матија Велики са безбједне даљине, удобно заваљен у своју фотелју, пратио збивања у Црној Гори. Али камо среће да их је само пратио! Његове су изјаве са својом актуелношћу која као да је из 19-ог вијека, осјећам за тренутак као да је из 18-ог вијека и харизмом „деце комунизма” често служиле као потпора власти и њеним гебелсовским медијима у демонизовању српског народа у Црној Гори. Његов је утицај на слабашну и разједињену српску опозицију у Црној Гори био у најмању руку кобан. Очараани његовом поезијом и бесплодним Српством и вођени његовом харизмом „деце комунизма”, наши политичари одвели су све нас у прошлогодишњи мајски пораз чија се годишњица ближи, а од којег се, чини нам се, врло тешко опорављамо. Српство Матије Великог заробљеник је времена. Обојено је временом, њиме је испуњено, оно одише временом. А вријеме је мјерило смрти. Тачније његова функција је да нас непрестано подсећа на смрт. Тако је и једна идеја која је његов заробљеник осуђена на пропаст што се и показало 21. маја прошле године.

Последњи интервју Матије Великог једном дневнику (који Срби из Црне Горе масовно читају из неких разлога нама непознатих сматрајући га српским) у многоме потврђује ову нашу тезу. Матија Велики је љут. Јако је нервозан због свега. Матија се нас стиди, гнуша. Заузет сада важнијим стварима. Савјетује господина србијанског премијера шта да ради са Косовом. Савјетује, надахнуто својом поезијом, оплемењује својим присуством. Баш као и српске опозиционаре у Црној Гори до 21. маја прошле године. Све ово је разлог нашој стрепњи и немиру...

Но као што рекосмо ближи се годишњица највећег српског пораза у историји Црне Горе. Питање које се пробија кроз маглу наших очајања страхова и разочарења је: шта даље чинити. Имамо два пута. Један је да наставимо да слиједимо лажне ауторитете и оковани временом несталимо са историјске позорнице. Други, светосавски пут је да се окренемо Цркви и њеној Литургији која превазилази вријеме, јер иконизује, призива и најављује есхатон. Она је вјечито нова и самонадахнута. Њоме ће Српство заузети своје мјесто и свој удио у Новом Израилу. Дакле, избор је јасан. Или, можда, ипак није...

Мрак, мрак...

- Ухватио бих себе у лажи да нијесам гледао пренос утакмице Србија – Хрватска у чијем преносу је (без асоцијација) репортер Караџић навијао за Србију све до тренутка када су Хрвати преокренули резултат у своју корист, а он изговорио реченицу: „Стивари су дошле на своје мјесто” (Други програм телевизије Црне Горе). Тада сам искључио свој ТВ пријемник, унапријед схвативши коначан резултат утакмице

Пише: Добрашан Кићовић

Вријеме пролази, а агонија се наставља. Понекад се усуде РТВ „Елмаг” и „Пинк” (Монтенегро!) да пренесу понеку емисију београдских медија. Да нам није тога медијски мрак био би још тамнији и потпунији.

Легендарни Новак Ђоковић је побиједио још легендарнијег Надала. Ни ријечи о том мечу није се могло чути на овдашњим медијима, само зато што је у питању – Србин. Српска листа и Српско национално вијеће су ту у предности! Пренос скупштинске смијурје је јаван, тј. на јавном је сервису) Узалуд су жеље рођака и бројних навијача Новака Ђоковића, којих није мало ни у Црној Гори. Пренос су, наиме, могли пратити само они који имају сателитске антене. Ко, уосталом, зарезује сиротињу! Нека се обогати ако умије! Ако не умије, нека крепа! Нијесу јој криви они што су нити кад што знали, нити умјели, а искористили су, најчешће, по партијској препоруци, тамне ноћи за творбу своје свијетле будућности.

Србија је, такође, харала у базенима Мелбурна, а наши овисни и неовисни медији су преузели пренос ватерполо сусрета Италија – Шпанија, а не Србија – Грчка, заборављајући да макар узгред помену по обичају преко зуба име земље која је била и остала крвава музара за све бивше републике Титове државе и после њиховог раздруживања.

Ухватио бих себе у лажи да нијесам гледао пренос утакмице Србија – Хрватска у чијем преносу је (без асоцијација) репортер Караџић навијао за Србију све до тренутка када су Хрвати преокренули резултат у своју корист, а он изговорио реченицу: „Ствари су дошле на своје мјесто” (Други програм Телевизије Црне Горе). Тада сам искључио свој ТВ пријемник, унапријед схвативши коначан резултат утакмице. Јасно је и мени и читаоцима да се не ради о хашком оптуженику истог презимена.

Србију ће једва поменути у оквиру прегледа осталих резултата, али су зато позвали Мађаре да их науче фудбалу. И мистер Платини се, вјерујем, одушевио што су пеналима Вучинић и Бурзановић „створили златну историју” црногорског спорта.

Прећутно су, дакле, признали да „монтенегро спорт” тек треба да прохода, подсјећајући на принову која је имала парализу и чија рехабилитација треба дуго и дуго да траје.

Кривољев се, дакле, наставља. Спортисти и спортски новинари се политички злоупотребљавају. Од некад великих Југословена рађају се чистокрвни Монтенегрини који заборављају гдје су стекли, и чијом заслугом, славу и богатство. Рекло би се да никад нијесу ни мрднули из свог Монтенегра, а ишли су да бране част плаве боје и грба са шест буктиња широм свијета, испоставља се, са пуно мање жара него црвену боју „Прве црногорске банке” која је била генерални покровитељ овог историјског меча и финансијер застава која је сваки гледалац добио на улазу. О томе колико су коштале није било ни ријечи. Очито, господин репортер, ко-

ме се преци налазе тамо далеко (а он је тамо рођен!), зато није поменуо ко је већински власник те банке и одакле му капитал. А то и птице на гранама знају!

Не знају, међутим, зашто су кладионице престале да нуде квоте за меч Монтенегро - Хунгарија два дана прије почетка меча. Биће да им је дјелилац правде јавио да ће судити онолико пенала колико буде потребно да би Монтенегро био победник и да покровитељ (и, рекосмо, штампар застава за навијаче) не буде на губитку. Нијесу мале паре у питању. Морало се потврдити да се зна како уложене паре не смију бити промашена инвестиција. Доста их је у околини. Ту није само спорт у питању. Можда је о спорту најмање било ријечи. Политика је најважнија ствар и у најважнијој споредној ствари на свијету.

Све у свему, кажем, помену тек узгред Бијели град, али зато не само што поричу право Срба који су остали на Косову и Метохији, већ и подржавају план Финца. Ваљда зато што су фини.

Прећутно помажу оне лобије који се боре против велике Србије, а за велику Албанију.

Вехабије су у Санцаку, али нијесу у Монтенегру него „на сјеверу”, а зна се гдје је сјевер био и остао. Вехабије ће, дакле, узети Санцак и направити Зелenu трансверзалу коју су одавно планирали и потврдили отварањем хале у Сарајеву којој су дали прикладно име. Неће нас изненадити ако се Морача пресели у Зету, а Зета у Пљевља или Нови Пазар. Важно је затријети сјећање, као што је то учињено обезглављењем Ловћена и постављањем католичког објекта на кошти највећег српског pjesника, владике и мученика на очувању српског имена, уз поштовање и других...

То само Срби умију! Зато се истребљују!

„Ко ти ископа око? Брат! Зато је тако дубоко!”, каже pjesник.

Овај медијски мрак није због ископаних очију него због политичке острашћености и духовног слепила које одавно хара пиједесталом српства.

Потврда томе су они који су писали Устав Југославије у два, три облика. То су заборавили и сконцентрисали се на писање монтенегријског устава. Узалуд ће бити примједбе опозиције на рачун вјере, језика, нације (конститутивности) и културе. Такозвана ЦПЦ, тзв. ДАНУ, тзв. матерњи језик су основне одреднице за самостални Монтенегро и његове творце. Кривотворење и витоперење правог лица Црне Горе се наставља без обзира на напоре готово пола гласачког тијела да се сачувају коријени који нијесу толико плитки да их могу шапице монтенегринских „стручњака” истргнути из народног памћења.

На крају дајем себи за право, без лажне скромности, да кажем да сам био пророк када сам написао стихове у pjesми „Сува Гора” (не Црна!):

„Не иду Хуни нијихи Авари.
Пред њима нијесу Перун нијихи Аиша.
Не слиситише ње ујорни јојари.
Тежа су њихи дјеца иијо си изњедрила”.

На Универзитету Црне горе влада хаос

Референдум на штету студената

- Према званичним информацијама са државних факултета у Црној Гори занемарљив је број студената који су одлучили да се одрекну зајочених студија у Србији и да студентско школовање наставе у Црној Гори

Пише: Мирко Ђукић

Прије тачно девет мјесеци Црна Гора је изашла из државне заједнице са Србијом. У Црној Гори се више не живи, већ животари. Сјетимо се само обећања из ресорног министарства да се студентима који желе да наставе школовање у Црној Гори омогући препис са факултета из Србије. Наравно, мали број студената се одлучио да напусти факултете у Србији јер је познато да су то факултетске јединице високих научних референци, за разлику од овдашњег Универзитета који, част изузецима, не поседује неки квалитет.

Према званичним информацијама са државних факултета у Црној Гори занемарљив је број студената који су одлучили да се одрекну започетих студија у Србији и да студентско школовање наставе у Црној Гори. Углавном се ради о студентима права и економије, тачније препису свега десетак студената који су до 2006. године студирали у Србији. Масовног повратка није било и неће, јер да подсетимо, након референдумског резултата Влада Србије је донијела одлуку према којој су студенти из Црне Горе равноправни са студентима из Србије. Поред ове одлуке наши студенти су се суочили и са другом одлуком која им не омогућава препис, а то је недефинисани услови преписа, на нивоу црногорског универзитета. У надлежном министарству истичу да ће се ти услови дефинисати у зависности од интересовања студената за повратак. Док на појединим факултетима некако се и може преписати, на неким не помаже никаква интервенција (кажемо намјерно пошто се код нас углавном тако све завршава), а о пропису ни говора.

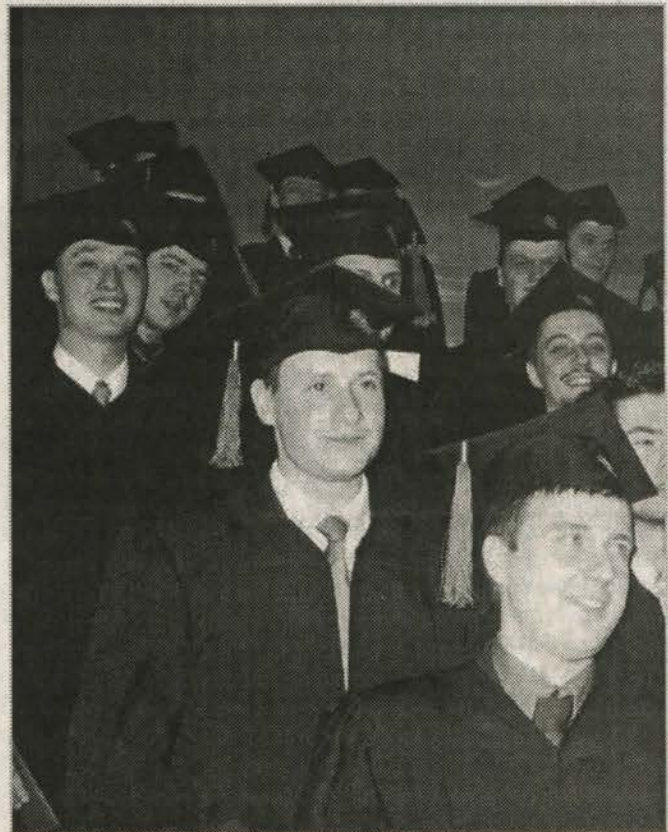
Овдје ћемо навести случај једног студента Стоматолошког факултета из Крушевца који је имао проблема око преписа на црногорски универзитет. За овај проблем потражили смо одговор на подгоричком Медицинском факултету гдје нам је речено да та универзитетска јединица неће вршити препис студената из Србије, док се услови не прецизирају међудржавним споразумима између Србије и Црне Горе.

Из Министарства просвете Црне Горе наговјештавају да ће ускоро покренути процедуру за доношење споразума у области образовања између двије нове државе и да ће се тек након тога ближе дефинисати услови преписа. До тада биће све по старом иако смо, наводно, у породици европских универзитета.

Иначе, овај факултет уписује највише 50 студената, због чега сваке године остане велики број неуписаних. Додајмо овоме и податке Министарства просвете да се на медицинским факултетима школује 141 студент, од тога у Београду 84, Новом Саду 23, Крагујевцу 21, Нишу 9 и у Крушевцу 4.

Декан Медицинског факултета проф. др Милорад Јововић истиче да су студенти уписани на самофинансирање само због тога што су исти такав статус имали на истоименим факултетима у Србији. Критеријуме за препис утврђује комисија која провјерава валидност документације и на основу тога утврђује како ће студент бити уписан. Исти критеријум важи и за Правни факултет.

Из Министарства просвете Црне Горе наговјештавају да ће ускоро покренути процедуру за доношење споразума у области образовања између двије нове државе и да ће се тек након тога ближе дефинисати услови преписа. До тада биће све по старом иако смо, наводно, у породици европских универзитета.

Синови стијена

- У официјелном географском часопису Аустрије налази се године 1889. опис Црне Горе (35), дејалан и свестран. Тамо стоји изос: „По народности се (сиановништво) састоји из Срба, онда Арбанаса и Османлија. Срби су углавном високе, лепе прилике, снажне, издржљиве, прекаљене, интелегентне, храбре. Они на нај начин сједињују обиље мушких и рајничких врлина („чојство и јунаштво“)... „Срби су скоро сви православни; само 1500 католика има међу њима.“

Пише: Проф. др Лазо М. Костић

Највише посебних података имамо о спољном изгледу Срба Црне Горе, далеко више него што су сами Црногорци сакупили и објавили. Овде су сва мишљења из прве руке, са самог оригинала.

Описујући Црногорце у Котору, неки др Михаелес (лекар из Баварске) писао је у првој половини XIX века (31): „Људи (мушкарци) имају, уз висину више него осредњу, јако мускулозну телесну грађу највеће равномерности; имају око које храбро светли, тамноплаво, ређе мрко, најчешће тамне брке и сличну косу... Жене су мање, али једнако снажне...“

У истом немачком часопису посвећеном иностранству, који је излазио цео век, писао је 1883. године неки И. Г. А, који се иначе често сусреће у приказивању наших прилика, о Црној Гори и њеном народу. Тамо стоји и (32): „Ах, какве људе ми сусрећемо на нашим путовањима! Какве су то прилике, отпорне времену, високе!“

Тип спољне појаве код мушкараца је исти као код свих Јужних Словена; само је то код Хрвата видно различно: тамо је човек лепши, а овде често жена...

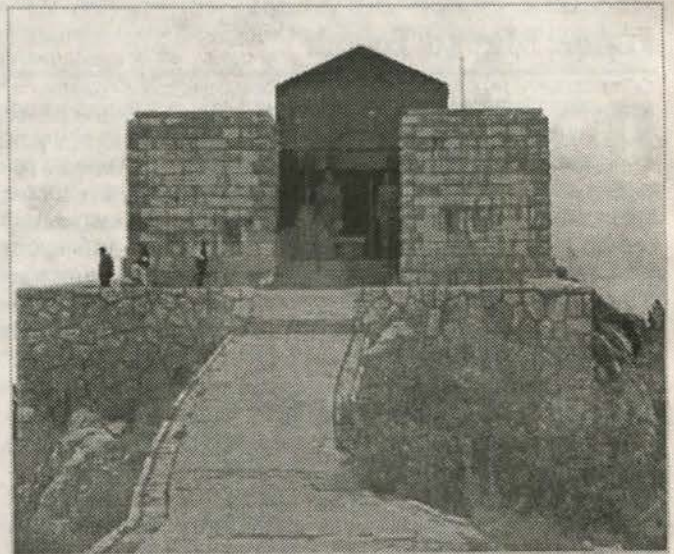
Људи су високог, снажног узраста, широких плећа, немају ни један грам сувишне дебљине на свом телу... Са овим телесним особинама... подудара се и физиономски изглед; то су одреда енергичне карактерне главе, нос и јагодице су истурени, лице више упало, око сјајно далековидно блиста продирући, често пак стравично и као вребајући. Уопште говорећи, њихово слободно наступање разликује се у корист њихову од наступања осталих Словена Балкана, којима нису четири стотине година робовања утиснуле видљиве трагове...

Ход ових синива стена је племенит, еластичан, непојмљиво издржљив...

Сасвим је изузетна и снага њиховог гласа, која кроз чист ваздух зачудо јасно продире проз простор...

Немачки путописац Бернхард Шварц издао је 1888. један запажени опис Црне Горе (33). У њему истиче и физички тип Црногорца, за кога каже да је то „општи српски тип“, сачуван одвојеним животом од странаца. Тај се тип, каже Шварц, „... разликује од типа северних и источних, осталих Словена, нарочито изразитије одсеченим профилем, тамнијом бојом косе и коже, као и виткијом и дужом статуом...“ Поглед Црногорца, „то је поглед лава, а не тигра, тај кога ми налазимо...“

Немачки путописац Л. Пасарж овако описује изглед Црногораца које је још у Котору срео: „Гледати те људе, нераднике, који често јашу на коњу док њихове жене, натоварене,

каскају поред њих, али увек господствено обучени наступају, то је право и велико уживање за једног уметника. Све су то упадљиво високе и врло еластичне прилике, са високим раменима ко што су их имали стари Египћани, и са начином хода потпуно особеним, као да су научени да иду на врховима нога... И заиста су они од детињства на то привикнути, јер они углавном више скачу и трче по врховима и ивицама свога стења.

И израз њиховог лица, нарочито очи, сасвим је особен. Ја сам увек морао да помишљам на младе орлове. Тако су морали Грци пред Тројом да изгледају. А сасвим супротно од тога наши младићи по градовима, са малаксалим очима и дубоко угнутим раменима.

Црногорац има – оно што се код нас само за коње каже – расу!“

Немачки путописац Бернхард Шварц издао је 1888. један запажени опис Црне Горе (33). У њему истиче и физички тип Црногорца, за кога каже да је то „општи српски тип“, сачуван одвојеним животом од странаца. Тај се тип, каже Шварц, „разликује од типа северних, источних и осталих Словена, нарочито изразитије одсеченим профилем, тамнијом бојом косе и коже, као и виткијом и дужом статуом...“ Поглед Црногорца, „то је поглед лава, а не тигра, тај кога ми налазимо...“

„Гледајући њих људе, нераднике, који често јашу на коњу док њихове жене, најчешће, каскају поред њих, али увек доскопски обучени на савијају, што је право и велико уживање за једног уметника. Све су њих ујадљиво високе и врло еластичне прилике, са високим раменима које им су имали савијани Египћани, и са начином хода њихово особеним, као да су научени да иду на врховима нога... И заиста су они од дејствителности на њихови прилики, јер они углавном више скачу и истрче по врховима и ивицама своја сива.”

У официјелном географском часопису Аустрије налази се године 1889. опис Црне Горе (35), детаљан и свестран. Тамо стоји изос: „По народности се (становништво) састоји из Срба, онда Арбанаса и Османлија. Срби су углавном високе, лепе прилике, снажне, издржљиве, прекаљене, интелигентне, храбре. Они на тај начин сједињују обиље мушких и ратничких врлина („чојство и јунаштво“)... „Срби су скоро сви православни; само 1500 католика има међу њима.”

„Међу Црногорцима влада велико поштовање, али према имању суседа из других држава, па били чак исте народности или не, Црногорци су ипак мање савесни.”

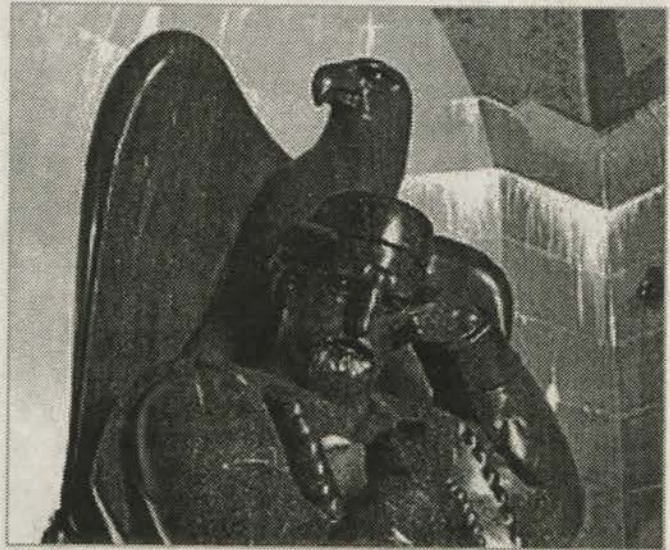
Говорећи о Црногорцима крајем прошлог века, француски историчар П. Кокел је писао (36, стр. 7): „Њихов физички тип се не разликује осетно од оног становништва Србије. Људи су, уопште говорећи, високог стаса, снажни а у исто време гупки и неуморни, физиономија им је правилна, чело високо, а достојанство њихових покрета, њихова прилика, озбиљна и свечана, све то чини дубок утисак на оне који им дођу у близини...” Чикашка „Српска борба” пренела је у броју 246 неке податке америчког географског магацина од 11. новембра 1908. (за време Анексионе кризе) о Србима (37). Тамо стоји:

„Физички, Срби Црне Горе су најразвијенији и најгосподственији народ у Европи... Они су раса ратника, увек спремни да дограбе оружје против спољног завојевача и спремни исто тако да бране код куће оно што сматрају својим личним правом. По томе их бије глас да су преки, свађалице и жустри, но сваки човек, па и најсиромашнији, има понашање и достојанство центлмена. Крађе су непознате, а о пијанству се скоро и не чује. По једном недавном званичном извештају, једина лица која су била у затвору пола године, било је пет људи који су причали приче о духовима које су биле штетне за јавни морал. Жене су уопште поштоване. Ту жена сигурно може да се креће свуда по целој земљи.”

Велики аустријски књижевник Херман Бар описује једном у „Далматинском путовању” (38, стр.47 ид.) Боку па каже (1909. године): „Како ме мами овај (серпентински) пут, пут ка Црној Гори. Како ме нешто вуче ка овим људима у Црним Брдима. Ја их мало знам. У Дубровнику био сам заједно са некима. Не могу да кажем што су ми толико омилили. Морам увек да мислим на свет Вилхелма Тела. Или на Тиролце из 1809. Ако би Рајнхард (Јохан Кристијан, познати сликар и цртач, 1761-1847, ЈМК.) хтео да слика Цимбелина, морао би тамо ићи: ту су Гвидерији и Арвираги на свим путевима. Кад Беларије описује младића: „Ја седим на својим трупици и причам о рату и победи; његов ватрени дух намах ми ускаче у говор... онда проструји његова кнежевска крв у образе, он се зноји, напиње сваки мој млади нерв, и у мимици као да понавља сваку моју реч...”, то ми увек дође као неки црногорски портрет, они тако овде изгледају, тако се распаљује на јуначке речи.

А у међувремену у Маријахилфе (бечка улица), код Бирна, удара песницом о сто дебелог кобасичар, приликом предручка (у десет сати), сав ознојен од ратног беса, и дере се: „Проклети Србин нема уопште културе.”

Можда ће бити потребно да том народу покажемо сад своје оружје. Ми смо спремни. Али не разумем зашто још усто непријатеља грдити, клеветати и чинити рђавим. У

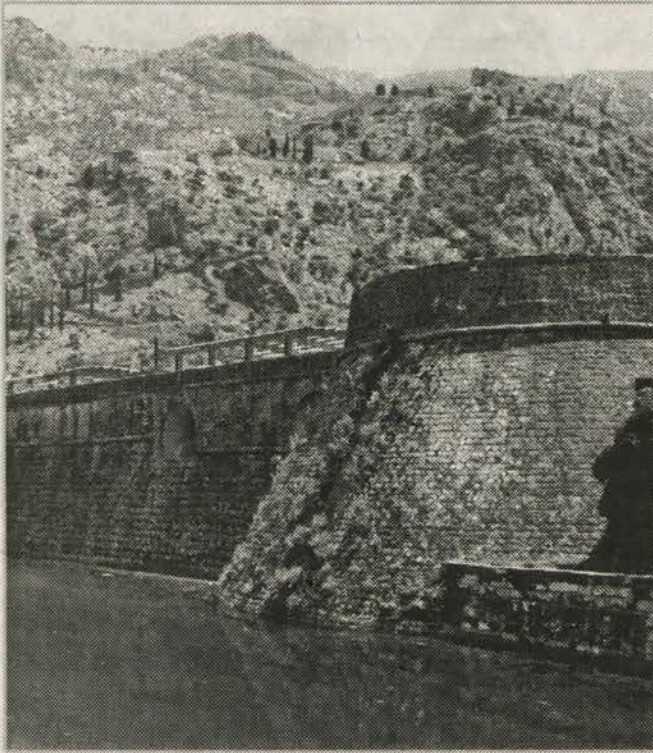
свим говорима Перикла против Шпартанаца нема ни једне мрзне речи на њих...

Ја се тешим Версбергом; он је осетио лепоту ових људи, који су опори, па ипак зато љупки у највишем степену, он их је описао са својом неупоредивом мирном снагом. То је кад би неко, као ја, пењао се серпентинама једног поднева у Црној Гори, и имао за леђима сунце, али испред себе прилике које силазе одозгор и обасјане пуном јаром. Изгледало је да је неки, било који, европски музеј оживео, и све статуе Ватикана или Лувра побегле одатле и овде допрле, и само што су се мало више оденуле, можда преобукле и топлије оденуле због бега, а мушкарци више окосматили ваљда због опоре климе и камених стаза. Нигде се као овде не може добити појам каква је изгледала жива лепота Антикe. У Црној Гори се формално оживљавају времена Хомера и Фидије, бар с обзиром на људе, и колико нам наша фантазија дозвољава да верујемо. Ја сам једва видео камење и пустош, и величанствену жалост и мртвило тамошњег пејзажа, поради ових античких статуа које су из белог мрамора пробуђене у топли и бујни живот. И пошто је то било у висинама, а ја сам остао само кратко време, да ме ништа од осталих стварности није могло тако снажно да обухвати. Ја сам помишљао да ходам међу боговима!”

Ових десетак последњих реченица у којима се Црногорци величају на невиђен начин и упоређују са боговима кан-

У официјелном географском часопису Аустрије налази се године 1889. опис Црне Горе (35), детаљан и свестран. Тамо стоји изос: „По народности се (становништво) састоји из Срба, онда Арбанаса и Османлија. Срби су углавном високе, лепе прилике, снажне, издржљиве, прекаљене, интелигентне, храбре. Они на тај начин сједињују обиље мушких и ратничких врлина („чојство и јунаштво“)... „Срби су скоро сви православни; само 1500 католика има међу њима.”

„Физички, Срби Црне Горе су најразвијенији и најгосподственији народ у Европи... Они су раса рајника, увек спреми да дограбе оружје и проишв сивоног завојевача и спреми исто иако да бране код куће оно што смајрају својим личним правом.

да потичу од Версберга а не од Хермана Бара, који такође, иако Аустријанац душом и телом, налази за Црногорце, као и за Србе уопште, веома лепе речи. Ја нисам могао наћи ни једну књигу Версберга, али сам нашао биографске податке о њему: Био је путописац и дипломат (аустријски), а такође и песник. Рођен у Саарбургу 1836, умро 1889. у Млецима као ц. кр. генерални конзул. Дао је дивне описе крајевима око Средоземља (у првом реду Јонског и Јадранског мора), који су у своје време много цењени. Ту је јамачно и опис Црне Горе. У „Огледу Библиографије о Црној Гори на страним језицима“, Београд 1948. од др Пера Шоћа нема ни помена о том писцу.

Своје прве утиске о Црногорцима које је видео на Његушима око 1910. саопштава немачки природњак Курт Флерике (39, стр.153) овако: „Са дивљењем које се не може сакрити посматра око странца ове високе израсле, ратничке прилике у својој живописној народној ношњи. Далматинац је такође, јамачно, снажан и жилав ђидо, али према овим марцијалним појавама он нам изгледа као слабић, а Херцеговац и Бошњак изгледају нам према овим циновским приликама управо као представници неке дегенерисане расе. Векови крвавих борби за слободу и изразито опора брдска клима са наглим прелазима овде су баш образовали једну сјајну људску расу. Све што је слабо морало је да пропадне: само сасвим јаки смели су да се радују животу. Мало се нађе тамо људи (мушкараца) који су мањи од шест стопа, а крај тога су крој њиховог тела, снага и љупкост сједињени на најсрећнији начин, све у сјајној сразмери и потпуној лепоти облика, а исто тако и лице, оживљено ватреним очима, племенито је саздано...

Храброст и јунаштво, код овако вичног боју брдског народа, претпоставке су које се по себи разумеју. Али нарочито симпатично дира нас да је гостољубивост, бар у унутрашњости Црне Горе, још сасвим неискварено сачувана...

Колико дични изгледају мушкарци црногорски, исто су толико лепе и љубазне њихове жене, бар док не остаре (што се догађа рано, под теретом тешких кућних и пољских послова које им њихова комотна мушка господа намећу). Питали су ме пријатељи где сам ја, на својим путовањима нашао најлепше девојке. Тако генерално се на једно овакво шкакљиво питање, код којег лични укус игра пресудну улогу, једва може и одговорити, али ја ипак смем рећи да је најлепша девојка коју сам икад видео била она кестењаста, витка Црногорка која ми је на свежем извору иза Никшића пружила освежавајући напитак са природном љубазношћу. Нарочито дирљиво делује морална строгост овог непоквареног народа...

Стр. 156: „Свакако, с друге стране су и мане Југословена баш код Црногораца јако развијене, а нарочито је он наклоњен хвалисавом разметању. Сваки прича о 'јунацима' у његовој породици, а кад до краја ствар истражујете, сво јунаштво се састоји у томе, да је неки Турчин који о томе ништа ни слутио није, а чије је оружје висило на зиду као поносно породично наследство, био мучки убијен из заседе. Уосталом, јавна безбедност је у земљи примерна, и убиства се појављују само у вези непријатне крвне освете, која овде сваке године одузме многобројне невинне жртве. У сваком случају путује странац кроз Црну Гору потпуно безбедно, у најмању руку једнако безбедно као у Немачкој.“ (Писац је више пута путовао кроз Црну Гору, а Немац је одан својој отаџбини.)

Аустријски путописац (из Граца) Ханс Витхалм описао је у својој књизи „На капијама Балкана; Путовање по балканским грабицама“ неколико пута изглед Црногорца. Тако (стр.49) каже за лица која је срео у Котору: „Само људи са брда држе високо своју главу и пролазе кроз масу као кнежеви...“ Стр. 50, где описује пут ка Црној Гори: „Изглед наш слежу завијутци пута, а људи који њима силазе у тој раздаљини су леви и господствени.“ Стр. 52, већ на Његушима: „Људи су леви. Жене повелике, са потезима јаких костију, рад им је и преданост изрезана на лицу, људи су марцијални, ратнички са опустелим брковима, наоружани до зуба и са гордошћу која нама Европејцима импонира. Они су сви Словени најчистије расе...“

И у Херцеговини налази леп сој (30, стр. 69). али додаје: „Жене су им лепше и пуније, клате се куковима и имају среће код мушкараца...“

Немачки географ А. Штајницер писао је између два последња рата (40, стр. 15): „Док су Далматинци један красан сој људи, њих ипак надмашују дивовске прилике Црногораца, производ вековних борба против турских угњетавања и опоре планинске климе...“

„Са дивљењем које се не може сакрити осмајра око странца ове високе израсле, рајничке прилике у својој живописној народној ношњи. Далматинац је иакође, јамачно, снажан и жилав ђидо, али према овим марцијалним појавама он нам изгледа као слабић, а Херцеговац и Бошњак изгледају нам према овим циновским приликама управо као представници неке дегенерисане расе.

Кандидат за предсједника:

Познати подгорички адвокат Илија Дармановић, својевремено противкандидат Филипу Вујановићу на предсједничким изборима, којег је успио бројем гласова просто да „растури”. Фалилио му је тричавих 9 998 гласова па да Филипа бади на кољена и уђе у други круг за избор предсједника Црне Горе. Чувен и по изјави деценије: „Кад ја postanем предсједник Црне Горе!”. Ових дана се поново огласио пошто је по шести пут успио да промијени политичку капицу, чиме је надмашио и чувенога Новака Килибарду. Дармановићева странка само је у једном дану успјела да у Беранама повећа своје чланство за 50%. Но, не лези, враже. Већ сјутрадан огласили су се ових 50% бирача и демантовали чувеног предсједничког кандидата. Тако је Илија и даље остао на два гласа. Како ствари стоје, мој Илија, не може ти помоћи ни Свети Илија.

Плаћање

Док је био на власти, Мило се извињавао Хрватима, Филип је плаћао краве, Маровић клечао. Ранко Кривокапић љуби скуте Шексу и осталима. Следећи из врха власти могао би једним потезом да заврши ову комедију и коначно стави тачку: нека клекне на кољена и лактове или нека подигне ноге. А можда је најбоље решење и једно и друго. Ваљда би и Хрвати коначно једном били задовољни.

Несаница

Кад смо већ код адвоката Илије, његова чувена изјава, коју смо већ цитирали: „Кад ја postanем предсједник Црне Горе”, својевремено је изазвала толику пажњу код грађанства да је скоро мјесец дана у Црној Гори владао панични страх и несаница. Кажу да су психијатри имали пуне руке посла да престрашене грађане, а нарочито млађе генерације, поврате у нормалу. Међутим, поменута изјава још није дешифрована од стране психијатара.

Муџа

Прво су ови наши творци рата за мир музли краве из Коначала, преносили технику и умјетничка дјела, украшавали своје виле и станове умјетничким дјелима из дубровачке регије. Сада, после 15 година, можемо само да се сликамо док нас Хрвати музу и стрижу. Тек толико да имамо животну успомену.

Маратонац

Кад смо већ код Мугија, није чудо што има оvolику кондицију и стигне на свако мјесто, не само у Подгорици, већ и шире. После бјегашње из дубровачке регије, Мугијева кондиција је на завидном нивоу. Неће бити изненађења ако се већ ових дана пријави на њујоршки маратон или, евентуално, за поћну трку у Сао Паолу. А да не заборавимо, за почетак је, изгледа, постао почасни предсједник Хрватског олимпијског комитета и доживотни покровитељ дубровачког маратона.

Почасни грађанин:

Месић је од стране градоначелника Мугоше проглашен за почасног грађанина нашега главнога града. Нормално, награда му није уручена у Подгорици. Муги је допузио до Загреба вукући повељу под пазухом. Уосталом, ово је јединствен случај у Европи, бар кад је у питању дипломатија. Сазнали смо да ће и наш градоначелник постати почасни грађанин града Дубровника. Колико га Дубровчани воле видјели смо не тако давно кад је Муги оставио кола, а побјегао пјешке из Дубровника. Очигледно, љубав нема граница.

Обијач:

На једном од снимака види се, такође, функционер ДПС-а како обија продавницу патика у Коначлима, поносно диже патике у вис и изјављује: „Ове патике ћемо поклонити нашим пионирима”.

Пионирима – патике!

Јуниорима – краве!

Сениорима – слике и остала умјетничка дјела!

Напријед у свијетлу будућност!

И после Броза Броз

За Мишка Вуковића, високог функционера ДПС-а се прича како на сваком кораку изиграва, или боље речено глуми, Ј. Б. Тита. Па и нормално је, Мишко је завршио кумровачки факултет, као предсједник омладине примао је штафету умјесто Ј. Б. Тита. „Ти Бога, закај сам вам па рекал. Па тај ће мали Мишкец да ме надмаши”. Тако ми Бога, надмашио га је.

Пољубац

Један рођак Новака Килибарде прије неко вријеме изјави да се Килибарде из Вањана (других и нема) љубе само у уста!

Да би појаснио зашто је то тако, овај Килибарда рече: „Новак нам је свима узео образ па смо принуђени да се љубимо у уста...”!

Да ствар буде трагичнија и замршенија, нијесу данас у Црној Гори само Килибарде „обрнуле ћурак наопако”.

Они који су пошли за Ђукановићем, па и са распопом Дедејићем, па и са Покретом за промјене, могу слободно да се љубе – у уста!

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешеља представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српскога народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је, у ствари, одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему – све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи, проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешеља се одликује критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан облик.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛИКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскринкавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

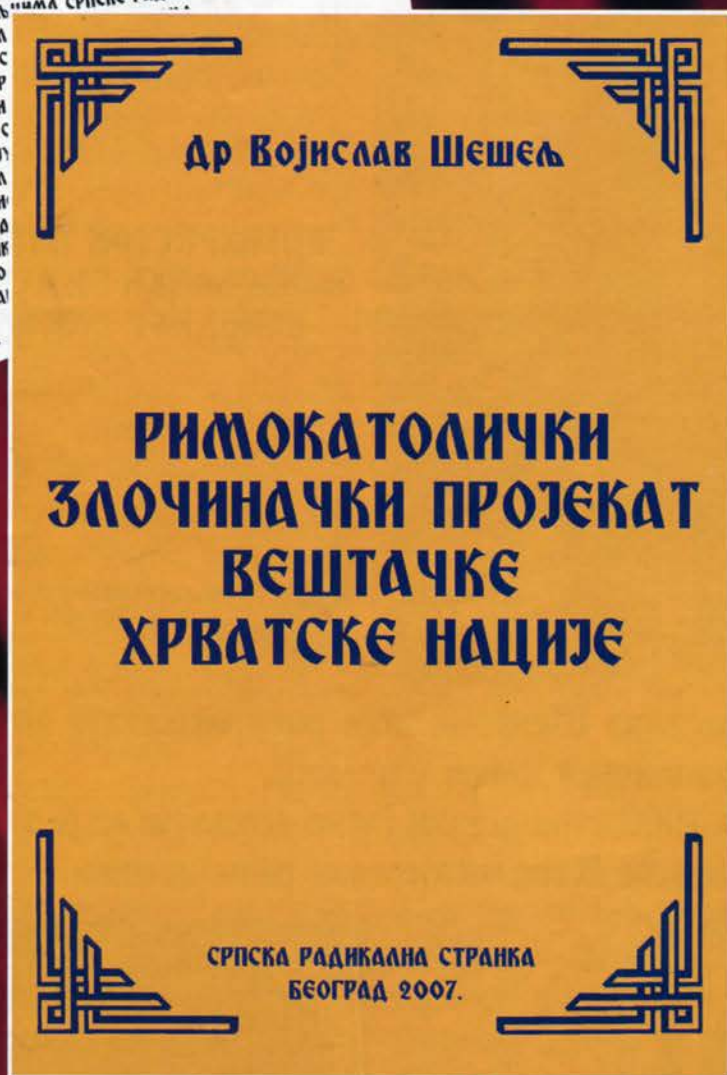
СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Капитално дело

Проф. др Војислава Шешеља

ОВУ КЊИГУ ПОСВЕЋУЈЕМ
МОЈИМ РАТНИМ САБОРЦИМА И ПРИЈАТЕЉИМА
ДОБРОВОЉНИЦИМА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ,
ОВУ КЊИГУ
КОЈИ РАТ
ДОБРОВОЉ
ЈУНАЧКИМ
КОЈИ СУ С
НА ОЛТАР
БРАНЕЋИ
АНВИМ С
КЛАЊАЈУ
СТИДИМ
ШТО НИ
ДА ПОД
УТОЛИК
ДА ДО
НАСТА
НА...

Научна истина о Римокатоличкој цркви и Хрватима Сензационално дело настало за четири године хашког тамновања проф. др Војислава Шешеља

Чињеницама потискујући емоције, аутор научно доказује да је данашњи „хрватски народ“ вештачка креација Римокатоличке цркве, унапред замишљена као инструмент њеног злочиначког пројекта, утемељеног на тежњи да се српски народ уништи унијаћењем, покатоличавањем или потпуном физичком ликвидацијом, како више не би представљао препреку даљем прозелитском продирању на источноевропске просторе.

Рачунајући на беспошtedну и аргументовану критику, проф. др Шешељ анализира бројну научну и публицистичку литературу и тако доказује своју основну тезу истакнуту у самом наслову ове књиге.

Јединствен научни рад на преко хиљаду страница који разобличава пакт Ватикана и Вашингтона који је жигосао Србе као највећи светски проблем и тако се сврстао на страну традиционалних српских непријатеља.